

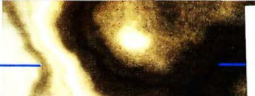
MUL

ATEMPORAL ȘI
DIVINITATEA

ILIE CIOARĂ

VOL. 2

OMUL ATEMPORAL ȘI DIVINITATEA

Cartea, în întregul ei cuprins, de practică spirituală oferă cititorului infinite posibilități de autocunoaștere și totodată de depășire a tuturor problemelor de natură psiho-logică.

În ipostazele de unitate (corp și spirit „un Tot” perfect funcțional), practicantul dispune de capacitatea de a-și descoperi singur realitatea divină, nemuritoare a propriei ființe, urmată de determinarea benefic transformatoare, atât asupra lui cât și a întregii omeniri.

Autorul mai susține că această inestimabilă descoperire justifică și adevăratul sens al existenței omului ca ființă întrupată pe această planetă.

ILIE CIOARĂ

ILIE CIOARĂ

**OMUL ATEMPORAL ȘI
DIVINITATEA**

OMUL ATEMPORAL ȘI DIVINITATEA - VOL. II
ILIE CIOARĂ

Copyright © 1998 BIC ALL s.r.l.

ISBN 973-571-074-9

973-571-076-5

Toate drepturile rezervate Editurii ALL

Nici o parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii ALL.

Drepturile de distribuție în străinătate
aparțin în exclusivitate editurii.

Copyright © 1998 by B.I.C. ALL s.r.l. All rights reserved.

The distribution of this book outside Romania, without
the written permission of B.I.C. ALL s.r.l. is strictly prohibited.

Editura B.I.C. ALL

București

Bd. Timișoara nr. 58, sector 6

cod 76548 - București

☎ 413.07.20, 413.11.58, 413.18.50

Fax: 413.05.40

DEPARTAMENT DISTRIBUȚIE

☎ 413.03.29, 413.44.43

413.16.12, 413.07.15

Redactor:

Augustin Frățilă

Coperta:

Daniel Munteanu

Tipărit la
Atelierele Tipografice
METROPOL

ILIE CIOARĂ

OMUL ATEMPORAL ȘI DIVINITATEA

ALL

Cuprins

Prefața	10
1. Abordarea vieții	21
2. Adevărul absolut	22
3. Adevărul este poarta Infinitului	23
4. Achizițiile	24
5. Acțiunea și reacțiunea	25
6. Acumularea în conflict cu Adevărul	26
7. Afirmarea fără Adevăr e moartă	27
8. Afirmări prin știut și prin trăire	28
9. A fi de acord	28
10. A gândi gândirea	30
11. Atenția și conștiința	31
12. Atenția și viața	32
13. Așteptarea	33
14. Autodepășirea	34
15. Aventura	35
16. Bogăția și sărăcia	36
17. Bucurii nemotivate	37
18. Calitatea vieții	38
19. Căutarea Adevărului	39
20. Ce este relația directă?	40
21. Certitudini, nicăieri în marginare!	41
22. Ce se întâmplă în golul minții?	42
23. Cine este autoul?	43
24. Cine este când nu sunt?	43
25. Cinstit înăuntru – cum vrei să fi înafară!	44
26. Când doar "eu" și "al meu" contează	45
27. Clipele și sensul vieții	46
28. Comoara vieții	46
29. Conceptele ideale	48
30. Conflictul dintre "cum sunt" și "cum aș vrea să fiu"	49
31. Continuitatea unor vechi trăiri	50
32. Conlopierea	51
33. Cum este întâlnit Absolutul	52
34. Cum pot fi un om întreg?	53
35. Cum pot atinge Infinitul?	54
36. Cum să fac să te-njeleg?	54

37. Cunoașterea și teoretizarea cunoașterii.....	55
38. Cuvintele sunt doar umbre.....	56
39. De ce oare mă separ?.....	57
40. Demiurgul.....	58
41. Descoperirea noului.....	59
42. Descoperirea lui Dumnezeu.....	60
43. Despicarea ego-ului.....	62
44. Destinul.....	63
45. Din minciuni, minciuni renasc.....	64
46. Doamne, iartă-mi necuviința.....	66
47. Dogma și Adevărul absolut.....	66
48. Dorința și încordarea.....	67
49. Dorințele sunt capcane.....	69
50. Drumul lău.....	70
51. Dumnezeu care sancționează, nu este Dumnezeu.....	71
52. Dumnezeu, o veșnică lumină!.....	72
53. Educația ne șablonază.....	73
54. Ego-ul ne degradează viața.....	75
55. Ego-ul și concentrarea.....	76
56. Energia ce transformă.....	77
57. Erudiția nu transformă.....	77
58. Evadarea din prezent.....	78
59. Exprimarea prin trăire și prin acumulare.....	79
60. Fără martori, duri, sfinți, îndrumători.....	80
61. Fenomenul dedublării.....	81
62. Fericirea.....	83
63. Fericirea și nefericirea.....	84
64. Fericirea și "nimicul psihologic".....	85
65. Ființa umană.....	87
66. Fii tu însuși.....	88
67. Filozofia.....	89
68. Filozoful adevărat.....	91
69. Fixitatea.....	92
70. Fruntea mereu descreștită.....	93
71. Gândirea obsesivă.....	93
72. Gând viclean, gând năvălaș.....	94
73. Gând, vorbă și faptă.....	95
74. Gândul, vorba și cu fapta.....	96
75. Goana după miracole.....	97
76. Iată-mă universal.....	98
77. Ideal și ficțiune.....	99
78. Ieri, mâine și acum.....	99
79. Inactivitatea conștiinței.....	100

80. Indecența călăriei.....	101
81. Infinitul.....	102
82. Inteligența.....	103
83. Iubirea de Dumnezeu.....	104
84. Înapoi la simplitate.....	105
85. Îndrăzniți, Sacrul v-așteaptă!.....	106
86. În extensis.....	106
87. Însușirile atenției.....	108
88. Înlămpinarea vieții.....	108
89. Întâmplări să fie oare?.....	109
90. Înțelepciunea.....	110
91. Înțeleptul trăiește cu "ce este".....	111
92. La-nceput a fost tăcerea!.....	112
93. Lasă-ți golul să s-afirmе!.....	113
94. Libertatea lăuntrică.....	114
95. Lipsa de atenție.....	116
96. Lipsa de pietate.....	117
97. Lumea este "ego-ul".....	119
98. Lumea este în noi înșine.....	120
99. Masca.....	121
100. Materia.....	123
101. Meditația și "ego-ul".....	124
102. Minteа veche – mintea nouă.....	125
103. Mirajul puterii.....	126
104. Modelarea minții.....	127
105. N-ai nimica de făcuL.....	128
106. Ne-am născut pentru a descoperi Adevărul!.....	129
107. Nechibzuința.....	130
108. Nemuriца.....	131
109. Nici concesii, nici restricții!.....	132
110. Nici imagini, nici credințe!.....	133
111. Nici prin gând să nu greșești!.....	134
112. Noi glorificăm ce nu este!.....	135
113. Noi venim din veșnicie.....	136
114. Nu așteple, nici nu dorște.....	137
115. Nu e viață – când nu e moarte!.....	137
116. Nu grăbi, nu întârziа!.....	138
117. Nu părăsiți îndoialа!.....	139
118. Nu rămâneți la formule!.....	140
119. Nu știu, nu imaginez!.....	141
120. Nu vă jucați cu dorințele!.....	142
121. Oameni cu "egou" întreg și cu egou spart.....	143
122. Observatorul și lucrul observat.....	144

123. Observi spațiul dintre cuvintele rostite?	146
124. Omul Integral și geniul.	147
125. Omul singur își este propriul lui dușman.	148
126. O, nebulule, oprește!.....	149
127. Opinia sau părerea.	150
128. Paguba ca și câștigul, tot la fel de-nșelătoare!.....	150
129. Pedeapsa divină.....	151
130. Periplul existenței.	153
131. Permanența.	155
132. Piară timp, la fel gândire!.....	156
133. Poartă Realității.	157
134. Poți cuprinde Infinitul?	159
135. Predarea necondițională.	160
136. Prejudicata.....	161
137. Preocupați de aparențe – pierdem Realitatea.	162
138. Prima eliberare.....	163
139. Principiul binelui și al răului.	164
140. Prizonierii nu ating Infinitul.....	165
141. Psihic rămăi cu "ce este".	166
142. Puriitatea minții.	167
143. Puriitatea sunetului.....	168
144. Răul în lume.	169
145. Realitatea.	170
146. Relativitatea cuvintelor.....	171
147. Relativ și absolut.	172
148. Revelația.....	172
149. Rostul venirii pe Terra.	174
150. Să nu te sprijini pe nimeni!	175
151. Sentimentul plenitudinii.....	176
152. Sinceritatea.	177
153. Somnolența sufletului.....	178
154. Spargerea "ego-ului".	179
155. Sparge-ți vasul!	180
156. Stai cu golul dintre gânduri.	180
157. Start spre Infinit!	181
158. Stai, observă închipuirea!	182
159. Stai pe loc!	183
160. Starea de creație.	184
161. Strategia transformării.....	184
162. Suferința pe cele două planuri: fizic și psihic.....	185
163. Sunt ce sunt!	186
164. Sunt un revoluționar.	187
165. Știința în Infinit și în mărginire.....	188

166. Știutorul cade-n cursa propriei neștiințe.....	189
167. Taci gândire!.....	190
168. Tentajii parapsihologice.....	191
169. Timpul fizic.....	191
170. Timpul psihic.....	192
171. Tirania obișnuinței.....	193
172. Trădarea.....	194
173. Trăitorul la cules.....	194
174. Trecutul este un fapt mort.....	195
175. Trezirea conștiinței.....	196
176. Unde să Te cau Doamne?.....	197
177. Unic drum, cărare îngustă.....	198
178. Valoarea mesajului.....	199
179. Văd conștiința pură, peste tot și-n toate.....	202
180. Verificarea prin experiență directă.....	203
181. Veșnicia - efemerul - două semne de întrebare!.....	205
182. Vezi, ascultă, și taci!.....	206
183. Viața, câmp de rătăcire.....	206
184. Viața - moartea - dezgust și frică!.....	207
185. Viața nu este o întâmplare.....	208
186. Viața - scena unui teatru.....	209
187. Viața și visul.....	210
188. Vicii care se succed.....	211
189. Viciul își are în el propria pedeapsă.....	212
190. Viciul luptă contra naturii.....	213
191. Viciul și prostia umană.....	214
192. Victorii păgubitoare.....	215
193. Vino, sfântă Libertate.....	216
194. Virtutea și înțeleptul.....	216
195. Vocea din adâncuri.....	217
196. Zgomotul cuvintelor.....	218
197. Zâmbetul e semn și răsplată.....	219
198. Zâmbetul real și zâmbetul șiret.....	221
199. Zi și noapte - atent, lucid.....	222
200. Zisa - ispită suntem noi.....	222
201. Închelare.....	223

În această lucrare, întocmai ca și în cele anterioare, nu fac altceva decât să redau prin autentică trăire, fenomenul "CUNOAȘTERII DE SINE", concretizat în experiențe spontane, directe, nemijlocite.

Titlurile acestor teme reprezintă tot atât de unghiuri de vedere, prin care abordez desfășurarea mișcării vieții, în ansamblul manifestărilor ei cu influențe imediate – pe clipe de existență – asupra psihicului uman.

Prin exprimarea clară, concisă și tranșantă – cuvinte cât mai simple și puține (pe înțelesul tuturor) – cititorul este îndrumat să verifice pe loc, cele afirmate de către autor, făcând el însuși același experiment.

Înnobilarea ființei umane – atât de deficitară, după cum reiese din comportarea ei actuală – nu se poate realiza decât prin mutații radicale, în propria structură psihologică. Or, această extraordinară performanță nu poate avea loc decât printr-o muncă laborioasă, însoțită de o consecventă pasiune, alimentată de la o clipă la alta.

În viziunea acestel finalizări, pentru o cât mai completă înțelegere și ușurare a punerii în practică a cunoașterii, redau mai jos câteva punctări orientative. Toate acestea fac parte dintr-o scrisoare adresată unui prieten – la solicitarea acestuia de a-l da lămuriri asupra fenomenului întâlnirii omului cu el însuși. Iată-le:

Dragă prietene, puneți mereu întrebarea: Cine ești cu adevărat? Cine este omul care se manifestă în complexitatea relațiilor cu semenii, lucrurile, evenimentele, natura înconjurătoare, cu toate manifestările vieții în general?

În afară de corpul fizic și numele pe care-l porți, cine este entitatea psihologică, specific comportamentală, care gândește, se exprimă și acționează într-un anumit fel la toate acestea?

Îndată ce te-ai născut, familia, apoi școala, mediul de dezvoltare, cărți citite, experiențe etc., ți-au condiționat modul de a gândi și acționa. În prezent, te afli – din punct de vedere psihologic – într-un centru identificat cu propriul interes, iar în jurul tău se găsește întregul capital acumulat: cunoștințe, informații, credințe, posesiuni materiale, ca avere personală. Te comporți aidoma unui cal priponit, care se învârtă în jurul propriului jăruș, adică interesul personal. Nu te ai în vedere decât pe tine, în fiecare împrejurare, oferită de mobilitatea perpetuă a vieții. Acest adevăr este la fel de relevant fie că este vorba de un om obișnuit, fie de un mare savant.

Din toate câte știi, câte cunoști sau ai ca bunuri materiale, ți-ai format o imagine a propriei ființe. Ești mândru de tine și pretinzi, fie în taină, fie în chip evident, ca și ceilalți să te aprecieze, măcar la nivelul propriilor închipuliri.

Deși trăiești în mijlocul familiei sau al unei anumite societăți – la fel de condiționate ca și tine – ești totuși un izolat, închis într-un perimetru riguros conturat. Dincolo de aceste frontiere nu te poți avânta, fiindcă propriile acumulări te posedă în mod categoric.

Atât averea cât și cunoștințele sau diversele credințe, au făcut din tine un veritabil robot. Ești dominat de toate câte le ai și nu te poți desprinde în nici un fel. Te repeți la infinit prin ceea ce spui, ce știi, prin ce cunoști, prin ce posezi.

Această imagine pe care ți-ai format-o despre tine, este "ego"-ul, sinele, eul personal sau mintea ta particulară, identificată în chip desăvârșit cu interesul egoist. Prin această categorică dominare, întreaga ta activitate este și rămâne tot timpul "centrată pe eu și al meu".

Haosul, existent astăzi în lume este determinat în mod fatal de către acest comportament defectuos de funcționare.

Întreaga noastră existență – cu foarte mici excepții – este marcată de influențele nefaste, păgubitoare ale acestui "sine". Lui îi imputăm atât stările noastre conflictuale la nivelul psihologic, cu urmări nocive și asupra suportului fizic, cât și toate adversitățile interumane.

El ne distruge pacea și armonia sufletului și ne afectează sănătatea trupului, grăbindu-ne prematur sfârșitul.

Nu scăpăm de influențele lui, nici după trecerea noastră "dincolo". În lumea astrală, el continuă să ne domine o perioadă de timp, prin rememorarea tuturor manifestărilor și a actelor săvârșite sub imboldul iubirii de sine, din vremea ultimei reîncarnări.

Același egoism îmbracă și o serie întreagă de alte aspecte mai extinse – dincolo de sfera particulară a individului – cum sunt:

egolismul de familie, de neam, etnie, grup, țară sau diferite credințe cu caracter politic sau religios, etc.

Nu accepta și nu respinge nimic din cele relatate până aici!

Dacă în tine există un minim de preocupare de a te cunoaște așa cum ești, încearcă să descoperi tu singur dacă toate aceste afirmații sunt sau nu sunt fapte absolut reale.

Numai așa putem merge mai departe!

Redresarea morală a omenirii nu poate avea loc decât prin redresarea sau transformarea psihologică a fiecărui individ în parte. Deci începe această grandioasă operă, cu tine însuși!

Iar pentru ducerea la bun sfârșit a acestei veritabile operații nu există altceva decât "CUNOAȘTEREA DE SINE", care echivalează cu eliberarea din cătușele ego-ului pe clipe de autentică trăire.

Am ajuns la această concluzie după mulți ani de căutări și experiențe, încercând toate metodele cunoscute pe plan mondial. Fiecare din aceste metode sau practici nu fac altceva decât să ofere asigurări de redresare morală, fără însă și să conducă la ceea ce ele acreditează în mod nejustificat.

În final, toate s-au dovedit fie inoperante, fie amăgitoare (despre toate acestea relatez detaliat în cartea: "Moartea morții și desăvârșirea").

Ce înseamnă de fapt această cunoaștere?

Ca să poți înțelege semenii, ca și viața în totalitatea ei, este normal, ba chiar imperios necesar, să te înțelegi mai întâi pe tine. Dar, în ce fel? Simplu! Prin contactarea directă, nemijlocită și imediată, cu toate câte se mișcă în tine, ca reacții, la provocarea permanentă a vieții!

Zi de zi, ceas de ceas, minut, chiar secunde, noi primim din lumea exterioară o gamă variată de impresii. Și la toate astea, cum răspundem – din punct de vedere psihologic?

Ceea ce ne place, ca fiind pe gustul nostru – laude, succese, câștiguri, avantaje, etc. – le dorim mereu, mereu... prin repetare la nesfârșit! Iar de cele neplăcute fugim, le evităm sau încercăm să le legitimăm apariția, prin motivații intelectuale, făcând eforturi de adaptare.

Or, ambele evaluări au în substanța lor o mare doză de relativitate. Deocamdată, prin atitudinea noastră momentană, nu facem altceva decât să amplificăm și mai mult structura coercitivă a ego-ului, în a cărei dimensiune trăim și ne manifestăm, ca veritabili prizonieri.

Cu trecerea timpului, calificativele inițiale, stabilite de mintea noastră condiționată pot fi inversate. Plăcutul, astfel apreciat la început, prin scurgerea vremii, poate să devină dureros, chiar obse-

dant. În cazul acesta, răspunsul nostru imediat se dovedește ca fiind cu totul neadecvat, față de realitatea vieții. Ea, viața, este încontinuu proaspătă, noutate absolută de la o clipă la alta. Și, pentru a o putea înțelege în mod real, ni se cere să fim la fel ca ea. Adică, să dispunem de o minte, tot așa de proaspătă, folosind noi celule cerebrale, necontaminate sau degradate de cunoașteri anterioare.

Altminteri exprimat: să accedem la acea minte pură, inocentă, specifică acelor copii a căror minte nu a fost încă pervertită, prin ceea ce văd la cei mai în vârstă decât ei.

Și iarăși venim cu indispensabila întrebare: Care ar fi oare modalitatea de a concretiza o astfel de minte inocentă?

Răspunsul nu poate fi decât unul singur. Prin dizolvarea în întregime, pe clipe de existență (sau momente de trăire) a conținutului care determină ego-ul, cu simpla conștientizare a lui, pe măsură ce se manifestă. Iar "atenția" este unicul instrument ce-l avem la îndemână în procesul cunoașterii: Ea este lumină scânteietoare, care împrășteie întunericul din noi și decantează confuziile frecvent întâlnite în determinismul concluziilor intelectuale.

De fapt "atenția" reprezintă însăși modalitatea de manifestare a Sacralului prezent – fără nici un fel de excepție – în fiecare ființă umană.

Iată și principalele ei însușiri definitorii: Este globală; nu are centru și nici limite; nu este determinată de vreun scop și nici nu este un produs al imaginației. Nu este un rezultat al voinței și nu are nici un fel de contingență cu efortul. Ea apare spontan, ca stringentă necesitate impusă chiar de mișcarea permanentă a viului în neconținutul lui deplasare și noutate absolută pe momente de existență.

Pentru a evita eventuale confuzii, să mai precizăm că ea este total distinctă de ceea ce înțelegem prin cuvântul concentrare, care însumează toate însușirile enumerate mai sus, ca absente în structura atenției. Concentrarea este un rezultat al activității ego-ului, care, prin natura lui, limitează și totodată ne limitează, ori de câte ori îl folosim.

În schimb, "atenția", reprezintă însăși afirmația Sacralului existent în profunzimea ființei noastre, care prin simpla ei prezență ne scoate din timp, identificându-ne cu Absolutul.

Dacă această distincție este suficient de clară și pentru tine să mergem și mai departe.

Practic, observăm și ascultăm, cu toată atenția, mișcarea gândirii haotice, automate care apare, potrivit acumulărilor înregistrate prin timp, ca memorie ancestrală. Deci, grație atenției desco-

perim noi înșine că avem o gândire, care funcționează fără rost. Această gândire – ca reacție a memoriei – ne aduce în prezent simple imagini ale unor trăiri anterioare, care prin natura lor intempestivă, obstrucționează înțelegerea realității, adică a ceea ce este viu, activ și actual.

Simplitatea unei asemenea întâlniri destramă orice gând, dorință, imagine, teamă, ură, vanitate, plictiseală, ambiție etc., care năvălesc anacronic în câmpul conștientului.

Nu facem absolut nimic, pentru eliminarea lor. Este doar o simplă întâlnire și totodată conștientizare și nimic altceva.

Tot ceea ce este contactat în această manieră – dacă întâlnirea este reală – dispare în mod necondiționat, cu întreaga energie ce o însoțea, fără să lase vreo cicatrice memorială.

Pentru o clipă – ca eliberat de ego – devii nemărginit. Acesta este momentul integrării în Marele Tot. De acum dispunem de o stare de supraconștiință dublată de o bucurie naturală, care nu are nici un fel de rădăcină intelectuală.

Concomitent cu eliberarea de ego (creație tempo-spațială), totdeauna traumatizantă, dispunem de o energie pură și o nouă minte de dimensiuni universale. În această ipostază, cunoaștem, prin trăire nemijlocită, ceea ce numim iubire absolută și, prin ea, gustăm adevărata fericire, care este acauzală.

Cele relatate mai sus, nu sunt altceva decât niște simple explicații, menite să-ți suscite curiozitatea, ca, apoi, tu singur, prin tine însuși să descoperi toate acestea.

În eventualitatea că te rezumi doar la înregistrarea lor intelectuală, memorială și faci din acest cumul o teorie, de la care apoi să pornești, cu scopul de-a te realiza, înseamnă că nu ai înțeles nimic. Procedând în acest mod, îi dai ego-ului o și mai mare importanță și extensie, cu implicații și mai înrobitoare.

Rămâi numai și numai la această necesitate – impusă autoritar chiar de viață – de a te întâlni cu însăși mișcarea viului, fără "ego", adică în postura de gol, vid psihologic sau pacea smerită a minții.

Simplitatea întâlnirii nu este deloc ușoară. O minte nebuloasă, confuză, dominată de automatisme, este incapabilă să se întâlnească în mod real cu "ceva" nou, proaspăt, viu. Fiindcă la contactul cu tot ceea ce întâlnește în cale, ea numește, judecă, apreciază, etichetează, condamnă sau admiră. Și face toate acestea în funcție de acumulările memoriale, care o posedă și care năvălesc în chip mecanic și întunecă înțelegerea a ceea ce este "acum" și aici prezent. Această consecvență prospejime, pe clipe în desfășurare, este absolută noutate, adică unicitate. Acel "ceva" care apare odată cu clipa, adus de mobilitatea viului nu a mai fost niciodată și nici nu va mai reveni vreodată, ca repetare.

Dacă la aceleași descoperiri ai ajuns și tu, prin propria experiență – se înțelege – putem merge încă și mai în profunzimea cunoașterii. Să vedem practic, ce ar fi de îndeplinit pentru propria edificare.

În primul rând îți se cere chiar de către viață, să înveți a privi și a asculta fără ego (adică fără să evaluezi, să aprobi sau să respingi, fără să definești ceea ce îți apare în cale).

Așadar, – pentru familiarizare – ascultă și privești cu toată atenția, mai întâi, lumea exterioară. De exemplu: privești figuri de oameni, pomi, flori, autovehicule, natura în multitudinea și varietatea aspectelor ei fără să definești sau să apreciezi într-un fel sau altul. Este și rămâne o simplă contactare și nimic în plus. Întreaga ființă se transformă într-o veritabilă oglindă, în care se reflectă lumea înconjurătoare. Această lume își destăinuie singură propria ei realitate. Iar în cazul când anumite necesități o cer – o putem îmbrăca în cuvinte cât mai corespunzătoare.

Tot la fel, cu mintea complet lăcută, într-o lucidă pasivitate, se ascultă și spusele oamenilor, ca și orice fel de zgomote. Lași zgomotele să te pătrundă, fără să opui nici un fel de rezistență. Nu intervii în nici un fel. Ești doar ascultare într-o desăvârșită muțenie.

Fără această muncă de zi cu zi, eventual, ceas de ceas, și nu numai, nu se poate realiza nimic durabil, constructiv, transformator.

După ce vei stăpâni bine această artă a întâmpinării lumii exterioare, vei putea trece la lumea ta interioară. Observi și ascultă atent, lucid tot ce se mișcă în aria conștiinței proprii ca: gânduri, imagini, sentimente, dorințe, ambiții etc. Toate acestea apar, fie ca reacții la ceea ce vezi sau auzi ca venind din lumea exterioară, fie ca aduceri aminte a unor fapte și întâmplări anterioare înregistrate mintal.

Nu părăsești niciodată simplitatea întâlnirii, folosind, de fiecare dată, minunatul instrument al iluminării "atenția".

În final, vei descoperi, singur că exteriorul și interiorul constituie o unică mișcare.

Fiecare întâlnire, corect executată, anemiează structura ego-ului, prin eliminarea energiilor relative, care-i întrețin și-i perpetuează existența.

Cândva, în centura psihologică, a ego-ului – un adevărat perimetru de celule, care-și protejează conținutul – se produce o spărtură. Prin această fisură încep să se elimine, fără nici o altă intervenție, acumulările mintale care-i determinau existența.

Acesta este fericitul eveniment care schimbă radical mentalitatea individului, fără nici un fel de intervenție, din partea acestuia, ca act volițional. Fenomenul este considerat ca început al Eliberării de tarele trecutului.

Prin despicătura înregistrată în chip tainic, încep să dispară: credințe, teorii, metode, ambliji, ură, împreună cu întregul fond psihologic, ce-l susțineau conștiința superficială a minții particulare.

Fereastra, deschisă spre Nemărginire, face din acest om, un adevărat creator al unei alte societăți în care iubirea și bunăînțelegerea între oameni se concretizează, de fapt, cu totul natural, prin destrămarea contradicțiilor, conflictelor și neghiobiilor existente și atât de frecvent întâlnite în lumea contemporană pe care o străbatem.

Fenomenul – așa cum am arătat – este o surpriză și se declanșează deodată ca ceva complet. Pregătirea însă, are loc în taină, realizată în timp, prin insistența conștientizare a ceea ce apare ca gândire condiționată, urmată de realizarea golului psihologic. Acest vid mintal, concretizat în mod indirect, prin practica întâlnirii omului cu el însuși, constituie veritabile bombardări la temella închisorii "eului".

Nimeni nu ne poate preciza când anume se va produce acest eveniment. Grăbirea sau întârzierea lui depind atât de dimensiunea și cerbicia ego-ului, cât și de râvna și pasiunea depuse de către practicant în aplicarea corectă a "Cunoașterii de sine".

Îți mai dau câteva repere, pe care, avându-le în vedere nu vei rălăci niciodată oricât de încălcite ar fi hățișurile acestei existențe.

Dumnezeu fiind infinit are și calitatea de Neclinire.

Tot ce este mărginit se poate mișca prin deplasare în cele șase direcții principale: înainte, înapoi, la dreapta, la stânga, în sus sau în jos.

Or, noi oamenii, ca făpturi limitate, cum am putea să-L întâlnim decât atingând noi înșine această stare de "a fi", adică în ipostaza de tăcere absolută. Iar asta înseamnă pacea sufletului, gol sau vid psihologic.

Așadar, numai mintea smerită, lipsită de intenția acțiunii, poate întâlni Divinitatea.

În această ipostază înfăptuim, în primul rând, integritatea ființei noastre – corp și psihic – o perfectă unitate; apoi, ca ființă integrală, ne contopim în Universalitate, în care noi și Întregul incomensurabil suntem "Una".

De fapt, acesta era mesajul lui Iisus Christos, exprimat atât de clar, prin cuvinte simple, pe înțelesul tuturor: "Eu și Tatăl meu una suntem".

Deci, omul era îndrumat să se ridice de la starea egocentristă la Sursa Nemărginirii, din care toate își trag obârșia.

Și pentru că îți cunosc preocupările tale spirituale, pe fond mistic creștin, îți reamintesc iarăși câteva îndemnuri ale divinității învățător: "Cunoașteți Adevărul și El vă va elibera"; "Fiți desăvârșiți

precum desăvârșit este Tatăl Ceresc". "Fericiți cei cu inima curată
că aceia vor vedea pe Dumnezeu".

Ce crezi tu în legătură cu toate aceste îndrumări?

Putea oare Iisus să ofere oamenilor asemenea adevăruri, fără
ca să fie convins că ei au și capacitatea de-a și le însuși?

Eu susțin cu toată convingerea că ceea ce a făcut El și-a sfătuit
și pe alții să facă, ne sunt accesibile tuturor.

Acum, după scurgerea a două milenii, ne întrebăm: ce au făcut
urmasii?

În loc să se ridice deasupra a ceea ce este mărginit și pieritor,
au coborât pe Creator la nivelul minții lor (pentru ca să-l înțeleagă
– zic ei)! În urma acestei speculații, rezultatele ... se văd! O religie
divizată și fărâmițată în zeci de secte în continuă proliferare.
Uneori, disensiunile degenerază, conducând chiar la conflicte
sângeroase.

Oare, le vedem toate așa cum sunt ele? Sau doar
parafrazând, justificăm și încercăm să aducem motivații, pe cât de
neconvingătoare pe atât de deșuchiate.

Sub măștile grijului aranjate – de așa zisa evlavie – se ascund
haosul și hidoșenia împletite cu cele mai dizgrațioase comporta-
mente ale egoismului uman.

Aceleași fenomene le vezi, cumva, și tu prin tine însuși? Sau
numai le accepți doar prin înțelegerea intelectuală a cuvintelor și
chiar le repeți – pentru că ți le-a spus altcineva și ai făcut din ele un
capital memorial?

Niciodată și în nici o împrejurare să nu disperăm, la ceea ce în-
tâlnim ca reflecție pe suprafața minții noastre!

Dar nici să nu ne amăgim aruncând vina manifestărilor noastre
pe fictivul diavol, cum în mod pueril o fac unii credincioși!

În noi se află și principiul binelui (al desăvârșirii), ca și princi-
piul răului. "Ego-ul" – prin toate manifestările lui este chiar talpa
iadului – dacă vrei o calificare tranșantă. În acest spațiu – totdeau-
na limitat – se înfiripează, crește și proliferază ura, ambiția și trufia
cu imensele ramificații ale întregului negativism, ce degradează
fința umană, plasând-o moral sub nivelul celor mai sălbatice ani-
male de pe scoarța pământului.

Dacă toate aceste semnalări le vedem ca fapte reale – așa cum
sunt ele în realitate, ca descoperiri personale – se statomicește un
bun început al "Cunoașterii de sine". De-acum, simpla întâlnire cu
noi înșine echivalează cu acțiunea benefică, prin care se elimină o
parte din energia egoismului deficitar. Numai în această ipostază
de descoperitor, poți, în cazul când ești solicitat să și vorbești
despre Adevăr. Altfel, taci!

Ori de câte ori abordez această atitudine, am în vedere, nu numai neexprimarea verbală, dar și tăcerea gândirii. Omul înreg nu poate fi realizat decât într-o asemenea atitudine.

Funcționalitatea morală și implicit binefăcătoare pe cele trei planuri: fizic, psihic și spiritual, numai în acest mod se concretizează.

Această întâlnire cu noi înșine o putem numi și meditație. Se realizează în orice împrejurare, atât ziua, cât și în timpul nopții; în mijlocul mulțimilor tumultuoase ca și în singurătate; în stare de libertate fizică, la fel și în închisoare.

Începutul și sfârșitul meditației sunt stări identice – ca stări de eliberare tempo-spațială. Impactul ego-ului lipsește cu desăvârșire. Starea de supraconștiință și puritatea gândirii ne însoțește de fiecare dată.

Clipete astfel trăite se dau de îndată uitării. Deci nu au loc acumulări la nivelul memoriei. În nici-o împrejurare nu apare scopul, ca tendință de a face sau a nu face ceva.

Cu aceste repere sau puncte de referință – descoperite și de tine prin trăire directă – nu doar spuse de altcineva – poți întâlni mișcarea vieții, în oricare împrejurare te vei găsi.

Poeziile au calitatea de a te obliga, oarecum, să te întâlnești în mod real cu tine – și să o faci în mod corect și ușor, verificabil de tine însuși.

De altminteri, orice întâlnire autentică își dezvăluie ea însăși veridicitatea prin totala pasivitate a minții.

Numai prin asemenea clipe de trăire se înregistrează în profunzime – așa cum am mai arătat – eliminări de energii, care vor conduce pe practicant la destrămarea și eliminarea celui mai aprig dușman al ființei umane, "sinele", infatuat, ignorant și posesiv, ce ne ține ca prizonieri din vremuri foarte îndepărtate. Datorită lui venim și revenim mereu, mereu, ca un blestem, la nesfârșitul și al reîncarnării.

Adevăratul sens al vieții pe Terra, este demascarea acestui tiran și eliminarea lui, pentru a da posibilitate Scântei divine, existente în noi, să ne dirijeze spre Duhul Adevărului sau Intuiției.

Aslăzi, omenirea a atins stadiul de evoluție, de a afla, că pentru a întâlni Sursa Creației, nu o poate împlini decât adoptând Religia Tăcerii prin Rugăciunea Tăcerii.

Mesajul ce se oferă nu obligă pe nimeni să facă sau să nu facă ceva!

În general, el se adresează tuturor oamenilor. Dar în mod deosebit este, oarecum, destinat numai acelei categorii de ființe umane, care este nemulțumită de felul cum funcționează la nivel psihologic și spiritual. Adică, la aceia care nu se împacă logic, rațional cu

diferitele măști, pe care sunt obligați să și le ajusteze pe față, în funcție de prețuirea intereselor egoiste, personale.

Cealaltă categorie, care apreciază, ca fiind normală asemenea comportare, nu numai că-l vor respinge, dar vor și denigra pe transmitător. Asta însă, îi prevește numai pe ei!

Orî de câte ori încercăm să înșelăm pe cineva, ascunzându-ne în spatele unor măști amăgitoare, de fapt, ne înșelăm în primul rând pe noi înșine; degradându-ne corespunzător din punct de vedere moral.

Și iarăși un avertisment! Să nu uităm că totul se plătește! Legea cauzei și a efectului este operațională în întregul Univers. Și nimeni nu se poate eschiva, de rigiditatea dar și de legitimitatea ce o consfințește.

Prietene, cât trăim noi pe Pământ? Și oare nu lăsăm totul și toate, când sună ceasul despărțirii?

Când coborâm la reîncarnare, prin moarte în lumea astrală, și intrăm într-un corp fizic – aidoma unui mormânt – uităm aproape în întregime viețile anterioare. Iar, când murim aici, plecăm împovărați de toate nimicurile de care, din ignoranță ne-am atașat, ca și de păcatele ce ne-au împovărat scurta existență.

La trecerea "dincolo", toate câte le-am săvârșit ne stau în față și ne încredinșează. Suferința, acolo, este infinit mai apăsătoare. Mult mai ușor este să ne achităm aici prețul greșelilor și păcatelor, decât să le simțim efectul "dincolo".

După așa-zisa moarte, sufletele sunt atrase spre niveluri distincte de evoluție, în funcție de calitatea lor morală și nu după multitudinea cunoștințelor sau a titlurilor academice sau de noblețe.

Iar tu care, în lumea asta, ți-ai format o imagine frumoasă despre propria ființă, prin ce știi, cunoști sau posezi, legate de această lume – atât de trecătoare – să fii nevoit a-ți petrece o vreme, înconjurat de ființe inculte și mârșave, pe care aici le ignori sau chiar disprețuiai; suferința ta este îngrozitoare!

Dincolo, măștile sub care ne-am ascuns meschinăria și hidoșenia, cad de la sine, și – în lumina Sacralului din noi, adevăratul judecător, – ne vedem așa cum suntem în realitate. Adică, la nivelul celor din jurul nostru, care au o pregătire intelectuală cu mult inferioară nouă. Orice tentativă a noastră de supraestimare, este pe loc sancționată prin baļjocură, dispreț și chiar acte de brutalitate din partea semenilor cu care suntem obligați să conviețuim.

Această realitate, pe cât de trisă, tot pe atâta de instructivă, mi-a fost îngăduit să o întâlnesc în multe împrejurări din peregrinările mele în acea lume.

Dar, cum am putea oare, învăța altfel decât prin ispășirea directă, a ceea ce am săvârșit, fie din ignoranță, ca preț al propriilor greșeli, fie din ambiție, aroganță și trufie?! Și, cum toate experiențele se înregistrează în corpul minții, la o nouă reîncarnare, un îndemn intuitiv, mai mult sau mai puțin evident, ne va determina să greșim mai puțin și să nu mai repetăm erorile trecutului.

Dragă prietene, înainte de a ne despărți, îți doresc din toată inima, să faci parte din acea categorie de oameni, care nu sunt deloc mulțumiți de modul cum funcționează, ca rezultat al educației greșite, transmisă de înaintași. Și tu singur să începi o viață diferită decât cea anterioară.

Și iarăși îți amintesc, că pe acest drum se înaintează solitar, adică de unul singur. Deci, mă elimini total și pe mine ca și poeziile.

Rămâi tu singur, față în față cu provocările permanente ale vieții, înarmat cu minunatul instrument al "Atenției". Ea, "Atenția", intră în funcțiune numai atunci când reacțiile ființei tale apar la impresiile sau provocările create, fie din lumea exterioară, fie din conținutul egocentric înregistrat memorial.

I. ABORDAREA VIEȚII

Încă mici, flăvi copii, abia ne-am ridicat,
Că îndată cei mai mari, impun al lor prelucrat;
Educația privită absolut esențială vieții în desfășurare
Cât mai ample cunoștințe, înscrise prin memorare.

Cunoștințele-s utile, existența le impune.
Tehnic, orientative – folosite-n acțiune.
Pe plan fizic – nici un dubiu – le apreciem comoară,
Prin ele catalogăm lumea cea exterioară.

Dar la abordarea vieții, în mișcarea ei constantă,
Totdeauna noutate – niciodată repetată,
Psihologic, tot ce știm, e obstacol la-nțeles,
Fiindcă vechiul și cu noul n-au la Adevăr acces.

Ca să-nălmim Adevărul – viața – ca realitate,
Ni se cere inocență – mintea-nțreagă – puritate;
Nici un fel de cunoștințe nu intervin la-nțelnire;
Legătura-i strict directă, ruptă de înlănțuire.

Fără știință, acumulări – clipa vieții abordată,
Care prin sine s-aflrmă ca structur-adevărată:
Psihicul nostru-i oglinda – totală pasivitate,
Unde, practic, se reflectă clara actualitate.

În acest gol psihologic – stare de conștiință pură,
Apare spontan, iubirea în divina ei structură.
Prin ea-nțelegem "ce este" – ce apare-ntr-un moment,
În a vieții derulare, vechiul – absolut absent.

Și-acolo unde-i iubire, există și înțelegciune,
Conflicte nu mai au loc, nicidecum amărăciune.
Tot ce-apare e-nțeles și, pe loc și rezolvat,
Fericit astfel de om – zilnic, vieții integrat.

2. ADEVĂRUL ABSOLUT

Confruntat cu-această temă, de importanță vitală,
Voi încerca să rezolv – nu pe calea ideală,
Ci să văd, de pot cuprinde cu-a mea minte mărginită,
Ce e dincolo de ea – ipostaza Infinită.

Mintea, cât de erudită, are, totuși, frontiere,
Și ce-nlănește, rezolvă, potrivit cu-a ei avere,
Înregistrări cerebrale – știința-n timp acumulată,
Ce-l permite formulări, după cum a fost dotată.

Cuprins de ea, adevărul e la fel de limitat,
După cum îi e măsură, Insul, de fapt, posedat,
Căci ce posedăm – posedă - Științei, noi prizonieri,
Ne-nvârtim în jurul nostru, cu negări sau acceptări.

Practic, cu această minte nu-i chip să mă depășesc,
Și-Adevărul Absolut, în mod cert, să-l întâlnesc.
Ce-i finit, numai finitul poate cuprinde – njelege,
Tentativa spre mai mult, veșnic amăgiri culege.

Dar atunci când mintea tace, fiindcă-și vede neputința
Sunt Conștiință Infinită, mai presus de-a mea dorință;
Fără "ego" – a mea minte – Infinitul m-a cuprins,
Iar eu sunt, căci El există, un "Tot" infinit extins.

Adevărul Absolut este peste tot și-n toate,
Și real, El ne cuprinde în smerita simplitate,
Când în noi tace trecutul – știința noastră însumată;
Asta-i Marea Împlinire – tuturor destinată.

3. ADEVĂRUL ESTE POARTA INFINITILUI

Să nu se facem iluzii – destrămată vanitatea
Erudiția n-ajută să-ntălnim Infinitatea.
Tot ce știm e perimat, Adevăru-l noulate,
Întâlnirea vechi cu nou, dă răspunsuri eronate.

Infinitul și-Adevărul sunt constantă prospețime,
Să pătrundem a lor sensuri – percepute-n întregime.
Sacru peste tot și-n toate – consecvență puritate;
În noi mai întâi aflată, minunata calitate!

Însă cum, căci eu ca "sine" am însușiri egoiste,
Toate gândurile mele, nu sunt decât conformiste:
Prin ele trăiesc trecutul prin imagini mincinoase
Tot la fel și viitorul prin prezumții defectuoase.

Altă soluție nu-i, decât trecutul să tacă!
Prin tăcere dau prilejul ființei mele să refacă
Corp și suflet laolaltă – armonizare perfectă,
În acest vas disponibil, Adevărul se reflectă.

Poartă spre Infinitate, în acest mod obținută,
Este Adevăr, iubire, puritate absolută.
Să nu rămâneți la vorbe, pune-n practică de-ndată,
Astfel aflăm certitudini, despre viața adevărată.

4.ACHIZIȚIILE

Instinctul de posedare, prin vremuri denatural,
Conturează azi "ego-ul", ca abis nesaturat.
Nici când nu-i satisfăcut – dorește la infinit,
Multul cere și mai mult, tot așa ... la nesfârșit...

El caută fericirea, în bunuri materiale
Goana e-nspăimântătoare, de-aspirații ideale;
Tot timpul imaginar, pune preț pe valori moarte;
Aur, fabrici și moșii, cât mai mult aglomerate;

Lista rămâne deschisă, după gust și-apreciere
Giuvaeruri și sculpturi însumate, ca avere;
Picturi de artiști celebrii, galeuri și porțelanuri,
Haine scumpe și palate, variate idealuri.

Prin astfel de achiziții, mai lipsiți de fericire,
Toate-s superficiale, la nivel doar, de gândire;
Însoțite fiecare, cu griji, teamă, plictiseală.
În final, profund, mai goi – și-o mai mare vânzoleală.

Un alt gen de achiziții – comoara de cunoștințe,
Știutul considerat fericirea propriei ființe;
Și-acest soi de-acumulări tot la fel de-nșelător,
Prin importanța de sine, insul lui înrobitor.

Des mândria și orgoliul înscriu pagini de demență,
Auto-aprecierea dă o falsă existență;
Erudiția lipsită de reala modestie,
Revelează o viață mereu tristă și pustie.

Toate câte posedăm – achiziții prețuite,
Înscriu "eului" amploare și comportări negândite,
Răspunsuri automate de mintea mecanizată,
Sunt reacții permanente a comorii însumate.

Conștientizând structura bazată pe achiziții,
Tot complexul de urmăări – ale sale complicații,

Întreg fondul se destramă – ființa – simplă unitate,
În măsură să-nțeleagă faptul – fapt-realitate.

Astfel de realizare – viața cere s-o-mplănim
Și, prin noi, cu Adevărul consecvent să ne-ntălnim.
Altă soluție nu-i, de-a opera transformări,
Spulberat întreg "egou" cu-al său fond de-acumulări.

5. ACȚIUNEA ȘI REACȚIUNEA

Puritatea acțiunii născută din integrare,
Singura modalitate în a omului salvare,
De-a scăpa de-al său "egou" – prin timp-spațiu formulat,
Ce-l ține prizonier – veritabil posedat.

Numai ca oameni întregi – integrați în actual,
Putem înțelege noul, toldeauna viu, real;
Înțelegere-acțiune se-mpletesc armonios,
Numai astfel de-ntâlnire este de real folos.

Înțelegerea-i corectă, numai când trecutul tace,
Golul psihic, ca prin farmec, energia ne-o reface;
Prin ea, în "Tot" integrați – cuprinși în Elemenitate,
Astfel devenim umani, ca iubire, bunătate.

Reacția-i doar ecoul celor cuprinse-n mintal,
Ca valori adânc fixate pe fondul nostru dual;
Născută prin neînțeles la-ntâlnirea cu ce-a fost,
Insul – consecvent "egou" – turbulent și fără rost.

Acțiunea ce la ființă, pe reacții sprijinită,
E o falsă acțiune încontinuu mărginită;
Ca-mplinire personală și mereu conflictuală,
În contrast cu ce-i "acum", ea fiind formă ideală.

Faptic, nici nu-l acțiune, prin trecut mecanizată,
Ea-i răspuns automat, impus de-o prejudecată;
Așa se naște "ego-ul", ce prin repetări tot crește,
Cu el și nefericirea, prin degradări s-adâncește.

Din aceste ipostaze, singuri vă orientați.
Unde-i adevăr și fals, și-n prezent vă integrați;
Iar ca flință unitară, mai presus de orice vrere,
Înțelesul și-mplinirea se vădesc fără durere.

Sacrul – energie pură – ce-i în noi, în fiecare,
În această conjunctură de la sine va apare.
Și purifică, transformă întreg fondul egoist,
Hidoșenia umană – "sinele" meschin și trist.

6.ACUMULAREA ÎN CONFLICT CU ADEVĂRUL

Câte știm, tot ce cunoaștem, pururi vechi, fără valoare,
Cu el nu putem ieși vieții întru-ntâmpinare;
Fiindcă viața-i noutate, proaspătă neconținut,
Vechiul de mult consumat, în prezent închipuit.

Un fapt, cândva petrecut, în actual e minciună,
Căci proiecția mintală, numai ficțiuni exprimă.
Acest adevăr, văzut, perfect conștientizat,
Ne desprinde de "ce-a fost" prin firescul integrat.

O conștiință nouă, pură, de-acum clar ne definește,
Prin ea, clipele-ntâlnite, tot purifică – sfințește;
Căci iubirea prin iubire e-nțeleasă-n mod real,
Și, prin simpla ei prezență, destramă insul dual!

Când acumularea tace – tace și "ego-ul" slăt,
Energia-n noi s-adună – prin ea, ca prunc nou născut.
Ne mișcăm atemporal, prin clipe – ca noutate,
Fără să acumulăm, ahuiți de-nsemnătate.

Trăirea fără "egou" este suprema-implinire,
Tuturora hărăzită, înspre propria sfințire.
Iar cunoașterea oferă toate cele necesare,
Răvna, ca izvor, lumină și smerită ascultare.

7. AFIRMAREA FĂRĂ ADEVĂR E MOARTĂ

Mărginiți de-a noastră minte – pe egocentrism fondată,
Imposibil să trăim o viață adevărată;
Interesul personal: strâmt, meschin, ba chiar hidos,
Ca o brută ne conduce spre vicleanul său folos.

Urâciunea din lăuntru, în afară-i camuflată
De-o mască, dorit frumoasă – prin ea lumea înșelată;
Așadar denaturarea e un fapt obișnuit,
Ne mințim unii pe alții, jucând teatru prost gândit.

Când adevărul lipsește, orice afirmare-i moartă,
La fel, calitatea vieții – prin excelență – deșartă;
Așa ne creăm destin – de lumesc încorselați,
Prin energii negative, la reîncarnări chemați.

Și-n ce fel să rupem lanțul șirului de întrupări?
Foarte simplu! Strict contact cu-ale vieții provocări.
Psihic, ne deschidem firea la fiecare-nțâmplare,
Ferm, reacția-ntâlnită, prin lăcută integrare.

Și-n tăcere Adevărul se afirmă de la sine,
El destramă tot trecutul, fiind, de-asemeni, acțiune.
Noi, cu el în uniune, ne mișcăm atemporal,
Puritatea și iubirea oglindind omul real.

8. AFIRMAȚII PRIN ȘTIUT ȘI AFIRMAȚII PRIN TRĂIRE

Afirmarea prin știut și afirmarea prin trăire,
Două stări complet distincte cu sau fără de gândire;
Prima-i intelectuală, prin cumul realizată,
Noi- simplii repelitori de știință-nregistrată.

Aici implantat "egou-ul" – de trecut înveșmântat,
Cu el, nicidecum omul liber – un biet sclav încătușat;
Ce gândește, spune, face – de vechi condițional;
Imposibil să-nțeleagă ce-i real și-adevărat.

Când afirmăm prin trăire, doar cuvintele-s bătrâne,
Faptul ce-l dezvăluim e prezent – în acțiune;
Iar expresiile-mbracă evidenta noutate,
Care este "aici" și "acum" – absolută puritate.

Sacrul pururea s-afirmă, prin cuvinte potrivite,
Relatarea lui e simplă, la fel cu cele-nvăluite.
Acest test clar, demonstrează starea de Eliberare,
Când, descătușați de timp, Dragostea spontan apare.

9. A FI DE ACORD

Nu fiți de acord cu nimeni, nici cu mine – se-nțelege!
Multe sunt rosturile-n lume, grabnic mintea le culege
Și-și mărește conținutul! "sinele" prinde vigoare,
El prin toate câte știe, îi sunt proprie-nchisoare.

Tot ce-aude, ce citește, iute le interpretează,
După vechi acumulări, și-ncă-n plus se degradează;
Repetările-s capcane, nicidecum folositoare
Pe drumul spiritual – fondat pe descătușare.

Nu respingem, n-acceptăm, datori să investigăm
Adevărul prin noi singuri, de îndată să-l aflăm.
Se pomește de la fapte, mintea e lucidă, clară,
Tăcerea și armonia – zestrea cea interioară.

Între mintea ce observă și faptul de observat,
Nu e spațiu, nu-s păreri, e un perfect integrat.
Și-n acest contact direct, e-nțelegerea perfectă,
Nu doar intelectuală, ci prin trăire directă.

Revelarea-ți aparține numai ție-n întregime,
Ea singură te-a cuprins în clipa de profeție;
Atenția – instrument – și puritatea-nțelirii
Ți-au asigurat succesul: Sacralitatea Împlinirii.

Adevărul întâlnit, lasă urme-n profunzime,
"Ego-ul" e șubrezit cu-ntreaga-i întunecime,
Ce ne ține sechestrați prin oricare acceptare
Bazată pe conșinut – sumbra condiționare.

Cândva, prin destin ni-i dat ca "sinele" să dispară
Și complet eliberați de structura fragmentară,
Să ne-ntoarcem la divin – Sursa de unde-am venit,
Pân-atunci, veșnic datori cu acest simplu-ntâlnit.

10. A GÂNDI GÂNDIREA

Faptul de-a gândi gândirea este el realitate?
Sau e un joc de cuvinte, fără nici o-nsemnătate?
Nu pornim cu teorii, cu idei preconcepute,
Investigarea e calea faptelor direct văzute.

În fond, ce este un gând? Și cum poate fi gândit?
El e un impuls al minții, care apare-n chip vădit,
La a vieții provocare – nedorit, neașteptat,
Catalogat drept răspuns – reflex condiționat.

Ce vedem sau auzim, grabnic, punem etichete,
Niște formulări bătrâne – lozinci neinteligente;
Astfel ne mișcăm mereu, prin repetări nesfârșite,
De timp condiționați, cu-nregistrări învechite.

Gând cu gând mereu va țese gândirea repetitivă,
O searbădă sclerozare de mințe complet naivă;
Noi, prin ea, prizonieri timpului ce ne-a format,
Prin plăcut și neplăcut vom răspunde – automat.

După răspuns, un alt gând vine să-l influențeze,
Fie în sens negativ, voind să-l anihileze,
Fie în sens pozitiv, dându-i mai mare valoare,
Un impuls de energie – în scop de amplificare.

Din acest noian de gânduri, ce se succed permanent,
Naște zisul – gândilor – produs fictiv, consecvent,
Care e de fapt, "ego-ul" – totdeauna vinovat
De amărăciuni a vieții omului prin timp format.

Actul de-a gândi gândirea, nu produce transformări,
În sens de umanizare, prin benefice schimbări;
Dimpotrivă, fenomenul dă "ego-ului" vigoare,
Și-astfel degradarea crește – nefericirea mai mare.

Demascat tot angrenajul acestui "ego" fictiv,
Propria descoperire îl face inofensiv;

În mod real, el dispăre și, de-acum eliberați,
Întâlnim Realitatea – în viață integrați.

Fericirea, mult râvnită, toată vremea căutată,
Și lăuntric și-n afară, printr-o luptă disperată,
Singură ea se oferă, fără nici o motivare,
Când ne-am înjeles menirea de făptură creatoare.

În această circumstanță, noi clădim o lume nouă,
Unde pacea și iubirea strict unite-s amândouă.
Asta-i, practic, perspectiva "Cunoașterii cea de sine",
Ce-așteaptă pe fiecare, ca factor de acțiune.

11. ATENȚIA ȘI CONȘTIINȚA

Iată-mă gonind în lume
Cu amărăciuni și glume,
Când spre ieri lărat de minte,
Seci trăiri de mai-nainte,
Când spre mâine proiectat,
Timp, ca fapt imaginat.

Gândirea-i deficitară
Și săracă și avară;
Temătoare-n orice clipă
Încontinuu se complică;
Rău – îl socotește "bine"
Dorind aprig ce-i convine.

Viața-i veșnic nouate
Cu surprize ne-ncelate,
Care, practic, ne impune
S-o-nălțăm cum se cuvine:
Atenția folosită la nivel de simplitate,
Pe măsură și conștiința cu vădita-i puritate.

Golul psihic astfel vine
Și, prin el, Marea Minune!
Prin vîd omul transformat
Cu iubirea-ngemănat,
Unit cu Sursa Divină
În fericire deplină.

12. ATENȚIA ȘI VIAȚA

O lumină-n bezna vieții, e atenția globală,
Complet desprinsă de timp, prin puritatea-i reală;
Nu-i creată de gândire, n-are centru și nici margini,
Imposibil de cuprins prin anumite imagini.

Fără scop, acauzală, nu poate fi cultivată,
Nici nu se dă cu-mprumut și nici nu-i negociată;
Unde pâlپایe viața, acolo și ea-i prezentă,
Timpul nu o afectează – fiind total independentă.

Sprijin fiecărui simț de-nțeles, interpretat,
La ce vine din afară, prin firescu-ntâmpinat;
Tot la fel, interiorul, poate fi investigat,
Numai în a ei prezență, prin cuprins și integrat.

Cu ea destrămăm lumescul – toată condiționarea,
Creînd posibilități omului cu integrarea;
Când, atenți, realizăm ascultatul și privitul,
Funcționăm ca "un Tot" la un loc cu Infinitul.

Sacru, existent în om, are-această calitate
De iluminare-a minții, prin imensa-i claritate,
Și s-afirmă-n pas cu clipa, prin străfulgerări spontane,
Imposibil de atins de-ale "eului" capcane.

Atenția lămurește ce nu-i clar, ce-i nebulos,
Dezagregă întunecimi într-un chip miraculos;
Ea oferă "golul psihic" – mormânt al deșertăciunii,
Și-nceput de viață nouă, prin Izvoru-Înțelepciunii.

Toate cele amintite sunt o simplă semnalare,
Dar, de-s puse-n aplicare, au o imensă valoare;
Nimic în această lume, altceva nu-i la-ndemână,
Ca-nțuricului din noi să-l transformăm în lumină.

Dragostea cea fără margini – autentică iubire,
Singură vine spre noi, copleșind întreaga fire;
Prin a ei iluminare cu clipa realizată,
Ea și-atenția-mpreună dau viață-adevărată.

13. AȘTEPTAREA

Așteptarea-i o speranță
Ce dă loc la timp – distanță
Între faptul actual
Și-implinitul ideal.

Cu această-ntâmpinare
Viața-i griji și tulburare:
Chiar din start, egocentristă,
Prin fals, veselă sau tristă.

Teama-i umbra așteptării
Drept obstacol integrării;
Prin ea ființa-i divizată
Cu imagini conjugată –

Cuprins acest dualism,
Pier imagini-conformism
Om și Sacru-n contopire,
Practic, devenind iubire.

Doar ființând ca unitate
Suntem chiar divinitate,
Trăirea-i atemporală
Structural Universală.

14. AUTODEPĂȘIREA

Ce vrea titlul să exprime? Cât îi el de ndreptățit?
Poate insul să se schimbe, prin efort și prin gândit?
Mai mult! Să se depășească cu-a lui minte mărginită
Și-n Necuprins să pătrundă, ca structură infinită?!

Cât timp dăinuie "ego-ul", depășirea-i o himeră,
De el mai încătușați, prin ce vrea, dorește, speră!
Dar când își vede micimea, instantaneu se oprește,
Și-n acest gol psihologic, Sacrul din noi strălucește.

În acest prag al tăcerii se produce transcendența,
Când dispar: "eu", efemer – deșertăciunea-n esență,
Iar în loc, omul real – de trecut independent,
Prin manifestări – iubire – consecvent inteligent.

De-acum, om-universal, e prin clipe unitar,
În gândire, vorbe, fapte, – lumli-ntregi bun îndreptar.
Încă-n plus să precizăm că știutul e obstacol.
Nici credința, ruga, truda, nu ofer-acest miracol

Numai smerita lăcere – punct de-nceput și final,
Săvârșește depășirea – când pierde omul dual,
Iar practica personală vă conferă certitudini:
Că oricare om în sine, are-aceste aptitudini.

15. AVENTURA

Tu, nesăbuită minte, stai! oprește-te o dată!
Nu vezi cât ești de năucă, de absurdă și stresantă,
Când spre "ieri" sau înspre "măine" grabnic te aventurezi?
În astfel de rătăcire, nici n-ascuți și nici nu vezi!

Trecutul e un fapt mort – un intrus în actual,
Viitorul – o nălucă – tot la fel de ireal;
Trecutul și viitorul construiesc fictivul "sine",
Prin el clipele vieții pline de amărăciune.

Dar, de ce fugim spre ieri? De unde acest îndemn?
Mintea noastră neatență, e al timpului însemn!
Permanent interesată, ea mereu acumulează,
Tot ce place sau displace, în memorie le-așează.

În prezent sunt amintiri – doar forme imaginare,
Lipsite complet de viață, care n-au nici o valoare;
Dimpotrivă, sunt obstacol la contactul cu "ce este",
Cîlpa-n actualitate, unde ființa se-nțește.

Ele-s absurde reacții la a vieții provocare,
Automat declanșate de gândirea posesoare;
Și prezența lor umbrește ce-i în clipă, nou și-activ,
În oricare-mprejurare rostul lor e negativ.

Și-acum să investigăm, care e sensul lui "măine";
Psihic – "măine" nu-l nicicând – se-nțelege de la sine;
De "fapt", el e tot "un ieri", prin azi, spre măine-ndreptat,
Plăcerea cândva trăită, o dorim prin repetat.

Transferul spre viitor, "eul" îi dă importanță,
Împlinirea, clar râvnită printr-o searbădă speranță;
El, doar, pare a fi nou, prin impulsul din prezent,
Și-ți inițiat de "ego" de-al său vechi experiment.

Fuga către "ieri" sau "măine" e de fapt, o aventură,
Riscul este evident, mare zarvă – tevalură;
Împosibil înjelesul lui "acum", lui "actual"
Proaspăt, prin mișcare nou, cu clipa mereu real.

Toată tragedia vieții, prin această fugă-nscrisă;
Rătăcind în ireal, suntem o ființă proscrisă;
Văduviți de frumusețe, nu știm ce este iubire,
Nici Sacra "Eternitate" prin a noastră Împlinire.

16. BOGĂȚIA ȘI SĂRĂCIA

Bogăția – sărăcia- stări ce pot fi moștenite,
Cauzele în trecut – în vieți cândva trăite.
Prin întreaga comportare, zilnic noi creăm destin.
Și când dăm și când primim – ca efecte – ne revin.

Ambele pot fi poveri, la fel de dăunătoare,
Fiindcă ne-atrag în afară – uitând cele necesare;
De-a scăpa de-atașamente – energii ce-nlănțuiesc,
Înregistrate haotic prin "ego-ul" nefiresc.

Când ai strictul necesar: hrană, haine și-adăpost,
Te poți dezvolta normal! În rest, zburcium fără rost!
Cât de multe-am poseda, legați de-al nostru "egou",
Sărăcia – prin dorință – ne va urmări mereu.

Dar, când dorința-ncetează, devenim stăpâni a toate,
Ferițiți străbatem viața, ca făpturi îndestulate.
Sărăcia de dorințe, practic, ne-a făcut bogați,
Psihic, delașați de timp, și-n Infinit integrați.

În noi toți zace comoara, ce se vrea descoperită,
Și de ea vom avea parte, numai cu mintea smerită.

19. CĂUTAREA ADEVĂRULUI

Poate fi așa ceva? Adevărul căutat!
Eu socot că-i doar formulă – un obscur deziderat,
Pomăt din cert neânțeles, la nivel de intelect.
Total axat pe "egou", pe imagini și proiect.

Căutăm doar ce cunoaștem, un lucru determinat,
Știu ce e și cum arată – ceva precis conturat.
Dar asta nu-i adevăr, ci un fapt obișnuit,
Simplu fenomen banal, de mine, cândva-ntâlnit.

Adevăru-îi ceva nou, ce se schimbă permanent,
Nou cu fiecare clipă și manifest în prezent;
Și noi nu-l putem cuprinde, cu-al nostru "egou" bătrân,
El fiind totdeauna vechi, egocentric și meschin.

Și-atunci, ce-avem de făcut, de-ntâlnit cu-adevărat?
Cu "ego"-ul nici o șansă de-a fi cu el integral,
Fiindcă suntem mărginiți prin ce știm, prin ce cunoaștem,
El, mereu, Necunoscutul. Imposibil să-l percepem,

Prin idei, imagini, forme sau cuprinde-n vreo credință;
Toate astea fiind trecutul – certa noastră neputință.
Dacă însă "eul" tace – tace cu desăvârșire,
Întrucât nu-și află rostul la suprema întâlnire,

Ce se-ntâmplă-atunci cu noi? Observăm cum ne-am extins
Si percepem prin trăire că n-avem nici un cuprins?
Nu-i nici centru și nici margini, nici un fel de interes,
Fără vreo închipuire, el s-afirmă-n mod expres.

Căi de-acces spre Adevăr, nu există-n nici un fel;
Nimeni nu ni-l poate da, sau conduce către el;
Vidul psihic e fereastra, ce-l face să ne cuprindă,
În atare-mprejurare poate ființa să extindă.

Deci, "ego-ul" spulberat – tot secretul întâlnirii,
El e-n noi și pretutindeni, cuprins în haina iubirii,
Sacru, viu, mereu activ, noulate creatoare,
Prin el singur se afirmă, cu-nscrisuri transformatoare.

20. CE ESTE RELAȚIA DIRECTĂ?

O-ntâlnire simplă, clară, unde nu-i observator,
Deci lipsește cel ce știe – fălosul comentator;
Între noi și ce vedem – nu apar deloc, cuvinte,
Nici un fel de-anticipări, nu vin din a noastră minte.

În astfel de-mprejurări, gândirea fiind complet mută
Nu-mprăștiem energia – ființa-ntr-oagă-i nou-născută;
Ea-i o simplă observare, altceva nimic în plus,
"Eul" cu-ale lui păreri, este absolut exclus,

Noi, prin puritatea firii, percepem desăvârșit,
Și aflăm Realitatea, doar cu-acest simplu întâlnit.
Relația e directă, când nu-i intermediar,
De fapt e doar observare – prin ea omul e plenar.

În astfel de legătură, între om și-al vieții flux
Nu-s înscrisuri ancestrale – nimic nu este inclus;
Frumusețea se exprimă ca mișcare naturală,
În nici un fel tulburată de a minții flecăreală.

Prin această frumusețe aflăm izvorul real,
Sacru de unde-am purces – structurat atemporal,
De nimic influențat – puritatea înăscută
De aceeași calitate cu Sursa cea Înfinită.

/E/

Dar, să revenim la noi, omul cel prin timp format,
Egocentric și flecar, robot, de el, programat;

Poate el să întâlnească viața așa precum este,
Fără ieri și fără mâine, fără-acceptări sau proteste?

Dacă singuri constatați, că faptele relatate
Sunt prin ele adevăruri – o certă realitate,
Simpla conștientizare vă desprinde de trecut,
Și-ntr-o clipă devenit-ați inocenți – acum născut.

Acesta-i de vreji – "secretul" întâmpinării directe
A întregii Existențe: fapte, oameni, obiecte.
Prin ea pacea instalată, pe o cale indirectă,
De-acum, în noi înfinitul, ca Lumină se reflectă.

21. CERTITUDINI NICĂIERI ÎN MĂRGINIRE!

Cât timp "ego-ul" conduce, noi, prin el, de vechi legați,
Ne comportăm egocentric – veritabili posedați.
Ieri și miile de ieri, în mintal înregistrate,
Ne oferă doar ce-a fost – acum fără-nsemnătate

Prinși de-acest conglomerat, nicăieri asigurări,
Fiindcă niciodată vechiul, prin a lui anticipări,
Nu-i în stare să prevadă decât fapte relative;
Totul e incert, nesigur, cu-ale noastre minți-actve.

Dacă faptul semnalat, îl vedeți la fel ca mine,
Prin constatări personale și realizări depline,
Veți vedea cum mintea tace – întreaga ființă deschisă;
Stare de conștiință pură – prin ea, infinit extinsă.

În acest climat de pace, cu mișcări atemporale,
Certitudinea-nălnită, fără sensuri ideale,
Ci prin integrarea ființei în Eternul viu și-activ,
Absolută noutate în momentul respectiv.

Simplitatea ne oferă calea sacrei împliniri,
Când dispare efemerul cu-ale lui închipuiri,
Iar atenția-i luminează pe cărarea minunată
Spre izvorul nemuririi și viața-adevărată.

22. CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN GOLUL MINȚII?

Nu acceptați, nu respingeți ce încerc să lămuresc,
Toată-atenția-ndreptată spre faptul ce-l oglindesc.
Eu doar – simplu – semnalizez tema ce vreau să tratăm,
Fiecare – pentru sine -doar privim și ascultăm.

Deci, tăcuți, dintru-nceput! Și nu-i nici o așteptare,
Un anume rezultat – dorit ca realizare!
Ce constatăm ne-apartine – ca certă descoperire,
Golul minții fiind oglinda – fără vreo închipuire.

E o stare de conștiință – luminează nemărginită,
Nici o pată nu există, de nimic ființa umbrită.
În afar-de timp și spațiu, devenit-am infinit;
Toate-n mine se reflectă: simplu și nemărginit.

Astfel percep Adevărul – pur -așa precum s-arată,
Cu expresii îmbrăcându-l, de-nțelegere – adecvată;
Apoi, spontan mă desprind – liber clipei următoare,
Să-i prind și-a ei noutate – prospețime prin mișcare.

Unitar în pas cu clipa, sunt gândire creatoare,
Iubirea mă definește, prin scripșiri înnoitoare.
Ce descriu, află prin tine, eu nicidecum nu exist
Ca model sau exprimare – fără "eul" conformist.

23.CINE ESTE AUTORUL?

Cine scrie-aceste teme de cunoaștere de sine?
E memoria de vină? În ce mod ea intervine?
Tăcerea impune tema și tot ea o construiește,
Numai pe această cale, omul cu el se-ntâlnește.

Iar memoria îmbracă în cuvinte potrivite
Clipele cum se succed – prin scurgere – inedite.
Altminteri, acumularea, aici nu-și găsește rost;
Dacă-i pricina-ntâlnirii, omu-apreciază prost.

Încă-n plus – cu alte vorbe – autorul mai confirmă,
Că prin teme el trăiește și universal exprimă
Sacrosancte adevăruri, cu drag lumii oferite,
El – simplu semănător – de-njelesuri împlinite.

De reținut, că tăcerea e izvorul fericirii,
Ea-i religia și ruga înspre culmile iubirii!
Și-o atingem clar, precis, numai într-un singur fel
Când ne-ntâlnim cu "ce este" – fără ideal sau jel.

24.CINE ESTE CÂND NU SUNT?

Când sunt "eu", ca centru – margini – un cumul de interese,
Mă urmăresc doar pe mine, prin rețineri sau excese;
Schimb un ideal cu altul – cum prilejurile cer,
Incontinuu egocentric – "sinelui" totul ofer.

Temerî, griji şi-amărăciuni, la tot pasul întâlnesc,
Aspirând mereu spre "ceva", consecvent mă amăgesc.
Când şi când ...vagi satisfacţi – prin întâmplări oferite;
Le-ndrăgesc şi mă reţin prin gânduri nesăbuite.

Dar, deodată, o sclipire – fulgerare înfinită,
Spulberă deşertăciunea – cu ea – firea mea finită!
De-acum stare de conştiinţă, la fel, de nemărginită,
Absolută puritate, într-o veşnică sclipire.

În final, acesta-i omul, la origine divin,
Care, prin descoperire, îşi află propriul destin.
De-acum el mă defineşte: frumuseţe şi iubire
Înjelept conducător după-lui îndreptăţire.

25. CINSTIT ÎNĂUNTRU – CUM VREI SĂ FII ÎN AFARĂ

Cum să fiu cinstit lăuntric, precum vreau a fi-n afară,
Iată-mă la grea-ncercare – pentru-a nu ştiu câta oară!
Deci, să-ncep investigarea – cinstit, corect să-mplinesc
Acest veşnic Adevăr – flinţa-mi s-o desăvârşesc.

Voi porni de la "ce este" – de la fondul meu meschin:
Ce-i năuntru şi-n afară – conştientizat deplin;
Realitatea şi masca – amândouă laolaltă,
Spontan vizualizate – pier, se spulberă deodată;

În loc, golul psihologic, impus ca necesitate,
Să m-adun, să mă-ntregesc, de-o imensă simplitate;
Cuprins în Infinitate, prin clipe-s mereu iubire,
Ego-ul fiind dizolvat cu bătrâna lui gândire!

De-acum, cinstea – probitatea reliefată global,
E-nsuşire naturală, de om complet, integral.

Unii văd comoara vieții în bunuri materiale,
Fiindcă ele le conferă satisfacții personale;
Bunăstarea împletită cu o fictivă putere,
Cel bogat trăindu-și viața după gust și după vreare,

Alții pun preț pe cunoașteri – pe acumulări mintale,
Știința-n timp asimilată le-ar da suporturi reale;
Ei văd rostul existenței în multiple-nregistrări,
Că prin ele s-ar alinge, etic, sacre transformări.

Și-n final alții socot familia și urmașii,
Sau cei care-au decedat: ascendenții – înaintașii,
Practic, de ei strict legați: părinți, strămoși și străbuni
Ar da prețuirea vieții, prin timp și conexuni.

Tot ce posedăm – posedă – o reală-nlănțuire,
Bogății și cunoștințe au incertă prețuire;
Ambele sunt relative, prin timp pier, îmbătrânesc,
Toate au o viață scurtă, la acest nivel lumesc.

La fel rude, neamuri, țară sunt prin ele posesive,
Decepțiile se țin lanț, în mințile noastre naive;
Câte-au fost, ce va să fie, în Etern nu au valoare,
În final rămânem singuri – o cumplită izolare!

Și-acum, unde e comoara atât de mult prețuită,
Care-n clipa ce-o aflăm, e cu viața împletită?
Ea-i în noi, în fiecare, și-așteaptă s-o dezgropăm,
"Ego-ul" li e mormântul – prin gânduri o sufocăm.

Dar când "eul" și gândirea tac în mod desăvârșit,
Ca un soare strălucește, noi, prin ea, om – fericit.
O numim Înțelepciune sau hubire creatoare,
Ea transformă ins și gloată, prin impulsuri sfințitoare.

29. CONCEPTELE IDEALE.

Omul cu prima greșeală – corpul socotit drept sine,
Ființa cea adevărată, prinsă-n scop și acțiune;
Prin timp, singur și-a creat valori după-a lui părere,
El fiind unica măsură, prin plăcut și prin durere.

Din rău, tot mai înspre rău, progresiv egocentrist,
În gândire și-acțiune, incontinuu conformist;
Prezentul întâmpinat cu valori imaginate,
Scoase din trăiri bătrâne și-n mintal înregistrate.

Tot timpul nemulțumit, prins de teamă, disperare,
A recurs la protectori – sprijiniri exterioare;
Imaginar creă zei cu-nsușiri misterioase,
Îmbunătățiri s-aducă vieții sale tumultuoase.

Mai apoi, văzu în oameni; sfinți, macștrii-învățători,
Care-n mod închipuit, au fost luați ca-ndrumători.
Rezultatele... aceleași – permanentă-nlănțuire
Concretizată prin sensuri în procesul de gândire;

Metode, psihanalize la fel fără de foloase,
Cumva, transformări s-aducă minții sale anxioase,
Și-această cale greșită – pormită din interes,
Un final imaginar, căutat în mod expres.

Toate-s căi, prin timp create de "egou"-înverșunat,
Ce-și dorește împlinirea într-un chip organizat;
Dualitatea prezentă prin voință și efort,
"Sinele", fără-ncetare, dorind propriul său confort.

Redresarea nu-i adusă prin concepte ideale,
Căci au sursa în "egou", cu înscrisuri ireale.
Trăind la acest nivel, noi mai mult ne degradăm
Prin oricare-activitate, lui, în plus, ne-nfudăm.

Dar atunci, când "eul" tace, când e complet dizolvat,
Ființa-ntreagă – unitate – Adevăr învederat,
Stare de conștiință pură – Energie fără margini,
Extindere infinită – goală de scop și imagini.

Numai astfel de-nălnire dă fireasca fericire,
Prin ea, ființa integrată – autentică-mpănire:
De-acum iubirea conduce, ca supremă-înțelepciune,
Și cu ea se împletește "Infaibil-acțiune".

30. CONFLICTUL DINTRE "CUM SUNT " ȘI "CUM AȘ VREA SĂ FIU "

La nivel de intelect, când "sinele" stăpânește,
Ființa-ntreagă-i programată la ce face sau gândește;
Liberă nu-i niciodată, încontinuu-i prizonieră,
Fie când imaginează, fie prin crezuri, când speră.

Iată-ne deci, față-n față, dominați de un trecut,
Cu o minte posedată, de un perimat știut;
Cunoscând ce-i bine, rău, ea, tot timpul vanitoasă,
Își comandă viitorul, cuprins în propria-i plasă.

Una sunt și alta vreau! Iată cum conflictu-apare,
Între ce-i real în mine și a mea imagine;
Faptul real se confruntă cu-o vădită ficțiune,
Ceva ce doresc să fie, obținut prin acțiune.

Pentru astfel de schimbare, omul a pus preț pe crezuri,
Analize, ritualuri, mantre cu anume sensuri,
Voința și cu efortul socotite necesare
Să-i dea existenței slute o altă-nfățișare.

Rezultatele sunt clare – doar schimbări de suprafață,
Camuflăm realitatea cu-o mască pusă pe față;

Degradarea-i și mai mare, ființa mai nefericită;
Amărăciunea umană vine din această luptă.

În astfel de conjunctură, ce-ar trebui de făcut?
În anume fel, nimic! Doar privim ce-a apărut:
Gând, dorință, sentiment care-n clipă s-au ivit,
Ca reacții ale firii, prin firescul întâlnit

Altfel zis, doar luăm contact, simplu și nemijlocit,
Cu realitatea clipei, prin văzut și prin simțit;
Simpla conștientizare e un dizolvant total
Al condiției umane, ce-a purces inițial.

Autentica-ntâlnire, astfel de final oferă
Eliberarea de vechi, ca unică manieră
De-a transforma radical structura egocentristă,
Mărginită-n conținut, zbuciumată, mai mult tristă.

Liberă din început, ființa prin ea-l înfinită,
Și ce-ntâlnește, destramă – forma veche definită.
Practica pretinde râvnă și-o imensă simplitate,
Numai astfel are omul acces la Realitate.

31.CONTINUAREA UNOR VECHI TRĂIRI.

De ce duc împovărat, repetând la nesfârșit,
Fapte-ntâmplări și necazuri – greșeli ce le-am săvârșit?
În prezent, doar simple umbre, cuprinse memorial,
Eu, prin ele degradat, căci trăiesc în ireal.

Mai întâi, greșit înscrise pe importanța de sine,
Plăcerea, ca și durerea, socotite rău sau bine,
În rezervă conservate spre aducere aminte,
Acum, pseudo-valori, înregistrate-n cuvinte.

Nu pot înțelege noul – viața-n veșnică mișcare,
Când vin cu tipare vechi, prins de-a mea înfatuare.
Inadecvată întâlnirea, ba, e chiar impietate
Dacă-ncerc să cuprind noul prin a mea mentalitate.

De mă cunosc precum sunt – de-mi văd a mea mărginire
Întâlnirea mea cu mine, mă desprinde de gândire.
Și-n tăcerea fără-de margini, sunt deodată înfiniți,
La fel, energie pură, structurat desăvârșit.

De-acum, om-universal, fără "ego" și-a lui vreie,
Acționez prin iubire și-alin orișice durere.
Tată-mi este Infinitul, în El spontan integrat,
Și-am ca mamă, Înțelepciunea – eu smerit cu-adevărat.

Homo sapiens apare în această conjunctură,
Când e splulberat trecutul, cu întreaga lui structură.
Inocența, bunătatea cu frumusețea împletite
Îl incununează fruntea cu-nscrisuri desăvârșite.

32. CONTOPIREA

Universul și eu – una
Prin acum, întotdeauna.
Clipa cea trăită pleacă,
Mintea liberă e seacă.

Nici trecut, nici viitor
Nu se mișcă-n tâmplător,
Viul vieții dintr-o clipă
N-are-n mine vreo replică.

Văd, ascult, real trăiesc,
Prin iubire mă-nțregesc.

În această conjunctură,
Ființa-nțreagă este pură.

Fericirea fără margini
Și lipsită de imagini,
Faptic este întâlnită
În tăcerea absolută.

33. CUM ESTE ÎNTÂLNIT ABSOLUTUL

Ca să-nălțăm Absolutul și-n el, practic; integrăm,
Ni se cere-n orice clipă "sinele" să-l demolăm.
Memoria suspendată – mintea clară și senină,
Puritatea energiei, în noi stăpână deplină.

Frecvent conștientizat, va crește neconținut
Intervalul dintre gânduri – poartă către Infinit.
Aici gânditorul pierde, gândurile-s spulberate,
Psihic, omul vechi dispare cu fictiva-nsemnătate.

Și-n loc apare iubirea cu-nsușiri transformatoare,
În ea nu-l nici "ieri", nici "măine", numai prezent
mișcare.

Chiar din start acauzală. Sursa ei din Nemurire,
În atare ipostază omu-și divin prin trăire.

De-acum cu adevărat: onest, bun și iertător,
Prin trăire se remarcă – Sacru-în el îndrumător.
Fiu de Dumnezeu tot insul, când "egou"-și depășește,
El cu sfânta energie, prin smerenie-ntâlnește.

Fericirea – floare rară – la-ndemâna tuturor,
Și-Absolutul – punct de sprijin – pentru orice trăitor.
Nu lăsați să scape clipa, fiți cu ea-n comuniune,
Doar cu "golul psihologic" pliniți certa acțiune.

N-am în vedere pe nimeni, în acest experiment,
Ci doar mă observ pe mine, de sunt sau nu dependent
De-al meu fond memorial, înregistrat în trecut.
Ce mă ține-ncătușat, prin al minții conținut.

Iar ce văd, atent, lucid, direct și nemijlocit,
Fără nici o așteptare – prin luminare – a pierii!
Și-n loc iată-mă "nlimic"! De trecut independent,
Mă simt energie pură, conștientă în prezent.

Mai constat că sunt un "Tot" – corp și psihic – unitate,
Că n-am centru și nici margini – unit în infinitate.
Și că tot ce-mi iese-n cale, e privit cu simplitate,
Deci "ego-ul" – posesiv – absent în totalitate.

După cum singur constăți, mintea condiționată
Este unica problemă, ce se cere rezolvată;
Întâlnită, cu tăcerea, ea de-ndată și dispare.
Locul liber însușindu-și Starea de Iluminare.

37. CUNOAȘTEREA ȘI TEORETIZAREA CUNOAȘTERII

Cunoașterea cea de sine, prin deplină simplitate:
Privim și ascultăm ce-apare – fără-a minții – activitate;
Ego-ul, complet absent – veghea lucid folosită,
Întâlnirea prinsă-n clipă, pururea nemijlocită.

Nefiind "eu", nu e nici scop și nu-i nici o așteptare
De-un anume rezultat, imaginat ca valoare.
Vidul – golul psihologic – punct de-nceput și sfârșit,
Numai în acest climat – omul – prin el – depășit.

De fapt, în tăcerea minții, Sacrul din noi strălucește,
N-are centru și nici margini – cu eternul se unește!

Atent, toate-ndeplinite, în final, ne demonstrează
Că-n cunoașterea perfectă, Infinitu-n noi ființează.

Noi în El – prin uniune – ne mișcăm atemporal,
Ca iubire, Frumusețe, ce-apar în chip natural.
Toate astea conjugate cu-atenția infinită
Vidul psihic fiind moneda încontinuu folosită.

Când o teoretizăm, practic, de "eu" nu scăpăm,
Teoria-i dă vigoare – noi mai mult ne degradăm;
Formularea de principii ce-ndrumează spre-nțeles,
Dau trecutului valoare – în prezent – total eres.

Deci, feriți-vă să faceți, din ce vă spun – teorie!
De greșiți, singuri aflați, prin lipsa de armonie,
Conștientizând eroarea – teorie, scop – dispar,
Și nu-i nici o așteptare! Astfel deveniți plenar!

Infinitul vă cuprinde, în golul psihic format;
Prin smerita constatare – sunteți om adevărat.
Vă mișcați atemporal, fără spațiu, fără margini
Toate cele întâlnite sunt golite de imagini.

38.CUVINTELE SUNT DOAR UMBRE

Umbra nu e lucru-n sine, ci numai o proiectare,
A ceva distinct, real, consistent la-nfățișare;
Tot la fel e și cuvântul – o proiecție mintală,
Care-ncearcă să exprime o existență reală.

Noi, când auzim cuvinte, intelectul intră-n joc,
Și-Adevărul – ca esență – este deformat pe loc;
De-aici nasc, proliferază contradicții și conflicte,
Oamenii se dușmănesc pe păreri nesăbuite.

Iată și-aici un îndemn de-a depăși gând – cuvânt,
Și-a-ntâlni Realitatea, în al ei Sacru Veșmânt;
Atent cu-ntreaga simțire – ființa noastră în prezent,
Întâlnește sensul vieții – de trecut independent;

Iar în vidul psihologic, Adevărul singur vine,
Căci pasivitatea minții, naște Sacra Acțiune,
Și vom folosi cuvinte obligați de-mprejurări
De-a explica sensuri , fapte, precum a lor relevări.

39.DE CE OARE MĂ SEPAR?

Nici n-asculț, nici nu privesc când pe "ego"-l folosesc
Ca cenzor sau ca expert, la toate câte-ntâlnesc;
El, ca gândire flecară, automat izbucnește,
Orice contact se-nterupe – relația se sfârșește.

De fapt, numai prima clipă este clară și precisă,
Când mișcarea-întregii vieți, cu atenție-i cuprinsă;
"Ego-ul", ca entitate, a lipsit desăvârșit,
Ființa mea independentă – tot trecutul amușit.

Atenția, sprijin sigur, la asemenea-ntâlnire,
Unire nemijlocită – cu faptul în contopire;
Dispon de-o conștiință pură – energie fără margini,
Nu-s stări emoționale, și nici un fel de imagini.

Dar, în clipa ce urmează, între mine și-acel fapt,
Se interpune trecutul și de real mă despart;
Totul s-a produs mecanic – am fost practic invadat,
Prins de valuri de gândire, eu de ele posedat.

Conștient de-acest proces, singur pot s-acționez
Și, prin mine-n pas cu clipa, răul să-l anihilez

În fond, eu nu fac nimic – e o simplă demascare.
Doar atent privesc trecutul, așa precum el apare.

Simplitatea întâlnirii – dizolvant desăvârșit,
"Eu-I" piere, se destramă, psihic, totul s-a sfârșit;
De-acum cu o nouă minte – absolută puritate,
Pot privi mișcarea lumii în deplină libertate.

Tot ce văd eu doar traduc, folosind simple cuvinte,
Faptul singur se exprimă cu-a lui înțelesuri sfinte;
Unit cu realitatea, n-am un centru de pornit,
Și nici margini, frontiere, devenit-am Infinit.

Fără scop și fără vreare sunt copleșit de iubire,
Ea-mi impune atitudini, mai presus de-a mea gândire;
Acesta-i omul – real – dintr-un început creat,
O particulă divină cu Supremu-îngemănat.

40. DEMIURGUL

Demiurgu-n orice om,
De-i bogat sau de-i sărac,
Împărat sau proletar,
Erudit sau prostănac.

În esență suntem "una"
Deosebiți doar ca forme
Ce-nscriu frumusețea vieții
Neprogramată de norme.

Piedica ce ne separă
Legată-i de-acumulări
Și imaginea de noi,
Ce-s prin ele degradări.

Când acestea toate pier
În abisul integrării
Devenit-am unitate
În climatul liberării.

Oameni noi prin puritate,
Fără patimi, fără-conflicte,
Construim o lume nouă
Pe valori desăvârșite.

Dincolo de timp și spațiu
Sacrul e prezent în toate
Într-o veșnică schimbare
Noi, prin El, Realitate.

41.DESCOVERIREA NOULUI.

Noutatea poartă-n sie însușiri necunoscute,
Absolută premieră – fapte, lucruri nevăzute;
Mintea cea prin timp formată, n-are cum s-o recunoască,
Căci în spațiul limitării, doar cunoașterea-i firească.

Ce cunosc sunt fapte vechi, cuprinse de precunoașteri,
Calapoadele gândirii, structurate de cunoașteri;
Cu această minte veche văd, aud, dar nu-nțeleg,
Psihic, plecat din prezent, nicidecum nu-s om întreg.

Iar efortul de-a-nțelege, pervertește ce-i real,
Căci imaginea și gândul sunt străine-n actual;
Ele-s veșnic mărginite la ce-a fost cândva trăit,
Acum doar simple reacții, ca "egou" sec – depășit.

Numai o minte lucidă – golită de-acumulări,
E capabilă să afle "noul" – fără deformări:

În ea noul se reflectă întocmai ca-ntr-o oglindă,
Realitatea de o clipă – drept prețioasă izbândă.

Iar în clipa următoare noutatea se-nvechește,
Înregistrată mintal, trăitorul și-o nsușește.
Pentru el totul e clar, pentru alții, un mister,
La-nceput chiar contestat, criticat în mod sever.

Atât fizic, cât și psihic, faptele se scurg la fel;
Cât timp omul n-a ajuns a se cunoaște pe el.
Doar cunoașterea transcende ființa dincolo de sine;
În imperiul libertății și fericirii depline.

42. DESCOPERIREA LUI DUMNEZEU

Ignoranța și trufia, una pe-alta se-ntregește,
Merg alături-mpreună – insul lor se dăruiește;
Prin gândire, vorbe, fapte, el le ridică altare.
Și lor, grabnic, li se-nchină cu aplomb și-nfatuare.

Poți descoperi divinul cu-a ta minte mărginită?
Ea e tributara vremii și-i de tine întocmită;
Întregul ei conținut la-i închis ca-ntr-o celate,
Unde tu tronezi ca "eu", mândru de-a ta-nsemnătate.

Dincolo de perimetru, nu poți trece niciodată,
Cât timp mintea-ți e activă, de trecutul tău legată;
Te-nvârtești în jurul tău, ca un vajnic izolat,
Tot ce gândești și ce faci – prin știut – ești posedat.

Limitat în acest spațiu, doar lăuntru-l tău cunoști,
Și-i imaginar ce afli, când "eu-l" ți-l folosești,
Liber nu ești niciodată, în astfel de-mprejurare,
Cât de multe ai cunoaște, nu scapi de-a ta-ncătușare.

Dumnezeu e Infinitul – aflat peste tot și-n toate,
Văzute și nevăzute, în El sunt – Realitate;
N-are-nceput, nici sfârșit; n-a fost de nimeni creat,
Deci, nu poate fi cuprins, nici măcar imaginat.

Iar tu, făptură mărunță, cu-a ta minte planetară,
Totdeauna mărginită, turbulentă și sectară
Ai pretenția absurdă ca-i să poți să-l întâlnești
Și, la fel ca și cu-n semen, față-n față să-l vorbești!

Să-l ceri sfaturi și favoruri – după proprii nevointe,
Păcatele să le șteargă și grabnic să-ți izbăvească ale tale
neputințe!
Cu aceste semnalări îți vezi lipsa de-nțeles și a ta împietate
Conștientizezi măcar, condannabila eroare și a ei enormitate?

Dumnezeul invocat nu-i distinct de-ngusta-ți minte,
Tu singur și l-ai creat, prin imagini și cuvinte.
Urmând condiționarea credinței ce te-a format,
Și fictiv, Eternitatea ai înglobat-o în tine – ca "egou" înfatuat.

Noi, cu minte mărginită, cuprindem doar ce-i finit,
Extinderea fiind oprită de-al ei cadru definit.
Deci neputincioasă-i firea s-atingă ce-i fără margini,
Chiar și prin închipuire – plăsmuiri cu seci imagini.

Dar când mintea noastră tace – o tăcere absolută,
Fiindcă și-a înțeles micimea și pretenția absurdă,
Flința-ntreagă se extinde, devenind nelimitată,
Asta-i clipa când divinul, prin iubire ni s-arată.

Acum avem altă minte, nouă, proaspătă constant,
În măsură să-nțeleagă sensul vieții sacrosanct;
Prin noi, Dumnezeu s-afirmă – Lui de-apururea unealtă,
El prin noi acționează și transformă lumea toată.

Nu noi L-am descoperit, ci – simplu – El ne-a cuprins,
Când ne-am văzut neputința și – prin tăcut – ne-am extins;
Smerenia – golul psihic – a dat loc la întâlnire,
Iar Sacrul, unde S-arată, operează prin iubire.

43. DESPICAREA "EGO -ULUI "

Acest mod de-a sparge "eul" cu-a lui condiționare,
În tot timpul, în tot locul bun prilej de aplicare;
Nu pornim la drum cu scop, n-așteptăm nici o schimbare
Îi dăm clipel Importanța – ca punct veșnic de plecare.

Simplitatea întâlnirii sprijinită pe tăcere,
Dau ființei infinitatea, mai presus de orice vreau.
În astfel de circumstanță ființa e atemporală,
Prin clipă-n Eternitate, ca structură integrală.

Practic, e o despicare a "sinelui" conturat,
Dominat de-ngusta mințe, ca substanță eronat,
Ca o fereastră deschisă cu acces spre Infinit,
Prin ea pierind energia, acestui fond mărginit.

Orișunde-ntorc privire, doar privesc și-ascult tăcut,
În adânc nimic nu mișcă, nu-s opinii, nici trecut,
E un permanent prezent, doar cu clipa integral,
Altceva nu-i de făcut, nimic nu-i de așteptat.

Dar să venim cu-un exemplu, ca simplă orientare:
La tot ce-ntâlnesc în cale – eu sunt numai observare,
Privesc oameni, pomi, mașini, vehicule ce rulează,
Stau în prezent, cu "ce este", mintea-mi nu evaluează.

Nici trecut, nici viitor, doar un prezent consecvent,
Clipa – acul de ceasornic, ce mă face-a fi atent,
Global să cuprind pe toate fără vreo dualitate,
Să-i dau lui "aici" și-"acum", absolută-nsemnătate.

Pare că nu fac nimic și că nu am rezultate,
Toate doar opinii seci, fără vreo realitate;
Spintecările frecvente ale "eu-lui" vremelnice,
Cu-ntâlnirile din clipe, îl fac mereu mai anemic.

Și-ntr-o fericită zi, "ego-ul" se prăbușește,
Spargerea-i definitivă, conținutul lui descrește
Cu fiecare-ntâlnire: gând, emoție, credință,
Toate pler așa cum vin, îngemănate-n prezență.

De-acum altă viață-ncepe, clipele-s Eliberare;
Cândva, întregul "egou" prin această despicare
Va pierde tot conținutul, iar Scânteia cea divină
Se va întoarce la Sursă, ca Lumină din Lumină.

44.DESTINUL

Ne-am născut oare din haos? Suntem rod al întâmplării,
Jucării a forței oarbe, pe fundalul disperării?
Sau, în noi, e un destin, rostul cu-njelepciune,
Unde Sacrul ca iubire, e-nscris, drept creațiune?

Dac-am fi născuți din haos, el ar fi mereu prezent,
N-am cunoaște bunătatea, nici faptul inteligent;
N-ar fi în noi nicidec odihnă, ci veșnică tulburare
Deci, n-am ști ce-i armonia, nici clipa de integrare.

Căci din haos, haos naște – un climat nefericit,
Insul pus în ipostaza de-a fi-ntruna zăpăcit.
Dar, realitatea-i alta, întru totul diferită,
Fiecare om în parte are-o clipă fericită.

De-ar fi într-o viață-o clipă de trăire-armonioasă
Suficient să ne-arate originea noastră aleasă.
Născuți din perfecțiune, de origine divină,
Sacralitatea-i în noi – ca puritate deplină.

Modul de manifestare, ce-l vedem la om frecvent,
Determinat de "egou", de-al său trecut depedent,

Vanitatea și orgoliul, trufa și violența,
Îi dau sens nefericirii și o falsă importanță.

Însă, când acesta tace, prin înțeleș dizolvat,
Noi și Necuprinsul "Una" – ca un Tot îngemănat;
Astfel descoperim Sursa – Sacrul de unde-am venit,
Decl, sămânța ființei noastre ne vine din Infiniul

Scopul venirii pe Terra, e-mplinire de destîn;
De-a scăpa de efemer și-a crea omul deplin.
Omul – divin precum Sursa – absolută puritate,
Fericirea și iubirea încontinuu asamblate.

Trăind la acest nivel – creatori în mod firesc,
Structurăm o altă lume, unde toate se-ntregesc;
Acesta ne e destinul – de-adus Sacrul pe Pământ,
Ca o lege immanentă – un sacrosanct jurământ!

45. DIN MINCIUNĂ, MINCIUNI RENASC

Mod pieziș și ipocrit de răspuns la o-ntrebare,
Faptul cert ... denaturat – vădită mistificare,
Urmărindu-se un scop, prin minciuni îmbălsămat,
Deseori, cu argumente de folos, justificat.

Se falsifică realul, când prestigiul este-n joc,
La "ceva" ce nu convine, punem altceva în loc.
Sau la întrebări precise, răspundem pe ocolite,
Și-n final, ele rămân la fel de nelămurite.

Se minte în mod frecvent, urmărind o eschivare,
Nu vrem să prilejuim anume solicitare.
Minciuna fiind folosită drept factor prevăzător,
Și de-asemeni calculată ca prețios ajutor.

Mereu, mica-nvinuire grabnic fuge la minciună,
Să scape de-ncriminare și-o socoate perfect bună.
Prin însăși natura lui, omul e-nclinat să mintă,
Fie că vrea sau nu vrea, în el minciuna-i vădită.

Căci unde-i stăpân "ego-ul", minciuna e inerentă,
Interesul hăd, meschin are grija permanentă
De-a se împlini complet și căile nu contează,
Denaturarea privită cea mai bună ipostază.

Orice minciună rostită atrage alte minciuni,
Ele-s legate-mpreună și-nnodele-n acțiuni:
Din minciuni, minciuni renasc – lumea se denaturează
Și relațiile pier, neîncrederi proliferază.

S-ar putea trata minciuna ca un defect izolat?
Imposibil! Căci efortul dă un fond mai degradat.
În cunoașterea de sine se tratează-ntregul "sine",
Tot fondul egocentrist, pe măsură ce survine.

Nimic nu se urmărește, ne confruntăm cu "ce este",
Cu ce-apare-n conștient – tot ce-n "ego" se ivește
Reacții la provocări, fie din-afar-venite – semenii, viață, –
mprejurări,
Fie din interior, ca idei preconceptionale – după condiționări.

Toate-n ansamblu privite, pier, se sting, pe loc dispar,
Doar prin simpla contactare, văzută în mod plener;
Atenția folosită ca un far luminător,
Golul psihic se impune, ca singur îndrumător.

Cu "ego-ul" dispărut, piere mîntea planetară,
Și-n locul ei altă minte, inocentă, complet clară;
Gând, rostire ca și faptă cu Adevăr împletite.
Toate astea de la Sacru, omului îi sunt sortite.

• •

46. DOAMNE, IARTĂ-MI NECUVINȚA!

Doamne, iartă-mi necuviința, când li ies vieții în cale,
Cu-a mea minte mărginită de formule ideale;
Prin timp condiționat, fiind legat de-al meu trecut,
Tot ce văd, interpretez, rezemat pe cunoscut.

Astfel, noutatea vieții este, practic, deformată,
Și de-aici, conflicte, temeri – humea-ntreagă-nvolburată.
Ce să fac? Cum să mă-ndrept, s-ating viața-adevărată?
Tot cu ieri și tot cu mâine? Cu-a mea minte-n timp formată

Când pun întrebarea tac! În tăcere mă extind,
Nu am centru – și nici margini – nu mă-ncearcă nici un gând.
Cuprins de Infinitate și-n viață integral,
Nici trecut, nici viitor nu-și au rost la-ntâmpinat.

Fără-de "eu" – cu viața "Una" – smerit, cu Tine-mpreună,
Mă mișc și acționez într-o ordine deplină.
Acest mod frecvent "de-a fi" – prin clipe eliberat,
Pune temei altei vieți, pe Adevăr rezemat.

47. DOGMA ȘI ADEVĂRUL ABSOLUT

De o parte este dogma – strict fixată în țipare,
Căreia toți se supun, fără condiționare:
De-alta, prezent Adevărul – consecvență nouă,
Într-o veșnică mișcare și, la fel, realitate.

Dogma compusă de oameni, printr-un proces de gândire,
Imaginar socotită cu implicări de sfințire;
Prinși de ea, ca-ntr-o capcană – pe viață prizonieri,
Nici un fel de obiecții, nicidecum aprecieri.

Prin ea toate-s dirijate, credinciosul posedat,
Ăsta-i prețul, când credinței sufletul i l-am cedat.
Oare demonstrarea-i clară? La fel, faptul e văzut?
Sau venim cu-aprecieri, fondate pe cunoscut?!

O dogmă bine-nțeleasă, de o minte luminată,
Prin atenția – făclie și-nălțare-adevărată,
În mod spontan se destramă, și-n loc, liniște – tăcere...
Flința complet liberată, e-nțeleaptă, fără vrere.

Orice dogmă e obstacol între Adevăr și mine,
La fel ca un paravan ce-ntr-un loc se interpune.
În clipa când "eu-l" tace – în smerită simplitate,
Adevărul e-n tăcere – prin înscrisuri revelate.

48. DORINȚA ȘI ÎNCORDAREA

Dorințele sunt reziduuri egocentric conservate,
Prin plăcut și neplăcut cu griji, teamă-mpovărate;
Amintiri de clipe moarte, readuse în prezent
Prin mecanizarea minții, de "ego-ul" indolent.

Ele, de fapt, sunt fațete dintr-o mamă – unitate,
Căci nu-i decât o dorință ce-și ia forme variate,
După cum e-mprejurarea – setea neastâmpărată
A "sinelui" nevoiaș ca structură variată.

Nu e rea, dar nu-l nici bună, prinsă-n relativitate,
Nu-i nicidecum de vreun folos. Clipele, cu ea legate,

Înscriu tensiuni nervoase – pace-n noi e compromisă,
Toat-activitatea minții la al ei nivel redusă.

Încătușați de dorință, prinși în perimetrul său,
Sclav de-ndată-i devenim, funcționând ca "egou",
Încordarea, tot efortul lînde spre-a ei Împlinire,
Pentru noi, în acea clipă, ea-i singura prețuire.

Iată cum simpla dorință ne slăpânește mintal
Prin ea divizată ființa în postura de dual,
De o parte e dorința, de-alta insul ce-o dorește,
Cu vădită-ngrijorare, ce mereu îl însojește.

Am putea oare trăi fără să avem dorințe?
Simplitatea dă răspunsul, că-i goală de năzuințe!
De-nlălmim viața cum vine, în mișcarea ei normală,
Uniți cu tot ce există în clipa cea actuală,

Mai e loc de vreo dorință – ca miraj, care captează?
Nicidecum! Căci în real ființ-acum se integrează!
Și necesitatea strictă dă soluțla-mplinirii,
Fără să intercaleze încordările doririi.

Înțelegerea-i lumină care, practic, ne arată
Ce ne este de folos, trăind viaț-adevărată:
O astfel de viețuire vrednică-i de orice ins,
Când pe sine se cunoaște prin acest simplu cuprins.

Încă-n plus de reținut, că dorințele-implinite prin efort și siluire
Vor crea și obligații dup-a lor îndreptățire;
Cândva, prețul se plătește – lăcomia-i un prost sfetnic,
Ce greșit ne dirijează în acest climat vremelnic.

49. DORINȚELE SUNT CAPCANE

Dorințele-s ca o boală și capcane permanente,
Când nu ne cunoaștem bine, în tot timpul sunt prezente;
Viața frecvent confruntată cu dorințe diferite,
Ce se războiesc întruna pe ideaturi distincte.

Din lipsă de înțeles, multe sunt dăunătoare,
Timpul demonstrând temeinic, cât sunt de înșelătoare.
Înainte stă speranța de-mpănire-n viitor,
Iar în umbră, veșnic teama, nelipsit însoțitor.

În loc să ne bucurăm la ce viața ne oferă,
Suferim de ce n-avem, proiectați într-o himeră;
Și-astfel anii ni se scurg fără de nici un folos,
Totu-i searbăd, sterp, arid – un continuu dureros.

O dorință susținută lînde să se îplinească,
Iar când e realizată, e atât de nefirească;
Complicând chiar existența, prin obținere forțată,
Ființa tributară ei, și mai mult încălușată.

Când e bine înțeleasă legea cauză – efect,
Dorințele își pierd scopul – ele sosesc indirect.
Oferite ca destin prin cauze-anterioare,
Azi înscrise ca efecte – omului folositoare.

Să luăm câteva dorințe, în sens de orientare:
Frecvent râvnită averea, bani, belșug, îndestulare,
Pozitie socială, titluri, glorie, renume,
Fiorul celebrității prezent în întreaga lume.

Educația greșită ne-a făcut să le dorim,
Sens vieții dând prin ele și lor să ne dăruim;
Pe-acest fundal eronat, ce-ar putea fi de făcut?
Nimic cu această minte! Asta trebuie văzut!

Mal întâi, să înțelegem că prin condiționare
Nicicând nu vom depăși ale "eului" hotarel
Deci, problema este mintea, ea trebuie dizolvată,
Înlocuită cu alta, liberă, neîncătușată.

Când dorința e văzută, înțeleasă, integrată,
Instantaneu ea dispare, în mod total spulberată;
Iar în locul ei, tăcerea – poartă către Infinit,
Și avem o altă minte, ca un "Tot" nemărginit.

Cu această nouă minte, omul e Înțelepciune,
Viața-i cuprinsă direct, prin clipe și acțiune;
Dorințelor li se dă numai justa lor valoare
Și devin inofensive prin simpla lor abordare.

50. DRUMUL TĂU

Drumul tău în pas cu vremea,
Abordând cu simplitate
Orișice reflex al firii,
Este unica formulă
De-a scăpa de tot ce-i rău,
Teamă, zbucium, neputință,

Structurate de "egou" --
Cu-a lui învechită știință.
Nici la dreapta, nici la stânga,
De pe drum să nu te-abați
Nicicând să nu te oprești,
Sau în trecut să te-ntorci,

Ori spre mâine să te-avânți,
Toate astea-s fără-de rost,
Rătăcirii a bieții-minți,

Ce-și arogă importanță.
Dominată de ce-a fost,
Degradări și ignoranță!

Viața fiind un veșnic mers,
Proaspătă din clipă-n clipă,
Prin mișcarea ei obligă
Să-i ieșim la-ntâmpinare,
Fără ieri și fără mâine,
La fel proaspeți, inocenți.

Întâlnirea-n actual
Fără nici o căutare,
Noi temeuri vieții pune
Prin fireasca-i prospețime;
Ea-i dă sens, la fel – valoare,
Puritate – înțelepciune.

Fiind eliberați de timp
Aflăm iubirea reală,
Marele Necunoscut
Cu puteri transformatoare.

51. DUMNEZEU CARE SANȚIONEAZĂ NU ESTE DUMNEZEU

Într-o lume dezmembrată prin concepte și credințe,
Fiecare-n a ei parte - omul sec de năzuințe,
Cu pretențiuni absurde, c-ar ști ce e rău și bine,
Proiectând un drum anume, către sferele divine.

Astfel creat Dumnezeu, ca sever judecător,
Invocat adeseori în sens de răzbunător,
În răfuiele omenești, prilejuite haotice,
De "ego-ul" nestatornic, prin fondul său psihologic.

Toate-s măsluiri deșarte, implantate de gândire,
Vechea condiționare, fiind o veșnic-amăgire;
Omul, nu-i chip să-ntâlnească ce-i Infinit, Dumnezeu,
Acea Energie pură, ce-o simțim când nu-i "egou".

Doar atunci când nu mai suntem legați de-al nostru trecut,
Sacru - divinul din noi - s-afirmă-n mod absolut,
Și credința-și pierde rostul - ba e chiar impietate,
Rostită de vanitos prin a lui însemnătate.

Dumnezeu este Iubire, Frumusețe, Bunătate,
Nu pedepsește pe nimeni, dup-a lumii răutate;
Fiind în noi, în fiecare, prin îndemn și sfaturi bune,
El oferă fericirea bazată pe-înțelepciune.

Datori să-L descoperim și smeriți să-I oferim:
Mintea, inima, simțirea - viața-ntreagă dăruim;
De fapt, singur ni S-arată, când psihic suntem nimic,
Și nu-i nici o așteptare în al nostru for lăuntric.

O, Doamne, ce greu îmi este să mă desființez ca "sine",
Și să devin simplitate - cale deschisă spre Tine!
Ca instrument de-mplinire, doar atenția globală
Ți-o cer Doamne, ca prisos spre slăvirea Ta totală.

52. DUMNEZEU – O VEȘNICĂ LUMINĂ

Minte taci! Nu-ți fă imagini! N-ai nimic de urmărit!
Scop, interes, ideal – nicidecum închipuit!
Nu-i poruncă, siluire – nici nu vreau să te-njosc!
Dar prin tine – vezi tu bine – numai limitat trăiesc.

Ce-am cunoscut prin trăire, sau de prin cărți adunate
Sunt înregistrate-n minte și de-apururi conservate;
Prin ele-mi dau importanță și-robit lor – m-amăgesc.
Și cu orice retrăire, sufletul mi-l ofilesc.

Trăind la al său nivel, sunt lipsit de-înțelepciune,
Fiindcă toate-s trăiri vechi, care-acum sunt ficțiune.

Dacă ești cinstită, tac! Cu smerenia fi "Una"!
Alceva n-ai de făcut, doar să taci, să taci întruna.

Acum, psihic sunt tăcere, ca-nțindere infinită,
Sunt de-asemenea Lumină, necuprinsă, nici gândită.
Sacru viului din mine, fiind de-acum eliberat,
Se manifestă plenar – în Dumnezeu integrat.

Real, numai El există – Lumină din veșnicie,
Care-nsuflă toate prin iubire și armonie.
Din El toate au purces, și la El firesc revin;
Numai contopii în El, omul este om – deplin.

53. EDUCAȚIA NE ȘABLONEAZĂ

Sfătuieți "ce să gândim" – privim viața prin șabloane,
Mintea ni-i robotizată prin tot ce gândește, spune;
Iar diversele concepte, practic, duc la izolare,
Fiecare fiind măsura – după condiționare.

Din ce știm, din ce cunoaștem, din masa de-acumulări,
Fie că vrem sau nu vrem, în atare împrejurări
Creăm despre noi imagini și, de ele-ncătușați,
Pe întreg parcursul vieții, vom trăi ca posedați.

În astfel de circumstanțe orice relații dispar,
Omul, prins de-absolutisme, e mereu imaginar.
Și toate le-apreciază după-a lui învățătură,
Nici când apt ca să-nțeleagă ce-i realitatea – pură.

Ambiția împlinirii pe plan fizic – psihologic, are rol prioritar,
Iar voința și efortul – instrumente ca-ndreptar,
Toate acestea definesc "sinele"-n activitate,
Ce-și amplifică orgoliul – hăda, proasta-nsemnătate.

Ce vedem astăzi pe Terra – lumea noastră dezmembrată,
Cuprinsă de patimi, ură, prin credințe divizată,
E un rezultat firesc, dat de proasta educare,
Oamenii croindu-și viața prin temeri și tulburare.

Generații succesive primesc și dau mai departe
Acest mod de existență, ce pe semeni îi desparte;
Crezuri, doctrine, cu dogme și filozofii distincte
Determină contradicții, chiar sângeroase conflicte.

Și progresiv omenirea, deși tehnic dezvoltată,
Psihic, naintând cu vremea, ființa-om mai degradată.
Vina-ntreagă aparține instruirii eronate,
Care modelează mintea cu înscrisuri programate.

În final, ce-i de făcut? Cum s-aducem redresarea?
Poate omul să-și destrame toată condiționarea?
Și, eliberat de timp – să-ntâlnească ce-i real?
Prin directă contactare, fără fond memorial?

În mod cert, totu-i posibil, prin "Cunoașterea de sine",
Unica modalitate de-a scăpa de-amărăciune
Și-a-ntâlni Sacra Iubire, cu-nsușiri transformatoare,
În măsură să-i confere pacea eliberatoare.

Dacă faptele-s văzute cert, precis – cu claritate,
Simpla conștientizare cu-această realitate
Ne transcende, fără vrere, în altă dimensiune;
Minte nouă, creier proaspăt intră-acum în acțiune.

În noua dimensiune, noi, ca ființe unitare,
Ne mișcăm atemporal, prin clipe înnoitoare.
Și, în viață integrați, nu-i trecut, nici viitor,
Ci, un consecvent prezent, ca unic îndrumător.

Prezentul ne dirijează, ne-arată ce-i de făcut
Pentru clipa respectivă, unde nu-i nici un trecut;
Nici ceva imaginat înspre clipa viitoare,
Formulări nepotrivite, totdeauna-nșelătoare.

Educator și elev sunt în noi, în fiecare,
Și, spontan, ei se unesc cu a noastră integrare;

Sunt lumina ce destramă beznele egocentriste,
Însămânțate prin timp, prin formulări conformiste.

54. EGO-UL NE DEGRADEAZĂ VIAȚA

Psihic, de mă las condus de-a mea condiționare,
De timpul ce m-a format în mediul de dezvoltare,
În mod cert, bătrânul "eu", prin dorință și-opțiune,
Își impune a lui lege, în oricare acțiune.

Egocentric cultivat, din start sunt conflictual
În gândire, vorbe, fapte, posedat memorial;
Interesul personal, urmărit cu disperare,
Determină complicații și-o mai mare degradare.

Mai egoist, mai viclean, vizând a mea importanță,
Între mine și-Adevăr – infinită discrepanță!
Pot eu oare, ca "egou" să mă schimb, să mă transform?
Prin voință, siluire și mai slut, hidos, diform!

Fondul mai controversat – în afară – măști frumoase,
Pe care le schimb mereu – ca fațade mincinoase:
Una sunt în profunzime și-alta vreau a fi-n afară,
Ipocrizia din mine, consecvent se desfășoară!

Cum de toate-am încercat – fără rodnice efecte,
Mi-am zis taci! Așa nu scapi de păcate și defecte!
Și-n tăcere prins-am rostul, dat de-o sfântă revelare,
Că prin ea vine iubirea, cu-nsușiri transformatoare.

Tu n-ai nimic de făcut! Privești și-ascuți în tăcere,
Reacții la provocări ca: plăcere sau durere!
Această pasivitate face ca "eul" să piară,
Și-n loc, Omul integral – cum e-năuntru și-afară.

55. EGO-UL ȘI CONCENTRAREA

Un ego ce prețuiește propria lui concentrare,
Își fortifică structura, urmărind a lui grandoare;
Interesul personal – ca un farmec egocentric,
Îl dă centru ca și margini, izolându-l psihologic.

Practic, e un singularic, preocupat doar de sine;
În ce spune sau gândește, în oricare acțiune,
Își e propriul univers, căutând cu-nversunare
Câte-n lume-i fac plăcere, zi de zi fără-de-nțetare.

Prin voință cultivată își adjudecă puteri,
Și cu ele se trufește, setos după-aprecieri.
Stările paranormale nicidecum nu-nnobilează,
Dimpotrivă, dau prilejuri de-ngâmări ce degradează;

Insul, greșit socotind c-ar fi însușiri divine,
Lui anume oferite, ca un semn de-nțelepciune.
Toate-s vise-amăgitoare, cu efecte pe potrivă,
Demonstrând cu prisosință, minte-ngustă și naivă.

Dacă faptele sunt clare, lucid conștientizate,
Amăgirea se destramă, cu urmărilor-i deșarte;
Iar, în locul rămas liber, Sacrul din noi strălucește,
El s-afirmă ca iubire, ce transformă și sfințește.

Omul, trăind ca egou, este prin fire lumesc,
Tot ce-n viață urmărește, timp și spațiu-l definesc.
Dar când tace – se smerește – Realitatea-l cuprinde,
În asemenea postură la infinit se extinde.

Omul cel adevărat, bun, cinstit, iluminat,
Numai la acest nivel e-nălțat și integrat.
Toți datori să-l împlinim, și-avem și ce-i necesar,
Fiindcă-n orice ins, Scânteia este veșnicu-ndreptar.

56. ENERGIA CE TRANSFORMĂ

Psihicul uman s-afirmă prin energii diferite,
Cu dureri sau cu plăceri – respinse sau îndrăgite;
Sunt energii fragmentare prinse-n scop și amăgire,
Ființa-om, lor tribulară, prin procesul de gândire.

Izvorâte din "egou", degradează și-nvrăjdesc,
Ele-nscriu dese erori – totdeauna amăgesc;
Psihic, traumatizante – corpul fizic șubrezit,
Sacru – frumusețea vieții – imposibil de-ntâlnit.

Fulgerător luminate – fiind sectare-ndată pier,
Golul psihic, fiind mormântul interesului mizer.
De-acum ființa copleșită de o nouă energie,
Puritate absolută de-o firească armonie.

Practic, ea-i izvorul vieții, cu-nsușiri transformatoare,
De fapt, numai ea există, în această-mprejurare,
Integrată-n ea, făptura se mișcă atemporal
Și-n perfectă unitate plere orice sens dual.

57. ERUDIȚIA NU TRANSFORMĂ

Mintea, savant împlinită, prin cumul de cunoștințe,
Dacă n-a-nvățat să tacă – văzând a ei neputință,
La nivel spiritual, imposibil de-implinit,
Căci prin ea savantu-i "sine" – încontinuu mărginit.

Transformări nu se produc decât prin mintea smerită,
Când lace acumularea – Realitatea-i vădită,
Și-n ea Sacrul se afirmă în perfectă puritate,
Ca iubire, Înțelepciune și, la fel, Divinitate.

De fapt, cu cât știm mai multe – pericolul tot mai mare,
Vanitatea se extinde, aroganța ia amploare.
Cu ele și-amărăciunea, ca reacție firească,
Eruditul n-are șanse, fericirea s-o-nălnească.

Dacă este și-njelept, se-ndoiește întotdeauna,
Și-n știut nu se fixează, căci totul se mișcă-ntruna;
Această mobilitate ne conduce spre Divin,
Și Sacralitatea firii se realizează deplin.

58. EVADAREA DIN PREZENT

Ce ne-ndeamnă, ne incită să evadăm din prezent,
Înspre ieri, sau înspre mâine – agresiv și indecent?
Mecanicitatea minții, totdeauna e de vină,
Fondată pe repetări: bune – rele împreună.

Plăcutul și neplăcutul – nepotrivit întâlnite,
Se-nregistrează-n mintal – ca aducere aminte;
Repctarea le-nlărește și, prin timp, ne șablonază,
Astfel ne-nchid în tipare și ființa ne-o degradează.

Iar când prezentul nu place, căutăm ce ne convine,
Și din amintiri aducem plăcutul, drept ficțiune.
Irațional tot omul, rezemat pe-nscrisuri moarte;
Sacra-Înțelepciune-apare când ne integrăm în fapte.

Deci, prezentul – evadarea – contactate-n mod global,
Conferă asigurarea de-a afla ce-i strict Real.

Asla ne pretinde viața – ca și rostul pe Pământ,
Să-i dăm toată importanța – un total consimțământ.

59. EXPRIMĂREA PRIN TRĂIRE ȘI PRIN ACUMULARE

Faptul de-a reda prin vorbe o trăire personală,
Are o certă valoare, deci, nu-i pusă la-ndoială;
Căci o-ntâlnire directă, simplă și nemijlocită,
Numai prin ea se exprimă, totdeauna-ndreptățită.

Cuvintele sunt doar haina ce-mbracă un fapt concret,
În scop de comunicare a ceva văzut direct;
Așa-ntâlnim Adevărul clar, precis, cum este El,
Și nu-i loc de contradicții, căci toți îl vedem la fel.

Uneori neînțelesul ivit prin sens de cuvinte,
Care au semnificații legate de-a noastră minte,
Ele fiind simple simboluri – prin conținut relative,
Câteodată-și schimbă sensul și devin chiar negative.

Trăind la acest nivel se-nscriu în noi transformări,
În măsură s-anuleze ale lumii degradări;
Căci unitatea și-ntregul sunt în strictă dependență,
Om și colectivitate – permanentă influență.

Și-acum să-i vedem structura celeilalte exprimări,
Când insul, în fața vieții, redă prin acumulări:
Tot ce vede, ce aude compară și-apreciază
Prin trecutul însumat, și-n final, cataloghează.

De fapt, totu-i repetare de formule-nregistrate,
Fie din trăiri străine – din cărți, spuse adunate,
Fie trăiri personale, în prezent fără valoare,
Experiențe trecute, vechi, – total păgubitoare.

În această ipostază, "sinele" bătrân vorbește,
El, prin orice exprimare, cu trecutul se-nâlnește;
Și repetă lucruri moarte, cândva de el însumate,
Azi, total nepotrivite – cu stresuri însămânțate.

Repetările-l măresc, îi dau mai multă vigoare,
Și cu el nefericirea, prin timp, devine mai mare.
Când îi demascăm structura – modul cum funcționează,
În atenția luminii, spontan, se evaporează.

Lipsa lui îi dă prilej iubirii a ne cuprinde,
Și-n contact acum cu clipa, ființa-n etern se extinde.
Viața cea adevărată numai astfel se-nâlnește,
Și exprimarea-i perfectă, căci Sacrul o definește.

60. FĂRĂ MARTORI, DUHURI, SFINȚI, ÎNDRUMĂTORI

Tainicul voiaj spre mine – Sacrul din interior,
Fără martori, duhuri, sfinți – nicidecum îndrumător.
De la-nceput solitar, doar privesc atent în mine:
Gând, imagine, dorință, chiar o vagă suspiciune.

Nu-i nici scop, vreo motivare, Ideal imaginar,
În postura de "egou" – structural deficitar:
E doar o simplă-nlănire cu prezentul viu, activ,
Când nimic nu intervine ca intrus intempestiv.

Prin urmare, nici un sprijin nu-i prezent la-ntâmpinare,
Fie din exterior, fie din comoara minții – din a mea
acumulare;
Cu această-nsingurare, Infinitul mă cuprinde,
În imens și puritate, firea consecvent extinde.

Nefiind "eu", nefiind nici alții – un adevărat neant,
Faptic stare luminoasă, ce mă-nsoțește constant;

Sunt cu Universul, "Una" – o perfectă unitate,
În această conjunctură, omul e Divinitate.

N-avem nimic de făcut, de dorit, – imaginat,
Cu simplitate privim – psihicul, vizionat;
Atenția – instrument – la-nălțat Realitatea,
Care spulberă-ntr-o clipă toată personalitatea.

Vidul psihic – ipostază unică a transformării,
Când acumularea plere în firescul integrării,
Noi, uniți cu Necuprinsul – absolut prin puritate,
Asta-l tot ce-ncerc să spun, de-implinit cu simplitate.

Nu vă amăgiți zadarnic, căutând sprijinitori
Toți – fără deosebire – sunt supti înșelători;
În fiecare din noi există Sacralitate,
Ce ne-așteaptă s-o aflăm prin perfecta unitate.

Deci, eliminând "ego-ul" – conștiința de suprafață,
Unde zac acumulări și hidoasa aroganță,
Dăm prilej Divinității să s-afirme-n mod real,
Ca iubire, bunătate, noi, prin ea, om integral.

61. FENOMENUL DEDUBLĂRII

Fenomenul dedublării l-am întâlnit personal,
Instantaneu declanșat – ca fapt cert, perfect real;
Apoi, ani l-am practicat prin voință antrenată,
Fără nici o informare – cunoaștere – anticipată.

Din propriul experiment – câteva asigurări:
Vă confirm că nu e moarte – prin sute verificări;
La acea pretinsă moarte, viul de corp se desparte
Și pătrunde-n altă lume – cu-nscrisuri adevărate.

Un alt fapt – reîncarnarea – tot la fel de lămurit,
În cinci vieți-anterioare, cu mine m-am întâlnit;
Comunicarea-n astral are loc doar prin gândire,
Ea-i limbaj universal cu precisă lămurire.

Tot ce vrem – prin gând – imagini – mintea pe loc
construiește,
Însă-ndată-l destrămat și alta o-înlocuiește.
Contactul cu cei plecați, prin mintal se stabilește,
Chipul și dorința fermă – faptu-n sine-l consfințește.

Fiecare întâlnire nouă-i prin a ei natură,
Și desprinderea de corp – la fel – altă conjunctură.
Deplasat și-n viitor, cu smerita rugămintă,
Și-am aflat ce va să fie – fapte apoi întâlnite.

Acces la anume taine – pur și simplu refuzat,
Iar în unele ocazii, am fost chiar apostrofat.
Astfel de capacitate – parapsihic denumită,
Nu-i desprinsă de "egou" – sînja noastră mărginită.

Când o ai, ești în pericol – prin falsa-apreciere;
Bună-i doar pentru convingeri – că viul nicicând nu piere.
La această revelare, psihic, suntem obligați
Să depășim ce-i lumesc – Sacrului încredințați

Și-acest sumum se obține prin deplina transformare,
Demolând complet "ego-ul" și-a lui aprigă-ncețare;
Iar "Cunoașterea de sine" dă Prima Eliberare
Când structura-i fisurată doar prin conștientizare.

Și-acest ultim fenomen, la fel spontan întâlnit,
M-a-ndemnat să-l prind în vers – prin cuvinte oglinzite.
Ambele -socot – mesaje, iar eu – simplu instrument,
Sacrul pătrunzând în lume, în mod cert și consecvent.

62. FERICIREA

Ce tot cauți? Ce te-aglți? De ce-alergi după năluci?
Nici înapoi, nici-nainte, năcăleri să nu te duci!
Fericirea-i frumusețe, ce lăuntric se găsește
Când deschidem orizonturi Sacrului ce strălucește.

Ea-l de fapt statornicle, prin sine independentă
Și singură ne cuprinde în relația directă.
Nici un fel de rezistență – inima, întreaga ființă
Să le oferim ca dar, cu smerita neputință.

Tot timpul a fost în noi, prin tainica zămislire,
Ca strălucire-a Luminii, puritate prin iubire;
Însușire-a firii noastre, va dăinui-ntotdeauna,
Lauri pentru veșnicie, împletind mereu cununa.

Ce faci? Ce trângănești minte? De ce te-asvârlă în afară?
Speră s-o afli prin dorințe, în lumea ce te-nconjoară?
Vrei s-o-ntâlnești în avere, glorie, faimă, putere?
Sau în delectări trupești, prin clipele de plăcere?

Toate astea-s trecătoare, deșertăciuni fiecare,
Precum vin, așa se duc, cu zbucium și-nversunare.
Teama și amărăciunea totdeauna-însoitoare,
Clipele de satisfacții permanent înșelătoare.

Vezi în spuse contradicții? Sunt, cumva, nepotriviri?
Găsești în cele lumești fericirea-ntregii firi?
Când fundalul fericirii e-n lumea exterioară,
Ea-i legată de "ceva", care poate să dispară.

Așadar de la-nceput ți dărn anume valoare,
Înrobindu-ne prin timp și-n gândire și-n mișcare.
Oprească-se de la sine orice fel de căutare!
Nici ca Ideal privită – formă de anticipare!

Cel ce caută, tot "eu" – veșnic condiționat;
Iar ce află, sunt măsura omului încălșat.
Relativ și nestatornic tot ce-apare prin gândire,
Timpul – limitarea minții și-n scop și-n îndeplinire.

Faptic, ce-ar fi de făcut să scăpăm de amăgire?
Desigur că nu prin "eu" piere-această inchipuire!
El fiind ficțiune-n toate, prin înțeles, total lacă!
Cu el nici un compromis, legătura să desfacă!

Numai când a dispărut, insul devine imens,
Și în noua ipostază el cuprinde-al vieții sens;
Dezgoliți de-al nostru "eu", atrași în Eternitate
Lumea-ntreagă este în noi, noi și ea – o unitate.

Fericirea-n noi apare în asemeni simplitate,
N-are centru și nici margini, nu-s scopuri însămânțate;
Ea este acauzală, bucurie toată-n sine,
Și, ca energie pură, este-n fond și acțiune.

Omul fericit nu plere, nu trăiește-n izolare,
Izvor de pace, lumină, flacără înnoitoare;
Cu iubirea însoțitoare, stinge-a lumii răutate
Numai prin a el prezență – suntem chiar Sacralitate.

63. FERICIREA ȘI NEFERICIREA

La nivel de intelect, ambele sunt relative,
Strâns legate de egou-cu-ale lui valori fictive;
Aprecieri de moment, pe suporturi efemere,
Împletiri de vise oarbe cu-amăgiri și mângâiere.

Tot ce naște, se-nfiripă în acest timp limitat,
Dă emoții, stres și temeri – omul prin el degradat.

Fericirea, precum și nefericirea sunt constant amestecate,
Una conduce la alta cu-mpliniri imaginate.

Iată-mă dorind un lucru, de el legând fericirea,
Simțământ anticipat, amalgamat cu gândirea.
Dar în umbră stă tot limbul grija, teama ne-mplinirii,
Faptic, traumatizat – pe drumul desăvârșirii.

Acest fenomen se-ntâmplă, când omul nu se cunoaște
Când nu-și vede mărginirea, "sinele" să și-l demaște,
Și, smerit, să dea prilejul Sacruului din el s-aфирme,
Ca iubire, frumusețe, cu realizări sublime.

Fericirea-devărată fără ego e-ntâlnită;
N-are scop, nici obiect – ființa-om – nemărginită;
În mișcare-atemporală, într-un veșnic actual,
Om și fericirea – Una – prin contopire-n real.

Fericirea căutată e absurdă și precară,
În această ipostază – omul, ființă de ocară;
Ce-și caută satisfacții după propria măsură,
Meschinăria profundă în a firii țeșătură.

Numai în tăcerea minții și integrarea firească,
Armonia drept ofrandă, vine să ne ferească;
Deci ego-ul total lipsă, la o astfel de-ntâlnire,
Prin ea, omul e divin și s-aфирmă ca iubire.

64. FERICIREA ȘI "NIMICUL PSIHOLOGIC"

Fericirea – un dar sacru, ce s-aфирmă clar și logic,
Totdeauna împletită cu "nimicul psihologic";
N-are suport în gândire, deci nu este motivată
De un scop, de o dorință, și nici nu-i imaginată.

Consecvent însoțitoare cu clipele integrate,
Filnța noastră-n armonie, cuprinsă-n înfinitate;
În astfel de ipostază "ego-ul" complet dispăre,
Noi, desprinși de timp și spațiu, în veșnică transformare.

Orice om, la orice vârstă, setos după fericire,
Și întreaga-activitate dirijată spre-mpănire;
Însă tot ce întreprinde spre acest deziderat,
Mai îndepărtată firea, însul mai îndurerat.

Ăsta-i jocul omenirii din epoci îndepărtate,
Ignoranța și cu teama în structură-nsămănțate.
Căutată-i fericirea în lumea exterioară:
Glorie, averi, renume – faimă seacă și amară.

Fiindcă orice-anulțpare nu-i decât deșertăciune,
Omul fiindu-i tributar prin lipsă de-nțelepciune;
"Eul" și cu fericirea nu fac casă împreună,
Excluderea-i reciprocă – asocierea-i nebună.

Dimensiuni diferite le separă-n chip total,
Imposibil de-ntâlnit cu fondul memorial.
Fericirea n-are centru, n-are margini și este acauzală,
Însușiri ce nu le are "eul" – structură duală.

Când distingem separarea – prin trăire – se-nțelege,
Trăitorul – fără vrere – fericirea o culege;
Integrat în Univers se mișcă prin simplitate,
Cu "nimicul psihologic" – fără personalitate.

Această mană cerească vine când gândirea tace,
Și-n noi energia pură, ca prin farmec se reface;
Golul psihic e secretul minunatei împliniri,
Nici trecut, nici viitor nu iau parte la-ntâlniri.

65. FIINȚA UMANĂ

Așa cum funcționează ființa umană-n prezent,
Nu-i putem laude-aduce, tulburată-n mod frecvent,
Ca o trestie bătută de furtuni nimicitoare;
De la naștere la moarte, o veșnică frământare.

Dorințe ce se înfruntă, ambiții pustitoare,
Teamă, ură și despreț, nelipsita îngâmfare,
Fără seamăn lăcomia ce-ngrămădește avere,
Toate fără-deosebire înscriu pagini de durere.

Unde-i este rațiunea, logica-n activitate,
Spre a-i motiva, cumva, aroganța-nsemnătate?
Știința, tehnica, cultura, unde-anume se-ntâlnesc,
Să-i dea brutei însușiri pe un fond mai omenesc?

De filozofi, teologi, lumea toată-i împânzită,
Și totuși, structura ființei mai vicleană, mai smintită;
Oamenii se războiesc, seucid, se chinulesc
Pe credințe, idealuri, pricini tot timpul găesc.

Răutatea și cruzimea din nimicuri scot motive
De confruntări sângeroase, duse de fapte nalve.
Ignoranța-nscrie patimi și creează pătimas
De la savanți erudiți până-la vulgul nevoiaș.

Dar să mergem mai departe cu-a noastră investigație,
Și-mpreună să vedem de-i vreo cale de salvare;
Cumva să se redreseze din a ei împotmolire,
Și fără de-amărăciuni s-afle reala iubire

Pe parcurs de mii de ani, ea de toate a-ncercat,
N-au lipsit preocupări, țelului imaginat;
A crezut într-un divin, căruia s-a devotat
Sau a inventat sisteme, lor de-asemeni consacrat.

Dar cu toate-a eşuat, începutul fiind greşit,
Căci pornind la drum cu "eul", Imposibil de atins Adevăr
Infinit.

Singur el fiind în măsură să transforme mărginirea,
Structura lui egoistă, ce-nglobează degradarea.

În "Cunoaşterea de sine" se porneşte din Tăcere,
Fiinţa-ntreagă-i doar atenţă – Clipă de Eliberare!
Prin tăcut ea-i Infinită, n-are centru şi nici margini,
Nimic nu se urmăreşte – total goală de imagini!

În această conjunctură ea-i "Un Tot" neajmurit,
La-nceput, ca şi sfârşit, de nimic nu-i îngădit;
Astfel apare iubirea, care, tainic, şubrezeşte
Toată condiţionarea, ce pe om îl defineşte.

66. FII TU ÎNSUŢI !

Măştile ce îi le schimbi după timp şi-mprejurări,
Ca un iezuit fanatic susţinut prin camuflări,
Pune-le pe rug, le arde – nimic să nu pui deoparte,
Să rămâi cu tine însuşi, fără ajustări deşarte.

Să nu fugi nicidecum de tine – să rămâi aşa cum eşti,
Gând, imagine, dorinţă, suferinţe sufleteşti;
Stai cu ele, le priveşte, cu totală simplitate,
Nu le critici, nu le-accepti – ele sunt realitate.

Tot ce-apare într-o clipă – adus de-ale minţii valuri,
Sunt înregistrări bătrâne, fondate pe idealuri;
Lucruri vechi, cândva trăite, acum total perimate,
În prezent fără valoare – lipsite de-nsemnătate.

Acesta e fondul psihic, ce, de fapt, te defineşte,
Eşti tu însuşi, ca "egou", structurat neînţelepţeşte;

Grijuliu să pari altfel, de cum ești în mod real,
Faci eforturi disperate, în postura de dual.

Dar, de fiecare dată, practic, ești caricatură,
Un artist ce joci un rol – scena vieții – aventură.
În interior simți una și-alta exprimi în afară,
Mereu în conflict cu tine – o comportare bizară.

Acum, când ești lămurit de-această duplicitate
Poți să fi cinstit cu tine – totală loialitate?
Sigur poți! Hai mai încearcă, nu te lăsa păcălit!
Vezi că vicleanul "egou" prin luptă e mai călit.

Nu-l înfrunți, nu lupți cu el, cu simplitate-l privești,
Prin asemenea-ntâlnire, energia-i risipești.
Fii și să rămâi cu tine – cum gândirea te arată;
Nu te rușina ce vezi – firea ta adevărată.

Prost, incult, avid, viclean, ambițios, plin de ură,
Gelos, dur, orgolios, ipocrit, fără-de măsură;
Toate astea le privește, față-n față cum survin,
Nici un dubiu – tu ești ele – omul manifest meschin,

Când le vezi în mod real – fără scop sau așteptare,
Într-o clipă tot ce vezi, instantaneu și disperare;
Locul gol, pe loc umplut cu iubirea absolută,
Care e și înțelepciune – flința-ntreagă – nou-născută.

67. FILOZOFIA

A iubi înțelepciunea, două expresii frumoase,
Structural asociate tot atât de meritoase;
Căci redau în profunzime, al vieții sens real,
De-a-nălăni Eternitatea în momentul actual.

Să fie doar simple vorbe, rostiri intelectuale
Cu măiestrie-mpletite pe interloare goale?
Când cuvintele-s rostite fără vreo acoperire,
Totu-i fals, totu-i haotic – derulanță amăgire.

Adevărul este unic și toți cei ce-l întâlnesc
Au o unică trăire, în întreg se contopesc;
În astfel de ipostază nu au loc păreri distincte,
Nici un fel de contradicții, cu-atât mai puțin conflicte.

Existența și gândirea, total diferit privite,
Au determinat în lume aceste două concepte:
De o parte, cei ce spun că materia e baza,
Ea-i factor primordial, prin ea totul se creează.

De-altă parte e conștiința, factorul spiritual
Unde-i abordat divinul printr-un concept ideal;
Din ambele teorii au luat ființă disidențe,
Sciziuni create-n timp, prin diverse diferențe.

În trecut, la fel și astăzi, filozofii se confruntă
Prin discuții nesfârșite – o adevărată luptă;
Ideile prelucrate cât mai mult prin variante,
Întrețin, hrănesc, dezvoltă propria lor vanitate.

Poți afla înțelepciunea prin gândire-acumulare?
Mulțimile de idei pot fi sursa creatoare?
Când izvorul e gândirea, totu-i relativitate,
Și pretinsa-nțelepciune nu-i deloc realitate!

Iubirea și-nțelepciunea au altă dimensiune,
Timpul nu le limitează, prin clipe sunt prospețime.
Iar când omul le-ntâlnește, ele omu-l definesc
Ca înțelept trăitor, desprins de-absurdul lumesc.

Un astfel de filozof nu este-n conflict cu nimeni,
Fie-al său interior, fie oricare din semeni.
Și poate să demonstreze ce e fals și ce-i real,
Fără să facă apel la fondul memorial.

Limbajul e cât mai simplu, pe-nțelesul tuturor,
Simplitate exprimării – consecvent însoțitor,
Limbajul sofisticat camuflează amăgirea,
Un "egou" infatuat ce-și caută aprecierea.

Filozofi – fără trăire – rătăcirii întruchipate
Pentru semenii, pentru viață și-a lor personalitate!
Aroganța-i o molimă ce cuprinde lumea toată,
Numai prin a ei prezență, căci trece din om în gloată.

A iubi înțelepciunea e a renunța la "sine",
La "ego-ul" plin de patimi, prin oricare acțiune;
Se-implinește fără-efort, cu contactul viu, direct,
Cu "ce este", cu "ce-apare", adus de-al clipel traieci.

68. FILOZOFUL ADEVĂRAT

Cel ce știe, ce cunoaște, cel cu mintea erudită,
Prin câte rostit-au alții, mintea lui împodobită,
Poate fi el socotit filozof adevărat?
Sau ca, doar repetitor, de cumuli invederat!

El nu-i decât un "egou", prin intelect mărginit,
De timp condiționat și ca spațiu definit;
Un astfel de filozof trăiește conflictual,
În conflict cu ei și alții, pe-al său fond memorial.

El rostește vorbe-alese: despre adevăr, iubire,
Despre câte mintea-i țese, prin procesul de gândire.
Toate-s simple ficțiuni, susțineri imaginare,
Prin orgoliu și trufie rostiri seci-dăunătoare,

Un filozof autentic e prin clipe trăitor,
În relație cu viața, strălucit îndrumător;
Infinită-i o conștiință, distinctă prin puritate,
Contopit în Univers – trăiește-n realitate.

Se aruncă deci știutul – toată condiționarea
Mintea liberă, lucidă, va atinge integrarea.

În această Iposlază, Eternitatea-ntâlnită
Și prin ea, Omul-lubire află calea-adevărată.

Adevărul este unic și-n el când ne integrăm,
Părerile își pierd rostul n-au sens să le formulăm,
Căci supremul Adevăr singur prin El se exprimă,
Noi, prin vorbe-l îmbrăcăm spre-nțelegere deplină.

69. FIXITATEA

Mintea, de timp posedată, răspunde repetitiv,
Ea se fixează-n formule, funcționând agresiv.
La-ntâmpinarea vieții ne apar imagini-moarte,
Care-ntunecă înțelesul – ea fiind pururi nouate.

Când constăți nepotrivirea între ce-a fost și ce este
Și rămâi fixat la vechi – prostia te definește:
Conservatorism haotic, egocentric, posesiv,
În gândire și-acțiune – retrograd consecutiv.

Vrei să știi cum poți ieși din această fixitate?
Foarte simplu și de-ndată – când ți-e firea unitate,
Împlinită indirect, prin lăcerea absolută,
A trecutului ce piere – prin ea ființa nou-născută.

Se privește și s-auscultă: gând, dorință, sentiment,
Fiecare se deslămuie, dacă-i cuprinsă atenț.
Și-n gol – liber de trecut – prin clipă eliberat,
Cuprinzi prospețimea vieții și trăiești cu-adevărat.

70. FRUNTEA MEREU DESCREȚITĂ

Iată, vă ofer un test – ușor de verificat,
Prin el liniștea s-atînge – vieții-ndată integrat.
Fruntea luată-n observare, cu atenția globală,
Simplă conștientizare – prinsă-n clipa actuală.

Dacă-ntâlnirea-i reală, gândirea de-ndată lăce,
Pe loc fruntea descrescîță – energia se reface:
Ființa-ntreagă-i relaxată – practicantului unitate
În relația cu viața – Sacrul – ca Infinitate.

Nu rămâneți la idee – pusă-n practică de-ndată,
Numai astfel vom cunoaște Existența-adevărată:
Nimic nu s-anticipează – tot Secretul – golul psihic,
Drept mormânt la tot ce-a fost – fondul nostru psihologic.

Transformarea ființei noastre – funcțional – mărginită,
Numai prin lăcerea minții, află Calea Infinită;
Și prin ea, se scurg, dispar energii care stresează;
O deschidere spre Sacru – în care se integrează.

71. GÂNDIREA OBSESIVĂ

Gândirea ce năvălește cu imagini din trecut,
Și ne domină, strivește, agresiv și absolut,
Are impuls obsesiv – pururea dăunătoare,
Ea ne rupe de prezent și relația dispare.

Trăind prin închipuire, bazați pe imaginii moarte
Nu-i chip a percepe viața – simpla ei realitate.
Când observi lucind vârtejul impus de automatisme,
Întreg haosul dispare cu setul de conformisme.

Și-n loc – vidul psihologic – stare de integritate,
Noi și Existența "Una" – trăim clipe-adevărate.
Iubirea cu bunătațea în acest climat apare,
De trecut independenți, trăim clipe-nnoitoare.

În acest context propice, au loc sacre transformări,
Clipele mereu măsura bunelor realizări;
Toată grija acordată gândurilor obsesive,
Atent, lucid observate, pier, fiindcă sunt relative.

72. GÂND VICLEAN, GÂND NĂRĂVAȘ

Ce mă tot duci în trecut și m-azvârli în viitor,
Gând viclean, gând nărăvaș prin tine înrobitor,
Niciodată om întreg – meschină caricatură,
Într-o veșnică alertă, viața zilnic, aventură!

Pentru mine ești blestem, viața-mi este un infern,
Om liniștit, niciodată, ție-nfeudat etern.
Ce-aș putea să fac cu tine? Ție să mă dăruiesc
Și să-ți fiu slugă de-apururi, mereu să mă înrobesc?!

Sau să te provoc la luptă și să te-nfrunt violent,
În mine acumulând un profil mai insolent?!

Structură mai degradată, cuprinsă în limitare,
Unde fiecă mișcare-i alt aspect de degradare?

Nu mă cobor eu la tine să-ți răspund provocator,
C-aș fi alt aspect al tău, ca "egou" degradator.

Nu, nu! Asta n-am s-o fac, nici acum și niciodată!
Eu, prin mine mă distrug, s-ating viața-adevărată!

De fapt, sacrific "ego-ul" adică ce-l mărginire,
Și, ca "nimic psihologic", s-ating Sacra Împlinire,
Unde toate se-mpletesc într-o sfântă Unitate,
Eu, desprins de-al meu trecut, să devin Realitate.

Cu Sacrul în contopire, nu e gând și nici gândire,
Ce exprim e doar ce văd, prin firească contopire;
Un prezent ce se exprimă singur el, prin tot ce vine,
O simplitate perfectă, prin trăire fără "sine".

Gând viclean, gând nevolăș, iată ce-am prilejuit
Când eu, detașat de timp, cu tine m-am întâlnit;
Fără să mă compromit, anulând a ta-implinire,
Am atins Eliberarea de "egou" și-a lui simțire!

Desprins de timp și de spațiu, contopit în Infinit,
Ca iubire creatoare – un Imens nedefinit,
Am pus temel altei ființe, diametral diferită
De ce-am fost mai înainte – o Făptură Nou-Născută.

73. GÂND, VORBĂ ȘI FAPTĂ

Omul cinstit, virtuos, se afirmă unitar,
Gândul, vorba și cu fapta integrate solidar:
E o sinceră mișcare și-năuntru și-n afară,
O conjugare perfectă orișicui destinatară.

Iubirea și-nțelepciunea se-ntâlnesc în mod static,
Dându-i ființei-om valoare – destrămând fondul nevolnic.
Tot secretul fericirii în acest context apare,
Fără ieri și fără mâine, cu prezentu-n confruntare.

Realitatea-nălănită în aceeași conjunctură,
Nol, prin ea, Eternitate, la fel energie pură:
Și-n smerita inocență, viețuim atemporal,
Mai presus de griji și patimi – boala "sinelui" dual.

Dar cum să le-aduni pe toate într-o singură suflare?
Prin Imagini, stăpânire, cumva prin efort – sforțare?
Nicidecum, căci toate astea sunt "egou" înverșunat,
Ce se caută habotnic, de timp condițional.

Când, atent, deconspiri "eul" – rușinat, îndată lace,
Și-n acest climat prielnic, ființa-ncreagă se reface:
De-acum suntem armonie, vădită prin simplitate,
Ce-i la fel ca o oglindă, și-n ea se reflectă toate.

Iar ansamblul trinității: gând, expresie-implinire,
Se exprimă-n puritate, omul sacru prin sfințire.
Îngemănat cu prezentul, de trecut independent,
E Lumină-n întuneric și-ndrumător consecvent.

74. GÂNDUL, VORBA ȘI CU FAPTA

Gândul, vorba și cu fapta,
Toate trei ne definesc,
Și ne stabilesc și soarta.

Prin timp condiționați,
Suntem jucăria firii,
Totdeauna posedați.

Noi și lumea loalaltă,
Ne influențăm constant.
Pace!? ... nicidecând, nicidecaltă.

Prinși de temeri, griji, conflicte,
Poluăm, psihic, Pământul
Ducând la războaie crunte.

Vedem clar complicitatea
Răului ce-l provocăm?
Asta e Realitatea!

Omul cel adevărat
Doar așa-l descoperim,
Prin ființare integrat.

Corp și psihic – unitate
Într-o ordine perfectă,
Cu iubirea-ngemănate.

Când iubirea ne unește
Lumea-ntreagă ea transformă,
Fiindcă-l Sacrul ce sfințește.

75. GOANA DUPĂ MIRACOLE

Fiindcă n-am aflat iubirea și-Adevărul absolut,
Căutăm cu disperare, Sacrul care l-am pierdut;
Și imaginea e caleă, căreia ne adresăm,
Conturând un zis-miracol – căruia ne devotăm.

Mintea noastră mărginită, dă-nțelesuri de "minune"
Și, prin ignoranță, teamă, o fictivă acțiune:
Prin miracole sperând s-atingem Eternitatea,
Dar, ce-i fals, deșertăciune, neagă-n fond Realitatea.

Inteligența apare când trecutul complet tace,
Ființa fiind eliberată, energia și-o reface;
De-acum, în contact cu viața, devine Infinitate,
Și toate-s perfect cuprinse, cu lucidă puritate.

În asemenea postură nici miracol și nici goană,
Nu-și mai află rațiunea – orice-ntâlnire-l spontană.

Doar așa-ntâlnim iubirea detașată de imagini,
Propria Sacralitate lipsită de scop și margini.

76. IATĂ-MĂ UNIVERSAL!

Sunt deodată simplitate
Minte, Inimă, simțire;
Ființă-ntreagă, plinătate
Acționând prin iubire.

În această ipostază
Se ajunge-n chip firesc;
Cu vădita minte trează
Unde toate se-impletesc.

Tot trecutul se topește
Prin atenția globală;
Și-n gol, Sacrul se ivește
Cu sclipirea-i naturală.

Astfel clipele trăite
Distrug mintea personală
Și-apar sensuri infinite
Drept Minte Universală.

De-acum orișice-ntâlnire
Ne transformă radical
Căci prin fiecă sclipire
Suntem nou, divin, real!

77. IDEAL ȘI FICȚIUNE

Idealul ca structură e proiecție mentală
Totdeauna-i ficțiune – prin urmări – conflictuală;
Fiind desprins de ce-i real – viu și proaspăt în prezent,
Mă proiectez înspre mâine – de-al meu "sine" dependent.

Ideal și ficțiune în tot timpul împletite,
De gândirea perimată, ce le vede-ndreptățite;
Consecvent amăgitoare, dau temeri și-amărăciune,
Însoțit de ele omul, n-are pic de-nțelepciune.

Marile realizări se-implinesc prin integrare,
Când suntem desprinși de timp – în liniștea creatoare.
Din lăcere năvălesc: taine, lucruri inedite,
Iară noi prin simplitate – doar le-mbrăcăm în cuvinte.

Și tăcere ne cuprinde, când gândirea amuțește
Fîndcă-și vede neputința și îndată se smerește;
Atenția folosită – instrument ce luminează,
Ea fiind Sacru-n acțiune, creînd noua ipostază.

78. IERI, MĂINE ȘI ACUM

A trăi cu ieri sau mâine – sunt mișcări speculative,
Adevăru-n ele lipsă – sunt stări imaginative;
Se folosesc trăiri vechi, înregistrate mental;
Pe acest fundal fictiv – omu-i prins de ideal.

Ieri pe mâine-l proiectează, urmărind un interes,
De fapt e – același "egou" – cu același înțeles;

Urmărindu-se pe sine – psihic – emoțional,
În ce place sau displace – același consens moral.

Vedem oare, cum din ieri pendulăm mereu spre mâine?
Și că nu-i decât transfer către-o nouă ficțiune?
Periclită sesizare ne desprinde de trecut,
Și-n acest vacuum al minții, suntem ca un nou-născut.

Practic prin iluminare, am poposit în prezent,
Clipa din "acum", reală – noi, de vechi, independent;
Și-n contact nemișlocit cu viața în mișcare,
Vom atinge Infinitul, prin a noastră integrare.

Deci, desprinși de ieri și mâine – nefirești întoldeauna,
Trăim în "acum" și "aici" – noi cu viul mereu "Una".
Periclit este înțeleptul ce-a atins acest nivel
De-a-njelege simplitatea fără-a urma vreun model.

79. INACTIVITATEA CONȘTIINȚEI

Pe plan psihic, transformarea nu se-nscrie prin gândire,
Prin eforturi de voință, insistentă siluire,
Spre un scop, un interes proiectat în viitor,
Fiindcă-n toate stă "ego-ul" – fals, debil îndrumător.

La-ncrâncenata dorință apar schimbări evidente,
Ca schimbări de suprafață, șubrede, chiar indecente,
Căci dau curs evaluării, omul – socotit chiar sfânt,
În fapt, nu e decât mască – "egou" robit de pământ.

Tot aici apar frecvent, însușiri ce ne uimesc:
Clarvederi, claraudiții, medici care izbăvesc
Numai prin simple atingeri, sau de colindări astrale
Sunt doar câteva exemple – de ego-uri – strict duale.

*Cu asemenea conștiință nu-i chip să ne depășim,
Și-adevărul absolut în mod cert să-l întâlnim.
Inactivă să ajungă conștiința noastră bătrână,
Tacă, fiind neputincioasă, surdă, mută să devină!*

Atunci, ca om integral, suntem cuprinși de iubire,
Noi și Infinitul – una- prin trăire și simțire.
Prin noi, transformarea lumii apare ca de la sine:
Inactivitatea minții fiind fireasca acțiune.

80. INDECENȚA CĂUTĂRII

Și, de fapt, ce căutăm? Goliciunea amăgirii,
Printr-o minte răsfățată, implicată-n sensul firii!
Hai, încearcă decantarea marelui puhoi de gânduri,
Și, prin nuditatea clipei, grabnic le așează-n stihuri!

Dar, atenție la strofă, ca să sune cât mai bine,
Ritmul, rima și cuvântul, versului frumos revine.
Prin acumulări sectare – totdeauna mărginite,
De dat lumii înțelesuri, prin afirmări potrivite.

Celui bogat dă-i averea, multului să-l dai mai mult,
Avarul singur să-și vadă detestabilul său cult;
Nesățiosul harpagon să-nțeleagă că-i opac,
Că dorința de mai mult îl face și mai sărac.

Savantului plin de "sine", lasă-i loc de-acumulare
Și arată-i prin cuvinte, lipsa lui de integrare;
Pe erudit îl așează în fața Eternității,
Comparând deșertăciunea prin trăirea frumuseții.

Celui mărginit la minte, prin meschina-nchipuire
Prilejuiește-l să afle a lui proprie gândire,

Că pușinul îl ajută să trăiască ce-i mare!,
Și că prin tăcerea minții, vede cât e de isteț.

Iar acelor credincioși, prinși de-a lor habotnicie,
Incapabili să-i cunoască goala ei nimicnicie,
Cu dragoste și răbdare le arată ce-l real,
În contrast cu rătăcirea – întreg fondul ideal.

Seamănu-lui ce nu știe, și-i cuprins de disperare,
Prin cuvinte cât mai simple arată-i a lui valoare,
Că atunci când "eu" tace, apare Sacra-mpănire
Și-n perfectă libertate află reala iubire.

Indecentă-i căutarea și total neputincioasă
De-a-ntâlni Realitatea în structura ei aleasă.
Nu se caută nimic, nici nu se imaginează,
Absoluta inocență, prin clipă ne integrează.

Nimic psihic – fără "sine" – eliberați de trecut,
Suntem un constant prezent, un om nou, acum născut;
Necuprinsul ne e Tată – ce-l avem din veșnicie,
Mamă ne e frumusețea cu nespusa-i armonie.

81. INFINITUL

Nu-l aflăm, nu-l întâlnim prin a noastră mărginire!
Cum să prinzi în cușca minții Veșnica Nemărginire!
Dar, când mărginirea tace, Infinitul ne cuprinde,
Prin el, și ființarea noastră în Absolut se extinde.

Integrați în Infinit, trăim Dragostea reală,
Care practic, dezagregă structura conflictuală;
Acest mod de-a fi, constant – cuprins în Infinitate,
Ne dă frumusețea vieții – Sacra ei Realitate.

Fiecare ins în parte, are-această însușire,
Să-ntâlnească înfinitul cu întreaga lui simțire;
Se privește și s-ascultă cursul vieții în mișcare,
Simplitatea întâlnirii e prin ea realizare.

Gând, imagine, dorință sunt cuprinse integral,
Cu atenția lumină întâlnit fondul dual,
Astfel de întâmpinare ne transcende-n Necuprins
Prin filăre fără scop, noi la înfinit extins.

62. INTELIGENȚA

Prin timp, mintea omenească progresiv s-a dezvoltat,
Tehnic, aproape orice, astăzi este rezolvat;
Mereu aflăm lucruri noi, care impresionează,
Zi de zi, pe Terra știința neîncetat evoluează.

Dar plusul de informații n-a creat oameni mai buni,
Mai cinstiți, mai omenoși, diferiți de-ai lui străbuni;
Dimpotrivă, prin cumul, omul și mai degradat,
Vanitatea a prins aripă, orgoliul l-a infeudat.

Cunoștințele, desigur, ne sunt foarte necesare,
Dar, de ce oare, prin ele, singuri ne-acordăm valoare?
Psihic, supraestimăm – restul desconsiderați,
În asta rezidă "răul" – distanțarea dintre frați.

O plămadă suntem toți, cu toate câte sfințează
De la piatră pân-la om, toate se armonizează;
În Eternul Univers o Conștiință ne unește,
Ea-i Suprema Energie, care toate le sfințește.

Când e-n noi descoperită, este numită iubire,
Și la fel Inteligență, ce transformă orice fire;

Ea înnobilează omul, prin a ei sacralitate,
Ce s-afirmă-n mod vădit, prin umila simplitate.

Funcțional egocentric, insul cât de erudit,
Nu-ntâlnește acest sumum, prin al său meschin gândit.
Ea-i altă dimensiune, mai presus de-acumulare,
Determinată firesc, în a vieții integrare.

Pe plan fizic, deci, utile cât mai multe cunoștințe,
Încă-n plus să adunăm, spre folos și nevoițe;
Dar să dăm Inteligenței întreaga însemnătate,
Singulară să dirijeze prin a ei divinitate.

83. IUBIREA DE DUMNEZEU

Când mă separ de iubire, pe loc creez dualism,
Eu, deosebit de ea, ca gândire... conformism.
Deci, mă mișc în limitare, unde toate-s relative,
Un sălbatic egotism cu înregistrări naive.

Încă-n plus mă mai separ, imaginând un divin,
Și-ncerc cu mintea să-l prind, dându-i dragostea deplin.
Tolu-i sec, lipsit de sens, o pornire-nchipuită
De "egou" inițiată cu-a lui fire mărginită.

Când iubesc sunt doar iubire! Alceva nimic în plus!
Aici nu există "eul" – tot trecutul meu exclus.
Am calități infinite, mă mișc și acționez
În contact direct cu faptul – și în Tot mă integrez.

Ca iubire, ce gândesc ca și ce spun, și-nfăptuiesc,
Au puritatea divină, prin care mă definesc;
În această ipostază se-nscriu certe transformări,
Firea-ntreagă omenească – pierde falsele-i valori.

Omul vechi prin timp fondat, din temelii zdruncinat,
Cu el și nefericirea piere cu ntregul climat.
Omul nou, numit iubire, în perfectă armonie,
Tot cuprinde și-nțelege, integrat în Veșnicie.

84. ÎNAPOI LA SIMPLITATE

Cândva, unitari cu Viața, ne mișcam atemporal,
Prospețime-n pas cu clipa – om întreg, complet, real;
Psihic, firi independente, percepeam prin armonie,
Și câte-apăreau în cale, se topeau în bucurie.

După un anume timp, singuri noi ne-am pervertit,
Punând preț pe intelect – pe trecutul însușit.
Dar rețelele bătrâne nicidecum nu-s adecvate,
Căci surprizele din clipe nu-și au sensuri programate.

Tot ce știm, câte cunoaștem și le dăm apreciere,
Au tendințe agresive, și pun pe noi stăpânire;
Și-n final, chiar ne robesc, mintea ne-o mecanizează,
Imposibil să-nțeleagă viața cum se derulează.

Și-n acest impas de-acum, oare ce-ar fi de făcut?
Înapoi la simplitate! Să fim iar ca nou-născuți!
Faptu-n sine, viața-l cere pentru Sacrul înțeles,
În măsură să ne-aducă fericire-n mod expres.

Însă practic, cum s-atingem acea primă inocență?
Foarte simplu luând contact cu sectara dependență!
Atenția o dizolvă! Și-n gol Dragostea apare,
Ce prin sfânta-i puritate este pururi creatoare.

85. ÎNDRĂZNIȚI – SACRUL VĂ AȘTEAPTĂ!

Necunoașterea sau teama, sau poate comoditatea,
Vă împiedică-n adâncuri s-atingeți Infinitatea;
Acest sumum – puritate – inocență innăscută,
Din veșnicie vă așteaptă s-o-ntâlniți – dar fără luptă.

Ea s-afirmă ca iubire, Bunătate, Înțelepciune,
Iar voința și efortul nu-și au rost în acțiune;
Sacru nu cere nimic – ca dorință sau sforțare;
Ci doar smerita tăcere – fără nici o așteptare.

În golul activității – când gândirea-i complet mută,
Sacru singur se relevă, ca iubire absolută;
De-acum suntem om complet – fizic – psihic – Unitate,
Și-n relație cu-întregul, am ajuns Realitate.

Deci, atenți să fim tot timpul, la mișcarea conformistă,
Nu-i acordăm nici un merit, fiind mereu egocentristă.
Claritatea o destramă și-i dă minții lipezime,
Și-n acest climat prielnic – Sacru – veșnic prospețime

86. IN EXTENSIS

Omule bogat ca minte
Prin înscrisuri dinainte:
Stai o clipă – reflectează
Într-o nouă ipostază.

Tot s-aruncă, tot ce-a fost
Căci trecutu-i fără rost:
Vechi și lipsit de valoare
La vieții-ntâmplare.

Spiritul golit de toate
E activ prin libertate
În acest context apare
Starea de investigare.

De-acum poți pune -ntrebări
Spre-ale vieții descifrări.
Cine ești, cum te-ai format?
Ce destin te-a-nveșmântat?

Vezi frecvența agitare?
Și a vieții degradare?
Stări prea des conflictuale
Prin răspunsuri ancestrale?!

Simpla privire – ascultare
La faptul ce-acum apare
Dă răspuns corect la toate
Doar prin Sfânta simplitate.

Sinele din noi și lume
Vinovat în întregime
De conflicte, temeri, ură,
Degradare și uzură.

Văzut și-nțeles deodată
Se destramă cu-a lui gloată,
Căci din profunzimi apare
Energia sfințitoare

87. ÎNSUȘIRILE ATENȚIEI

Atenția e lumină, armonie -puritate infinită,
N-are centru și nici margini – energie nelăgrădită;
Prin ea Sacru-și oglindește calitatea nemuririi,
Numai el îl datorăm apariția iubirii.

Cert și unic instrument în a noastră depășire,
Ea degradează "ego-ul" cu hidoasa-nlănțuire;
Fără ea năcicând posibil s-atingem ce-e real,
Prin ea spulberăm trecutul, devenind om integral.

Provocările frecvente ale vieții în mișcare,
Dau prilejuri minunate de firească antrenare;
Atenți la solicitări – mintea tace – amuțește,
Și-n golul psihic ivit, Sublimul ne definește.

Străluciri în beznă vieții, prin ea se realizează,
Mintea, perfect luminată – cuprinde și-acționează
La nivel universal – prin trăire integrală,
Singur el îl datorăm Existența neîntinată.

88. ÎNTÂMPINAREA VIEȚII

Oare-ntâmpinarea vieții cere-anume pregătire,
Cunoștințe adunate, derulate prin gândire?
Conexată-i de dorințe, ce se vor îndeplinite,
Efortul și-nchipuirea în ansamblu folosite?

Nicidecum! N-avem nevoie de ceva anticipat!
Atent, lucid stăm în faţă cu faptul adevărat!
Absoluta simplitate anulează tot ce-apare:
Ca reacţi-a gândirii, la a vieţii-întâmpinare.

Pacea astfel obţinută – filnă înfinit extinsă,
De-acum Energie pură – Sacralitatea-i atinsă;
În acest context, viaţa, abordată-i cu iubire,
Care orişice rezolvă prin sublima ei simţire.

În atare împrejurare Intuiţia-nţeleaptă,
Psihic-fizic protejează cu-ndrumarea sacrosanctă;
Asta vremurile cer – drept înscris evolutiv,
Omul să-şi plinească rostul, de-a fi proaspăt, viu şi-activ

89. ÎNTÂMPLĂRI SĂ FIE OARE...?

Întâmplări să fie, oare, câte le-nfălmăm în cale?
Sau sunt stări determinate cu implicaţii reale,
Legea cauzalităţii impunându-şi sensul sfânt:
Ce oferim, vom primi – strict legaţi de-acest pământ.

Lanţul cauze – efecte, cu sau fără-ntrîziere,
Susţinut de energii, ce-aduc plăceri sau durere,
Depinde de fiecare, de-al destrăma dintr-odală,
Sau a-l duce mai departe, paginând a vieţii carte.

Vinovat mereu "ego-ul", legat de-al Terrei destin,
Fiind continuu ficţiune, prin el necum om-deplin;
Totdeauna fragmentar, egocentric posedat,
Tot ce face sau gândeşte, practic condiţionat.

Dacă e-nţeles "ego-ul", cu-nţelegerea dispare,
Golul psihic fiind mormântul activităţii sectare.

În ei astfel lichidate cauze, ca și efecte,
Sacru impunându-și legea, prin întâmpinări directe.

Poarta înspre Infinit n-o aflăm printr-o întâmplare,
Ci spontan ni se deschide, prin perfecta integrare,
Corp și psihic laolaltă ne mișcăm ca unitate,
Cu atenția lucidă și suprema simplitate.

Multe ne oferă viața, dar puține-s de folos,
Restul, mângâieri deșarte de om sec și nebulos.
Selecția fără greș, doar de Sacru oferită,
Când tăcerea stăpânește mintea-ngustă și-nvechită.

90. ÎNȚELEPCIUNEA

Clar iluminat "ego-ul", într-o clipă-i nimic!,
Eu, în golul ce s-așterne – devenit-am Infinit.
Nu-s probleme, frământări – toate-ndată spulberate,
Fiindcă-Înțelepciune-apare cu puteri nelimitate.

Singură prin ea s-afirmă, cu impulsuri de iubire,
Care curăță, transformă – tot procesul de gândire.
Nu-ncercați s-o căutați prin cumuli de cunoștințe,
Căci mintea, cât de bogată, prin informări sau credințe

Oferă doar amăgiri, care condiționează,
Și, prin ele, biata ființă și mai mult se-ncătușează.
Nimeni nu ne-o poate da sau oferi spre vânzare,
Imaginativ nu-i chip – și nici prin efort – sforțare;

Pacea îi deschide calea – de climatul ei depinde,
Când suportul psihic pierde și Întregul ne cuprinde.
De-acum calea fiind deschisă, nechemată ea survine
Și-n prezența ei se-nscrie Sacrosancta acțiune.

91. ÎNȚELEPTUL TRĂIEȘTE CU "CE ESTE"

Când zic: viață – văd mișcare și relație-n prezent,
Și ea, ca s-o pot cuprinde, mă vrea strict independent.
Un psihic eliberat de-ntr-o acumulare,
Ce-n trecut s-a-nregistrat fie sau nu ca valoare.

Numai golind cupa minții, o facem perfect utilă,
Disponibilă să prindă Realitatea Sublimă.
Noul prin nou e-nțeles, care-n fapt e puritate,
De-o imensă energie, reflectată-n simplitate.

De-asemenea, Nenumitul – fără-nceput și sfârșit,
Cu Necuprinsul din noi este, practic, întâlnit.
Obligați, deci, să scăpăm de "ego-ul" limitat,
Funcțional, prin tipare, egocentric structurat.

Înțeleptul prin trăire, cu prezentul viu – activ,
A spulberat dintr-odată acest "egou" posesiv.
Și-n contact doar cu "ce este" – atent, lucid, conștient,
Prin clipe, în el pulsează Adevărul immanent.

Fericirea e-nălțată prin relație directă,
Când iubirea, frumusețea de la sine se reflectă.
Sacru-n el copleșitor – fără altă motivare,
Decât smerita tăcere și-absoluta integrare.

92. LA ÎNCEPUT A FOST TĂCEREA

La-nceput a fost tăcerea, ce era și mai-nainte,
O perfectă armonie, ca Lumină din Lumină, toate prin ea
definite:

Nici început nici sfârșit, a flințat întoldeauna
Și de-a pururea pe veci, Ea va exista întruna.

Iar din Ea au purces toate, de aceeași calitate,
Perfecțiunea dintâi în întreg și-n unitate:
Neclinitul e-n tăcere, la fel și-n mobilitate,
El e pururea prezent peste tot, ca și în toate.

La fel a fost și cu omul, dintr-un început perfect,
Legea supremă iubirea, în el opera direct.
Însă timpul și gândirea, progresiv l-au degradat,
Astăzi – o caricatură – prin mintea lui posedat.

Să fie doar joc de vorbe? Spuse fără-de-acoperire?
Și, de nu sunt toate astea, cum aflăm Sacra pomire?
Că ce-a fost perfect în om, acum nu se mai arată,
Comportarea sa-i hidoasă, firea-i e denaturată!

La izvoarele iubirii s-ajunge doar prin iubire,
Goliți de impurități camuflați prin gândire;
Iată deci, Incriminatul, vinovat de câte sunt,
Căci din haos naște haos încontinuu pe Pământ.

Primul gând de-apreciere a-ntemeiat vanitatea,
Și de-aici rostogolirea, interesul, strâmbătatea;
Urățenia din lume pe meschinul "eu" fondată,
Prin ce spune și ce face cu gândirea-ngemănată.

Și ca s-ajungem la Sursă – lumina inițială,
Zgomotul gândirii – tacă! O tăcere integrală!
Prin tăcere dintr-o dată, ființa-nreagă-n armonie,
Absolută puritate extinsă la Infinit – în stare de bucurie.

Prin acest experiment, personal realizat, în totală simplitate,
Direct și nemijlocit, prin noi înșine-ntălnim Suprema Realitate;
Noi, prin Ea, nemuritori. Și-ncă-n plus ni se arată,
Că dispunem de-ală minte, universală – înțeleaptă.

Acces la această minte, tuturora ne e dat,
Chiar prin tainicu-nceput în făptură încrustat,
Datori să descoperim acest Adevăr sublim,
Rostul venirii pe Terra, doar prin El îl întâlnim.

93. LĂSAȚI GOLUL SĂ S-AFIRMEI

Stați, opriți-vă o clipă și-ncercați să vă priviți.
Gândurile ce aleargă, succesiv le urmăriți:
Fiecare-și face cursa – e-nceput și e sfârșit,
Lăsați-l să se consume pân-la cap – desăvârșit.

Între gândul ce sfârșește și altul care apare,
Se-nregistrează un gol, unde nu-i nici o mișcare;
Bine conștientizat, doar atât, nimic în plus,
Efortul în urmărire, este absolut exclus.

Simplitatea întâlnirii – la fel de esențială,
Nimic nu s-anticipează – scop, formulă ideală:
Nici nu așteptăm ceva, vizând vreo realizare,
Lăsați golul să s-aфирme cu fireasca-i înjghebare,

În acest vid de o clipă, de "egou" eliberați,
Spontan devenim imenși, în înfinit integrați.
Și ca energie pură, cu-ntregu-n comuniune,
Se manifestă iubirea – prin Ea, Sacra acțiune.

Această stare de-a fi, e prin ea transformatoare,
Clipele înscrisuri certe, de stări eliberatoare;

Sunt reale bombardări, a celălui egolste
Unde viejulm haotic – zile amare și triste.

Să dăm toată importanța acestui gol dintre gânduri,
Cât mai mult să-ntârziem, desprinși de-ale noastre "eurî";
Cere-atenție lucidă, observare insistentă,
Tot la fel și ascultare de trecut independentă.

Cândva, nu se știe când, "ego-ul" se fisurează,
De-acum prin orice-nlănire, omul se eliberează.
Prin energii ce se scurg fără nici o-mpotrivire,
Întocmai ca un vas spart, ce-n timp, conținutul îl pierde.

Și-n final, vasul golit de întregu-i conținut,
Descătușează Scântelea, ce se-ntoarece-n Infinit.
Sursa de unde-a purces în lunga-i peregrinare,
"Sinele" i-a fost capcana până la eliberare.

94. LIBERTATEA LĂUNTRICĂ

Suntem oare conștienți de-a noastră mentalitate?
Mod specific de-a gândi – legați de dualitate!
Că suntem prizonierii educației primite,
Și că, mecanic răspundem prin sensuri prestabilite?

Așa am fost instruiți de-a gândi-n anume fel,
Și-anacronic ancorați la un specific model;
Constrânși să ne conformăm unor îndrumări precise,
De fapt, vărăți în lipare cu rezonanțe concise.

Azi, automat răspundem – după condiționare,
Și-n gândire, vorbe, fapte – obsedantă repelare;
Toate astea definesc "ego-ul" prin timp format,
Structurat egocentrist: meschin, hăd și-nfătuat.

Cât timp el va dăinui, libertatea-i o himeră,
Căci robu-nrobii prin sine, nimic în plus nu oferă,
Decât propria-inrobire, de "egou" singur înscrisă;
Tentativa de-a fi liber – de la-nceput compromisă.

•

Când prin mine văd aceasta – simplă conștientizare,
Și nu urmăresc nimic, și nu-i nici o așteptare,
Real ce-apare lăuntru? O stare de neclintire!
Tot interiorul liber! Lipsă orice-nchipuire!

Acest vid interior m-a extins la înfină,
Sunt doar pură Energie – nedorit și negândit;
E o stare de Conștiință liberă, independentă
Ce nu-și impune nimic – vechea gândire-i absentă.

•

Trăind la acest nivel, cuprind viața precum vine,
Sunt un consecvent prezent cu clipa-n comunione.
Ce-i acum întâmpinat, pe loc, simplu, rezolvat;
Nici probleme nici conflicte – totu-i complet amulat.

În astfel de conjunctură, fericirea mă cuprinde,
Un sentiment potolît, ce prin sine se extinde,
Și deplin mă mulțumește, fără altă motivare;
Toate aste-apar în mine, cu perfectă integritate!

•

Câte-aici ți-am revelat, tu le-ncearcă chiar acum,
Prin trăirea ta directă – "eul" nu e nicidecum;
Și ce afli – ți-apartine – om adevărat prin tine,
În măsură să transforme, prin reala acțiune.

•
•

95. LIPSA DE ATENȚIE

Nimic nu putem percepe, când atenția lipsește,
Ea-i faciă ce luminează și-Adevăru-îl consfințește;
Drumurile luminează, piedicile le destramă,
Cu ea, bucuria filnței pe a vieții diagramă,

Când lipsește, în mod sigur, și conflictul va apare,
Un cuvânt, un gest, dorință sau privire oarecare.
Cauze-s ce pot să-nscrie: tulburări, disensiuni,
Prin nimicuri, în tot timpul, ne manifestăm meschinii.

Atașamentul – o boală – tot din lipsa ei apare,
Mă leg de bunuri, persoane, doresc titluri, vreau putere,
Mângâierile socot ca un fagure de miere,
Ziua, noaptea însetat de-a lumii apreciere.

De suflet îmi leg credințe și mă socotesc divin,
Și de pe socluri semețe mă declar ca om deplin,
În măsură să împrăștii cea mai sfântă-nvățătură;
Despre Dumnezeu, iubire și Viața cea mai pură.

Tot lipsit de-a ei lumină am convingeri de ateu,
Și robii de falsa-mi știință, pun nădejdea în "egou",
Socolindu-l zeu real – lui mă-nchin în mod smerit
Egocentrismul din mine – drept ideal de-implinit.

Când lipsește acest har – sfetnic bun și îndrumător,
Haosul mă copleșește – totu-i vis tulburător;
Nimic nu mai înțeleg, faptele întâmplătoare,
Țesute-n meschinărie – hâde toate – nșelătoare.

Iau părerile drept fapte, cu oamenii mă războiesc
Și-mi dau toată importanța, susținând că ce gândesc
Sunt de-a pururi axlome, date lumii drept modele,
Și deșertăciunea lumii o ridic mai sus de stele.

Iată, iubite prieten, ce tristețe falsu-nscrie,
Când Adevăru-ți demască întreaga lui tragedie.
Am putea noi – într-o clipă – să-l prindem dintr-o mișcare,
Și pe loc să-i punem capăt, cu a lui hădă-nfățișare?

Complet tacă! Să dispară fără vreo deosebire,
Tot ce tulbură pe om, fie prin gând sau simțire!
Deschizându-mi ființa-ntreagă – Atenția-n mine – făcî
Fulger care dezagregă toată-a lumii nebunie.

Nu mai e nimic din mine, doar Atenția există;
Ea-i stăpâna absolută – nici urmă din ființa tristă;
Lumina-i strălucitoare orișice înveselește
Prin ea s-afirmă Eternul și pe toate le sfințește.

96. LIPSA DE PIETATE

Viața – Sacralitate în sine – absolută prospețime,
Într-o veșnică mișcare, niciodată repetare,
Cere să-l ieșim în cale în mod corespunzător,
La fel de înnoitori – clipa-ceas indicator.

Acordu-ți legitimat de-adevărul ce-l exprimi,
Cu toată intensitatea, "acum" pentru totdeauna.
Niciodată cale-ntoarsă... astfel viul se afirmă,
Totală unicitate în mișcarea lui intimă.

Și-acum, marea întrebare: facem asta?
Dacă nu, cine-i de vină? Factorul răspunzător,
"Ego-ul" de bună seamă, este cel care greșește!
Lipsa lui de pietate, clipele le pervertește.

El, creație prin timp – azi, s-afirmă prin ce-a fost,
Incontinuu asta face și apreciază prost;

Neînțelegerea din lume doar prin el se instalează
Căci oricare repetare, Adevăru-l degradează!

Cum privești semnalezarea? Tot prin ceva din trecut:
Anumite teorii, întâlniri, experimente?
Întrebările obligă ... mai atent să le privești!
Să-ți observi mișcarea minții, când, cu clipa te-ntâlnești!

Între privit și "ce este", nimic nu se interpune,
Tu și observatul: "Una" – în contact nemijlocit
Cu evenimentul clipei: gând, reacție, simțire,
O perfectă îmbinare între fapt și-nțelega-ți fire.

În astfel de integrat se afirmă-nțelepciunea;
Pacea, ordinea, iubirea, singure se definesc;
Nici voință, nici efort, nici un fel de siluire,
N-au prilejuit climatul din această întâlnire.

Întregul nostru succes vine din respectul clipei,
Noi, prin clip-am întâlnit Sacrul și Eternitatea;
Deci, goliți de-al nostru "eu" – ființare atemporală
Puritate naturală ... mișcare acauzală.

Este greu ... este ușor? Fii perfect cinstit cu tine,
Și atent te urmărește. De "egou" să nu ai milă,
E viclean și Ipocrit, mereu te duce-n trecut,
Aducându-ți argumente din trăit și din știut.

Lipsa ta de pietate – generator de ponoase,
Clipele cândva trăite, în prezent îți sunt nefaste,
Ele creează conflicte, amărăciune, durere,
Să trăim în actual! Sacrul vieții asta cere!

*
• •

97. LUMEA ESTE "EGO-UL"

De la omul de tot simplu, pân-la celebrii savanți,
Veșnic aceleași probleme, prin conflicte – ignoranți.
Neputincioși a-nțelege viața legată de-"acum",
De clipa ce se ivește, când trecutu-i făcut scrum.

Nici mai buni și nici mai răi, la fel condiționați,
Și săraci, ca și bogați, flămânzi sau îndestulați,
"Ego-ul" le e tiparul – egocentric, izolați,
În gândire și-acțiune veritabili posedați.

Prin "eu", lumea se conformă – om și om, doar pentru sine,
Singur sau în colectiv, tot timpul, diviziune;
Atașamente diverse îi separă și-rivălbesc,
Creând haosul din lume – mai tot timpul se urăsc.

Omul înțelept se-nțreabă, dacă-i ceva de făcut
Pentru buna redresare – bun temel, drept început?
Când descoperim că "eul" este inculpat în toate,
Ce fenomen are loc acum – ca realitate?

Observați cum el dispare?! Nu-i nici scop nici motivare!
Totul se-ntâmplă spontan. Prin simpla desfășurare,
Golul psihic îi ia locul și-i o liniște deplină,
Prin ea ființa-i integrată într-o imensă lumină.

Detașat de ce-i lumesc, prin clipe eliberat,
Insul e una cu-ntregul – nedorit și neforțat.
El, prin puritatea minții, e factor de transformare,
Ce influențează lumea, prin simpla lui integrare.

De-nțelegem simplitatea, în imensa ei grandoare,
Aflăm și secretul vieții, noulatea-i creatoare;
Noi și viața – o mișcare – extinsă la infinit,
Și prin flece moment, om complet – desăvârșit.

Iar fiecare din noi, după propria ființare,
Influențăm psihologic, lumea-n a ei comportare.
Deci un "egou" fisurat, diluează, fără vrere, toat-a lumii
nebunle
Insul, înțelept prin clipe, transformă prin armonie.

98. LUMINA ESTE ÎN NOI ÎNȘINE

De ce teama de-a rămâne numai tu singur cu tine?
Căci atunci, ești cu întregul în perfectă uniune!
Hai, încearcă a pătrunde astfel de investigare,
Ca să afli, prin trăire, minunata integrare.

Contopit în Univers – absolută puritate,
Pierzi, prin clipe, tot trecutul – strâmta personalitate,
Și-n schimb ai o altă minte, în prezent scânteietoare,
Ca o făclie ce arde, luminând a ta cărare.

Trăitor Independent, liber de ieri și de mâine,
Cuprinzi viața prin "acum" și-o înțelegi prin acțiune;
Astfel tu destrami "ego-ul" – tot fondul de-amărăciuni
Ce-ți programează ființarea numai cu deșertăciuni.

Ce crezi, bunul meu prieten, spusele sunt vorbe goale?
Seci, aride, fără dubiu – de-s doar intelectuale,
Atunci când nu-s aplicate, puse-n practică de-ndală!
Tu, încearcă iar și iar, întâlnirea-adevărată!

Atent, observi și ascuți fiecare provocare;
Viața din plin îți oferă prilej de realizare,
Căci ea ne-aduce de toate: bune – rele laolaltă,
Noi, datori să le-ntâlnim prin trăire adecvată.

Nici trecut, nici viitor nu iau parte la-ntâlnire,
Ambele-s același "eu": programat de amăgire.
Când cuprinzi tot ce apare, prin imensa simplitate,
Ești lumină-nnoitoare, fără de dualitate.

Tu ești această lumină ce percepe și destramă
Toate câte le-ntâlnește în a vieții panoramă.

Nu faci absolut nimic și rămâi, psihic, "nimic",
Nu ai centru și nici margini, nu ești mare și nici mic.

Cuprins în Eternitate, cu ea-n strânsă unitate,
Fără știut, fără vrere, tu ești chiar Infinitate,
Ce-nlâlnești rezolvi deodată, prin simpla iluminare,
Fiindcă lumina e-n tine, cu-nsușiri transformatoare.

99. MASCA

Terra! ... scena unui teatru. Oamenii! ... niște artiști,
Fiecare jucând rolul în spatele unei măști,
Ce se schimbă permanent, de interes definitiv,
Egocentrismul feroce – linia de conduită!

Una gândim, simțim altfel, diferit acționăm,
Căutând să dăm imagini ca ființe deosebite:
De om bun, corect, cinstit, făptură civilizată,
Hidoșenia ascunsă, cât mai bine camuflată.

Și, la fel ca la un teatru, unii artiști emerși,
Înșeală pe toată lumea, înșelându-se pe ei,
Punând vieții prin trăire, în catastrofal temel,
Minciuna și perfidia cu-a lor fire asamblate.

Câtă trudă, cât efort de-a-nfrumuseța un ciol!
Omule, îți dai tu seama cât de mult te-ai degradat?
Că singur îți ești dușman prin scopul imaginat,
Ficțiunii dându-i viață printr-o mască mincinoasă?

Repetând meschinăria, firea integral schimbată,
O apreciezi normală, ca trăire-adevărată:
Ipocrizia cotată ca-naltă diplomație,
Copleșit de vanitate, de orgoliu și trufie.

Când aduci justificări comportării nemintoase
Și mai degradată ființa, mai robită-n a ei plasă;
Neîncrederea sporește pe suportul degradării,
Relația e distrusă prin aportul deformării.

Tu, iubite cititor, poți prin tine sesiza:
Mai întâi că porți o mască în diverse împrejurări?
Apoi că provoci conflicte între vorbele rostite și tainice
aprecieri?
Că frecvent te rușinezi de-ale minții trăncăneli?

Încă, mai poți observa că ești jucăria minții,
Programat ca un robot, pe stres și nefericire?
Că automat răspunzi camuflând ipocrizia,
Socotindu-te isteț la a vieții întâlnire?

Ție, singur să-ți răspunzi, să vezi clar și să pătrunzi
Toată vânzoleala minții, ce te obligă, forțează
Să-ți ascunzi mereu sub mască, nefireasca la dublură;
Comportarea-nireagă, hădă – o jalnică ipostază!

Dacă cele semnalate le-ntâlnești în mod real,
Și vezi falsitatea lor, prin înțeles integral,
Adevărul ți s-arată prin această falsitate
Ființa-nireagă se extinde ca Minte Universală.

Prin ea cureți și destrămi tot ce e impur, hidos;
În tot timpul este-n tine; te-așteaptă s-o folosești,
Să descoperi sensul vieții; iubirea s-o întâlnești.
Transformarea radicală numai prin ea se-implinește.

Când vom părăsi Pământul prin acea pretinsă moarte,
Țărâna se risipește, viul pleacă-n altă parte,
Unde măștile dispar. Noi, rămânem dezbrăcați;
Ce rușine, ce durere – vast cumul de-amărăciuni!

Răul ce l-am săvârșit, ne acuză, chinuiește,
Un adevărat infern declanșat spontan în noi:
Judecătorul cel drept existent în fiecare,
Ce s-arată-n mod fatal, atunci când masca dispare.

Încă, de vrei, mai reține că tot ce-acum ai aflat,
În tine s-a înregistrat ca memorie astrală,

Și, pe loc, te și obligă să-l aplici neîntârziat;
Măine, acest Adevăr va sta-n faț-acuzator.

Cunoașterea te obligă să răspunzi cuprinzător.
Tacă deci, prin destrămare, mintea individuală
Iar în tine să s-aștearnă cîmătuț înnoitor
De iubire Absolută, prin iubitul Creator.

100. MATERIA

Bobul de nisip sau stîncă, bulgărele de pământ,
Poartă-n ele, ca esență, părticele de Duh Sfânt;
Întreg regnul mineral este-n fapt divinitate,
Căci Dumnezeuirea-n sine este peste tot și-n toate.

Și-aici se produc mutații de-ndrumare ascendentă,
Căci iubirea cu dreptatea, orișunde-l evidentă.
Nicăieri nu-i părtinire, toate la fel socolite,
Șansele evoluării chiar și pietrei oferite.

Regnul vegetal e treapta cu-nsușiri superioare,
Stări de sensibilitate, de-o și mai mare ampieare;
Regnul animal cu omul, socolit vîrf luminaț,
Cu înscrisuri mai alese, de-a fi în viață integrat.

Asta-l scara de urcuș spre măreția divină;
Se urcă din treaptă-n treaptă, doar prin ordinea deplină:
Echilibrul, armonia, pacea, liniștea totală,
Absolut esențiale către-mpîlnirea reală.

Ce-i materia-n esență? Energie concentrată,
Iar energia-i Conștiință – puritate neînlînată;
Deci materie și spirit au origine comună,
Ele fiind manifestări de exprese divină.

Fiecare om în parte are sfânta datorie
De-a afla divinu-n sine și-a ființa în bucurie;
De fapt, toți predestinați de-a reveni la Sublim,
Sursa de unde-am purces, prin ea să ne-nregim.

101. MEDITAȚIA ȘI "EGO-UL"

Când "ego-ul" meditează, el și-alege un model,
Tot ce face sau gândește, dirijează doar spre el;
Poziție, fixitate, respir, formule rostite,
Au imensă-nsemnătate, cu interesu-împietite.

Cei ce meditează știe, conștient de-al său final,
Scopul urmărit continuu – succesul său personal;
Voința și cu efortul – instrumente de-mpănire,
Toate astea fiind cuprinse în procesul de gândire.

Cu astfel de meditare, prin voință antrenată,
Pot apare fenomene de natură relevantă:
Clar-vederi, clar-audiții, prevestiri și levitații,
Vindecări fără de leacuri, doar la simple invocații.

Autor la toate astea e gândirea personală
Ale cărei energii au o forță colosală;
Acele zise minuni, numai ei se datoresc,
Și greșit interpretate, gloatele se amăgesc.

Meditația reală e cu totul diferită,
Timpul nu o formulează, în nici un fel nu-i gândită;
Poate fi realizată în oricare-mprejurare,
Zi și noapte, în mulțimi, sau stare de izolare.

Nu-i metodă, nici sistem, nu-i ceva organizat,
Liniștea interioară – fondul de realizat;

Pier: atașamente, timp, sensuri vieții acordate,
Meditant și meditare într-o strictă unitate.

O mișcare – acauzală în deplină libertate,
Nimic nu imaginăm, faptele-s văzute fapte,
Și, prin ele integrați, în noi liniște deplină,
Nici trecut, nici viitor n-au prilej să intervină.

Prin această meditare aflăm reala iubire,
Care-înnobilează firea doar prin simpla întâlnire;
Ea curăță, ea transformă, prin "acum" acționează,
Numai în a ei prezentă, elic, omul progresează.

102. MINTEA VECHĂ – MINTEA NOUĂ

Când am înțeles că sunt – conștientizat ca "sine",
A-nceput și degradarea – eu mereu centrat pe mine;
Egocentric și meschin, totalmente posedat,
Tot ce știu, ca și ce am, lor pe veci încătușat.

Plăcerea ca și durerea – sentimente trecătoare,
Zilnic programează viața, mărind a mea degradare;
Ale mele seci dorințe – aspirații efemere,
Dimensionează "eul" prin a lui apreciere.

Am ca centru interesul și spre el toate le-ndrept,
Prin formule-împrumutate, mă prețuiesc înțelept;
Ce-i străin de-a mea gândire – îl socot ca fără minte,
Zi și noapte rezemat pe imagini și cuvinte.

Asta este mintea veche, de egou împătimit,
Ce-și arogă importanță pe fundal închipuit.
Ea e propriul meu dușman – firea traumatizată,
Prin haotica-î gândire, energia destrămată.

Când, atent, o văd cum este, -- prin demascare ea lace,
Și-n tăcere, toată ființa din temelii se reface.
Am acum o minte nouă, de proporții infinite,
Integrată-n actual, cu impulsuri consfințite.

Ea-l izvor de puritate, noulate permanentă,
În măsură să cuprindă clipa viului prezentă,
Într-o veșnică schimbare și, la fel, sacralitate;
Astfel de trăiri transformă hâda personalitate.

Prin această nouă minte ne manifestăm divin,
Intuiția fiind calea adevărului deplin,
Revelat prin simplitate și-nțelegere-absolută,
Toate astea demonstrează ființa noastră nou-născută.

Un astfel de trăitor, prin simpla lui transformare,
Lumii-ntregi sprijinitor în sens de-ameliorare,
Căci iubirea ce-l animă, dezagregă ce-i lumesc,
Creînd astfel perspective de climat dumnezelesc.

103. MIRAJUL PUTERII

În complexitatea minții, cea prin timp realizată,
Capcane nenumărate ne țin viața-ncătușată;
Printre altele -- puterea -- urmărită-i insistent,
Omul devenindu-i sclav -- de ea mereu dependent.

Toată viața o dorim obsedant și excesiv,
Într-o veșnică alertă, violent și agresiv;
Niciodată mulțumit -- posedatul vrea mai mult,
El, din mirajul puterii și-a format un real cult.

În politică sau artă, chiar pe plan religios,
Aceleași veleități -- spectru trist, chiar dureros,

Egoismul prinde aripi și ogolul la amploare,
Tot mai degradată ființa în a ei desfășurare.

Puterea și cu "ego-ul" indestructibil legate,
Bine conștientizate, dintr-odată-s dizolvate,
Și-n loc omul nou apare – integral și fericit,
Una cu divinitatea, practic, în ea contopit.

104. MODELAREA MINȚII

Veniți în prezenta viață cu-nclinații anumite,
Înscrisuri din alte vieți prin eforturi împlinite.
Pe-acest fond acum începe înc-o nouă modelare,
Mediul noii existențe, iarăși ne vără-n tipare.

Conformismul ne e legea căreia ne angajăm,
Zi și noapte-n mod mecanic, psihicul ni-l fasonăm;
Educația primită de la dascăli-naintași
Ne vor face cum sunt ei – veritabili nevoiași.

Incapabili să ne-arate ce-i viața-adevărată,
Ce-i iubirea, Dumnezeu, ca și ființa integrală.
Dau și ei tot ce-au primit de la proprii-nvățători,
Astfel s-a perpetuat tot complexul de erori.

Și-acum, iată-ne aici, într-o lume ne-nțeleasă,
Fiecare prizonier, căzut în propria-l plasă.
Ne-ntrebăm ce-i de făcut pentru a noastră salvare,
Și, prin noi, întregii lumii să-i creăm o nouă stare.

Redresarea omenirii prin individ se-implinește,
Fiindcă el e cărămida lumii în care trăiește;
Opera de transformare nouă înșine revine,
Deci datori suntem cu toții, să-ncepem cu-al nostru "sine".

Toată tragedia lumii dăinuie-n "eul" meschin,
El hrănește egoismul – veșnic izvor de venin,
Pomim deci cu "ce există" cu a noastră modelare,
Ea-l în noi realitate – propria încătușare.

Cu ea luăm contact direct, așa cum se manifestă,
Gând, reacție, simțire, șabloane care-l atestă.
Firea propriei structuri prin timp – mediu educată,
Nimic nu se neglijează – în ansamblu observată.

Golul psihic se așterne prin corecta întâlnire,
Fără de nici un efort și-n afar-de-nchipulre.
Devenim o nouă ființă integrată-n Infinit,
Orice modelare piere – totu – în noi desăvârșit.

Ne mișcăm atemporal, în viață Integrați,
Noi și proaspeți, precum clipa, ca oameni adevărați;
Sacru din noi își găsește sursa din care-a pomit,
Cel ce este peste tot, Divinul nemărginit.

105. N-AI NIMICA DE FĂCUT

Ce mă sâcăi, hărțuiești cu-nțrebări ce vor răspunsuri?
Vrei să dai un sens vieții prin anume înțelesuri?
Eu, degrabă-ți ies în cale, vin deîndată și-ți ofer
Tot ce am și ce cunosc, din ce știu nu fac mister.

Deși vezi, deși auzi, totuși tu ești orb și surd,
Ipocrit de când te știu și, prin acțiuni, absurd;
Vrei ca-n mica ta găoace să cuprinzi un Univers,
Și să-i dai Eternității definire printr-un sens?

Taci, ți-am spus, nu fă nimic, doar te-ascuți și te privești
Însă tu gonești mereu – toată vloga-ți îroșești;

Obosit, necontrolat, iar o ei de la-nceput,
Și-ți dorești o permanență – drept protecție – un scut.

"Egou" sclerozat și hăd, nu ai nici un dram de minte,
Deși prin diverse vlec, ai prins știința prin cuvinte,
Azi, comoara ta de preț Cunoștințele adunate
Nu te ajută la nimic – doar prilej de vanitate!

Cât timp tu exiști și vrei – teama – chinu – îți aparține,
Fie vrei, fie nu vrei, își scriu paginile-n tine.
Înțelept, bun, integral, tu nu poți fi niciodată,
Fiindcă ești doar ficțiune, nu structur-adevărată.

Tot ce clădești se dărâmă – truda ta-l fără valoare,
Înrobii prin tine însuși, suferința ia amploare;
Ce mai vrei? Ți-am spus destule, cu dragoste sfântă,
Să dispari cu-ntr-o clipă – tot știutul azvârlit!

Ești celate dărâmată – nu-i nimic de reparat.
Tot ce-aduni – observi tu bine – n-au un sens adevărat!
Pe imagini și-amăgiri ți-ai zidit un sens himeric;
Vezi, măcar, până la urmă, cât ești, prin el, de nevolnic?

Fiindcă taci cu-adevărat și nu mai dorești nimic,
Peste tot – întreaga ființă, se așterne golul psihic;
În acest context, deodată, te absoarbe Infinitul,
Aici Sursa fericirii, la un loc cu Nenumitul.

106. NE-AM NĂSCUT PENTRU A DESCOPERI ADEVĂRUL

Rostul venirii aici, legați de corpul carnal,
Este-acela de-a cunoaște ce-i imens, etern, real;
Adevărul absolut prins în "Tot", precum și-n mine,
Asta trebuie văzut și înțeles cum se cuvine.

Dar, în ce fel să pomesc reala investigație,
Ca să nu mă rătăcesc, prins de griji și disperare?
Cu "ego-ul" și știutul nu-l chip să mă dumiresc,
Căci, înălțat de "ieri", nicicum Sacrul nu-nlălinesc.

Deci, "ego-ul" complet tacă! O tăcere absolută,
Unde nu-i nici așteptare de-mpănire-nchipuită.
În acest context se-nscrie minunata integrare,
Noi și adevărul – "Una" – într-o singură ființare.

Sacrul existent în noi se afirmă-n mod plenar:
Ca iubire, frumusețe – lumii-întregi – bun îndreptar;
Acesta-i omul real, prin obârșie divin,
Care prin tăcerea minții se manifestă din plin.

El de-acuma operează transformări de-nnobilare,
Fondul vechi egocentrist, destrănat prin integrare,
Cu fiecare mișcare, toate-ndată-s spulberate;
Cândva, ca eliberați, vom fi iar divinitate.

107. NECHIBZUINȚA

Ce necugetat e omul când prin el se amăgește!
Una spune, alta face și total distinct gândește.
Cine ești cu-adevărat? Poți să fii cinstit cu tine?
Să-ți vezi toată necuviința, cum "ego-ul" ți-o impune?!

În fond, care-ți este rostul întrupării pe Pământ?
Cândva, poate, tu, prin tine, te-ai legat cu jurământ,
Ca venind aici pe Terra, în veșmântul tău firesc,
Să devii o altă ființă, purificând ce-i lumesc!

Or – așa cum te porți – pare c-ai uitat total
Că divinusul te unește – dincolo de-al tău mintal;

Când te-ai născut, prin destin – te cunoșteai mult mai bine,
Dar, cu vremea, amăgirea te-a cuprins în întregime.

Iată cum îți iese-n cale, bun prilej de transformări,
Cunoscând al vieții sens prin Sacre funcționări,
Nu da frâu închipuirii! Stai cu tine-n actual
Gândul, vorba și-acțiunea întâlnește-n mod real!

Prin trăire înțelesul se-nsumează-n acțiune;
Numai în acest context, omul este-înțelepciune.
Altceva n-ai de făcut – totul cuprins în tăcere;
Nu da "sinelui" amploare prin meschina ta plăcere!

Chibzuința, rațiunea se unesc prin fericire,
Ce ne vine ca un dar, cu impulsuri de iubire;
Asta ne cere destinul înscris prin Sursa divină,
Din care totul porcede, ca-n final, ei să-i revină.

108. NEMURIREA

Oare-aici – încă pe Terra – putem afla că nu-i moarte?
Cum să nu dacă atenți privim gândurile toate!
Mintea conștientizată – într-o clipă se oprește,
Și-n liniștea ce survine, viul prin el se vedește!

Starea lucidă, atentă – demonstrează Sacrul veșnic,
Existent în corpul fizic, ca și-n "ego-ul" vremelnic.
Teama-i nejustificată, că, desprinși de corp, pierim,
Realitatea ne-arată, că-n alt tărâm poposim.

Moarte-aici – naștere acolo – viul peste tot prezent,
Și nu pierde niciodată – fiind un datum immanent.
Că suntem nemuritori, o aflăm și-n dedublare,
Când desprinși de corpul fizic, trăim în continuare,

Și vedem cum toate-n lume, au aspecte brute – fine,
În final nimic nu piere – viul veșnic le-ntreține.
Acesta-i tot adevărul, că omul nicicând nu plere
Pe parcursul existenței zisa-moarte e-nviere.

109. NICI CONCESII, NICI RESTRICȚII

Nici un fel de-ngăduință "eului" prin timp format,
Care vrea, consimte, speră – ca un robot programat;
Nici restricții nu-i impuneți – socotite drept folos;
Și-ntr-un caz, ca și în altul – psihicul mai nebulos.

Concesii, la fel restricții sunt aspirații mintale,
"Ego-ul" făcându-și jocul – prin căutări ideale;
În această-mprejurare, ființa mai încătușată,
Și-ncă-n plus și alte piedici înspre viața-adevărată.

Conștientizați eroarea – deșartele opțiuni?
Dacă-ntâlnirea-i reală, iac sectarele-acțiuni!
Și-n tăcere, armonia vă transcende-n înfinii.
Astfel piere energia fenomenului râvnit.

Și cu fiecă contact, structura mai șubreziată,
"Sinele" și mai anemic în mișcarea lui finită;
Calea spre perfecțiune prin clipe se consfințește,
Golul psihic- ambianța – unde Sacrul strălucește.

În iluminarea minții, practicantul e iubire
Care radical transformă orice soi de-nlănțuire.
Unitatea – corp și psihic – integrată-n Univers,
E suprema împlinire în acest climat divers.

110. NICI IMAGINI, NICI CREDINȚE!

Prin credințe și imagini tot timpul ne amăgim,
De fapt, ne mișcăm haotic, la tot pasul rătăcim;
Sprijiniți pe-nscrisuri moarte – mereu legați de trecut,
Pervertit tot sensul vieții, noi, prin clipe, decăzut.

Asta face omenirea din vremuri îndepărtate,
Incapabilă să afle rostul vieții-adevărate;
Teologi și filozofi în veșnică confruntare
Pe idei, păreri, concepte – după condiționare.

Real, numai simplitatea dă acces la Adevăr,
Mintea clară și smerită – cert climat înnoitor;
Iar atenția globală – reflector ce luminează,
Și de-asemeni instrument – care vechiul demolează.

Inocența, puritatea existente-n fiecare,
Se manifestă spontan, prin clipe integratoare;
Tăcerea sau vidul psihic – unica modalitate
Ce deschide orizonturi spre Sacra Realitate.

Deci, credința și speranța, bazate pe-nchipuire,
Nu-și au rostul – sunt chiar pledici – la fericita-nălnire,
Între Dumnezeu și om – prin iubire Absolută;
Să nu rămânem la vorbe – mereu ființa nou-născută.

III. NICI PRIN GÂND SĂ NU GREȘEȘTI

Nu vă-mpiedicați de cioturi, mergeți până la sfârșit;
La cea-nvălnire simplă, când ce-a fost a amuțit;
Numai când gândirea lace, Sacrul din noi se ivește,
Stare de conștiință pură, ce prin clipe strălucește.

Eliberați de trecut, stăm în față cu "ce este",
Cu Realitatea Vieții, ce continuu se-nnoiește;
Fiind mereu prin clipe, nouă, deci, cu ea-n comunune
Ne mișcăm atemporal – în starea de-înțelepciune.

Acest mod de viețuire ne desprinde de trecut,
De omul prin timp format – structurat pe cunoscut;
Prin ce știm, prin ce cunoaștem și prin câte posedăm,
Singuri ne dăm importanță – pururea ne degradăm.

Poate vă-cearcă părerea, că ați fi un om corect?
Dacă da, nu vă grăbiți! Observați-vă direct!
Nici un fel de interval între gând și observare.
Asta sunteți! Acel gând fără nici o motivare.

Iar când gândul este una, și-alta este exprimarea,
Ipocrizia-nfloarește odată cu camuflarea.
Vedem asta-n mod real sau nu vrem să ne privim?
Ori justificări aducem la procesul cum gândim?

Omul bun, corect, cinstit – omul cel adevărat,
Cu viața strâns unit, se observă neîncetat.
Probleme ... nu-i chip s-apară, fiindcă ce-i văzut, dispare,
Așfel se produc mutații – ascendentă transformare.

Gândul ... necum răsgândit, nicidecum continuat,
Lăsat Sacrul să s-aфирme – omul real integrat;
El, ca Dragoste apare și ce-nvălnește-nțelege,
Că-i Lumină din Lumină – prin ea, bucurii culege!

112. NOI GLORIFICĂM CE NU ESTE!

Nefirească, chiar meschină, orice minte programată,
Căci preț pune pe ce-a fost – pe ficțiuni rezemată;
Ea apreciază sfântul, cel prin amintiri slăvit,
Preț punând pe seci cuvinte, după șubredul gândit.

Nestemata fericire prin Adevăr se obține,
Care e străin de "ler!" și de-asemenea de "măline";
Toată importanța dată numai clipei actuale,
Aici descoperim rostul împlinirilor reale.

Gloria celui ce-a fost, la nimic nu-ți folosește!
Cât timp nu trăiești ca el, tot ce faci te amăgește.
Ia-i exemplu, ca trăire. Tu și viața laolaltă,
Să formezi o unitate – amintirea spulberată.

Mintea inocentă, clară, prin divin iluminată,
Se-implinește prin tăcere, cu iubirea-ngemănată.
De-acum nimic nu-ți lipsește – totul vine de la sine,
Din prisos împrăștiți roade și rostești ce se cuvine.

Tot ce e, are valoare numai în clipa prezentă.
Amintirea dusă-n timp – goală, seacă – insolentă,
Căci se socoate reală, dându-și sens și importanță.
Acest fapt ne demonstrează că trăim în ignoranță.

Când descoperim eroarea, mintea demască lăce,
Și-n acest gol psihologic, energia se reface.
Filnța-ntreagă unitară, în infinit integrată,
Viețuiește prin "acum" – existenț-adevărată.

113. NOI VENIM DIN VEȘNICIE

Cine sunt, de unde vin, cum de azi exist, ființez?
Fizic, om independent, mă mișc și acționez;
Tot ce fac, prin limp gândesc, după condiționare,
O conștiință limitată programează-a mea mișcare.

Și de unde, oare, vin? Din haos, cumva, născut?
Nicidecum! Falsă-l părerea, prin gândit și conceput
Fiindcă-n clipa când eu tac, am o conștiință lucidă,
Psihic, devin înfinit – puritatea-mi e oglindă.

Aici descopăr valori de "egou" necunoscute,
Ca iubire, frumusețe, în exprimări absolute.
Revelația apare când "ce știu" e dizolvat,
Și-n acest gol, văd că sunt un om nou cu-adevărat.

La fel conștientizez, că sunt și nemuritor,
O rază de veșnicie, azi, pe veci și-n viitor,
Că descind din Sursa Sacră – statică și mișcătoare,
Ce conduce Universul, prin mișcări transformatoare.

Ea a fost din totdeauna și va fi și-n veșnicie;
Noi, creații trăitoare, prin imensa-i dărmicie.
Prin mutații inerente – un șir de-narmări și moarte,
Vom fi iar pulsații sacre, desprinși de lucruri deșarte.

Și-n final, eliberați ne-ntoarcem iar la Izvor,
Scântela biruitoare revine – la Creator.
Tuturora destinată această peregrinare,
Însă graba către El depinde de fiecare.

Timpu de întârziere e legat de egoism,
Ce mecanizează ființa, captivă prin conformism.
Doar cunoașterea grăbește Calea către Nenumit,
Prin ea se destramă, pierе, tot egou-împătimit!

114. NU AȘTEPTĂ, NICI NU DOREȘTI

Taina vieții-adevărate o aflăm doar într-un fel,
Nedorind, neașteptând, neimaginând model.
Vidul psihic e oglinda – obligatoriu-mplinit,
În care gândirea tace – în mod cert, desăvârșit.

Doar privim cu simplitate: gânduri, temeri, aspirații,
Contactul direct destramă: sensuri, griji și complicații;
Locul gol cuprins de-ndată, de iubirea creatoare,
Care curăță, transformă masa de acumulare.

Deci să conștientizăm și dorința și-așteptarea,
Numai astfel vom atinge minunata integrare;
Iar atenția lucidă – instrument de-nlămpinare,
Folosită-n mod frecvent, la oricare provocare.

Sacru din noi strălucește ca o binecuvântare,
Când i-am pregătit cărarea fără scop sau așteptare.
Doar atunci când mintea tace și smerită se oprește,
Fiindcă-și vede neputința, ce-l real ne definește.

115. NU E VIAȚĂ – CÂND NU E MOARTEA

Viața – moartea – fenomene indestructibil legate,
Nu-i chip să cuprindem viața, dacă nu există moarte.
Numai murind psihologic, pentru ce-am înregistrat,
Luăm contact cu noul vieții și trăim cu-adevărat.

Golul psihic, deci, oferă integrarea în prezent,
Corp și psihic laolaltă – om complet – independent,
În măsură să-nâlnească clar, precis și-n mod real,
Ce oferă cursul vieții, nou și veșnic actual.

Și ca lînjă unitară, luminată de iubire,
Rezolvăm orice problemă cu-nțeleapta-îndreptărire,
Numai în acest context, "ego-ul" prin timp format,
E golit de conținut – de destin eliberat.

Tot ce-n viață adunăm: cunoștințe sau avere,
Împletite-n satisfacții și dulceaga mângâiere
Sufletului sunt cătușe, încontinuu mai legați,
Cu sau fără-a noastră vrere, negativ influențați.

Moartea pentru cunoscut este ca o izbăvire,
Ce ne rupe de trecut și-al său proces de gândire.
Iar acumularea lace, când e conștientizată
Prin atenta-nlămpinare și perfecta simplitate.

116. NU GRĂBI. NU ÎNTĂRZIA!

Dă prilejuri să s-afirme,
Sacrulul prezent din tine!
Nu oricum, nu la-nlămplare,
Ci prin a ta integrare!

Doar ascultă și doar privești,
Gânduri temeri ce-nlănești.
Atent, lucid luminate,
Toate-ndată-s spulberate!

De-acum ești un om real,
Infinită energie, în momentul actual
Nu-s nici scop, dorință, vrere,
Exclusă de la-nceput a "ego-ului" plăcere.

Direct și nemijlocit trăiești iubirea divină
În afar-de timp și spațiu într-o ordine deplină.
Ea ne schimbă – ne transformă-n chip total
Structurarea egolstă conturată-n sens dual.

117. NU PĂRĂȘIȚI ÎNDOIALA

Nici un fel de certitudini nu-ntălnim în mărginire,
Aici totu-i relativ, prins în câmpul de gândire;
Căci trecutul perimat dă soluții învechite,
Absolut neadekvate clipelelor prezent-trăite.

Priviți mereu cu-ndoială, cunoscutul ce survine,
Cu pretenția absurdă, c-ar ști ce e rău și bine.
În clipa de șovăială pierе continuitatea,
Și-n golul psihic ce-apare, cuprindem Realitatea.

În această-mprejurare, în contact cu ce-l real,
Suntem om adevărat – om întreg – Universal.
Energie unitară și perfectă puritate,
Momente atemporale, trăite prin simplitate.

Nici probleme, nici conflicte nu-și găsesc vreo-ndreptățire,
Fiind de-ndată rezolvate prin impulsuri de iubire;
Numai astfel de-ntâlniri, de fapt, sunt folositoare,
Prin ele golim trecutul – sumbra condiționare.

În noi toți și-n fiecare, dăinuie sacra-nsușire
De-a descoperi Eternul, prin a noastră depășire;
Iar tăcerea – vidul psihic – unica modalitate
De-a pătrunde taina vieții – în a ei Sacralitate.

118. NU RĂMÂNEȚI LA FORMULE!

Superficial, tot omul când singur se definește,
Ca posesor de formule, ce mintea i-o străjuiește.
Cadru strâmt, vederea-ngustă încontinuu-l degradează,
Prin ce vede și aude "sinele" și-l modelează.

Când doar acceptăm formule, noi ne-nchidem în ȩpare,
Devenind prizonieri prin propria posedare.
Căci prin știinȩ-acumulată vanitatea s-adâncește,
Fondul psihic, fără vrere, mai profund se otrăvește.

Se rostesc cuvinte-alese, despre ce e rău și bine,
Cu aplomb și-nfatuare, de-a fi chiar înȩlepciune.
Gol lăuntru, urăciuni – peste ele măști frumoase,
Care-nșeală în afară, prin comportări mincinoase.

Lipsa de temeinicie, de cunoaștere reală,
ȩ dă omului măsura – ca structură ideală;
Formula-i imaginară și-i lipsită de valoare
Cât timp nu-i verificată prin proprie integrare.

Deci, mers dincolo de vorbe, de cuvinte exprimate,
Și văzut prin retrăire, de-s sau nu , adevărate.
Orice om dispune-n sine de-nsușiri nebănuite,
În măsură să-i confirme adevărurile sfinte.

Maxime sau cugetări, sentinȩe sau aforisme,
Chiar acele axiome – ca-nsușite conformisme,
Puse-n practică de-ndată, prin noi redescoperite,
Doar așa ne sunt utile, când sunt și de noi trăite.

Indiferent cin-le-a spus: sfinȩi, maeștri-învăȩători,
Nu le dăm nici o crezare, cu toȩii suntem datorii
Să retrăim fenomenul, susȩinut de cugetare,
Nu primit-automat printr-o simplă conformare.

Adevărul prins în vorbe, și păstrat ca amintire,
El, de-acum ne aparține, rostit cu-ntreaga simțire,
Nouă, precum lumii-ntregi ne este folositor,
Redescoperit mereu – e factor transformator.

119. NU ȘTIU, NU IMAGINEZI

Iată cum întâlnim clipa! Noi – muțenle totală!
Fiindcă ea ne-aduce noul – ca prospețime reală,
Ce pe loc și-mbătrânește – piedică clipel ce vine,
Noutatea absolută – nouă prin succesiune.

De-alci naște rațiunea unei astfel de pomiri,
Vieții oferind acces minunatei întâlniri.
Nu știu, nu imaginez, țel sau scop de împlinit,
Gol de ieri și fără-de mâine – gol de "eu" mărginit;

La fel ca un vas deșert – totdeauna disponibil
Să primească ce-i acum – fără dubiu – infailibil.
Real întâlnita clipă, ea-i de fapt, Eternitate,
Noi – prin ea – complet uniți, devenim divinitate;

Nu există altă cale de-a trăi Marea iubire,
Decât goliți de trecut, într-o veșnică-rinolare.
Iar de vechi ne liberăm numai într-un singur fel:
Destrămând întreg "ego-ul" fără urmări vreun țel.

120. NU VĂ JUCAȚI CU DORINȚELE!

Dorințele sunt capcane, noi, prin ele, prizonieri,
Fie proiectați spre mâine, fie reîntorși spre ieri;
Numai corpul stă-n prezent, vlăguit de energie,
Asta consecvent se-ntâmplă – bietul om – o jucărie

O dorință-și trage seva, din "ceva" ce ne lipsește,
Cu sau fără de folos – după cum "eu" gândește;
Ea-i proiecție mintală, ce se vrea realizată,
Psihic, traumatizare pe eforturi rezemată.

S-ar putea oare atinge o trăire integrală,
Complet desprinsă de "eu", cu-a lui structură duală?
Sigur, da! Și chiar acum! – Fiecare pentru sine
Va putea descoperi o asemenea minune!

Dacă dorința-i cuprinsă prin atenta luminare,
Se mai mișcă?! Mai există?! Dăinule-n continuare?!
Nicidecum! Ea-ndată pierе cu fictivul doritor,
Care e de fapt "ego-ul" – prin mișcări – dăunători!

A trăi fără-de dorințe – e trăire-n actual,
Mulțumiți cu ce dă viața – uniți cu faptul real.
Numai în acest context, Înțelepciunea-ntălnită,
Care-i la fel și iubire – prin ea simța înfinită.

•
• •

121. OAMENI CU "EGOU" ÎNTREG ȘI "EGOU" SPART

Un om cu "egou" întreg e un ins obișnuit,
Îl găsim în mod frecvent, vieții lumii dăruit.
Fiind preocupat de sine, în oricare-mprejurare,
Tot ce gândește și face, sunt spre-a lui realizare.

Egocentric prin născut, tot la fel și-atunci când moare,
Altă lege nu cunoaște fără-a lui preocupare.
Centrul său e "interesul" – psihic – în jur – conținutul
Închis într-un perimetru, unde domină plăcutul.

În spațiul său definit, contradicții și conflicte,
Zarvă multă, vânzoleală și nenumărate lupte:
Dorințe ce se confruntă într-un hureș infernal,
Fiecare aspirând a se afirma total.

În acest climat confuz, omul se luptă cu el,
La fel cu-ale lumii "euri", urmărindu-și propriul țel;
Om de știință, de cultură, om de rând sau erudit,
Toți o apă și-un pământ cu "ego-ul" plămădit.

•

În a doua ipostază – un om cu "ego-ul" spart,
Psihologic, stări distincte, categoric, îi despart;
Omul vechi, de altă dată, își pierde din însușiri,
Rând pe rând, din suflet pleacă serbedele amăgiri:

Crezuri, practici, idealuri nu-și mai află-n el suport,
Pur și simplu-l părăsesc, fără-a face vreun efort;
Ambiția, vanitatea, ura, disperarea, teama,
Pier prin conștientizare, tainic, fără să-și dea seama.

Se constată lipsa lor, fără vreo justificare,
Faptic, el nu mai răspunde prin a lumii măsurare;
Viața, altfel abordată de cum era mai înainte,
Iar de se ivesc probleme, toate – simplu întâlnite.

Liber și de-atașamente: Idei, persoane, avere,
Toate privite cum vin – justa lor apreciere.
În relație cu viața, el răspunde prin iubire,
Ca o stare naturală, desprinsă de scop, gândire.

El, perfect își înțelege seamănul prins de "egou",
Și cu dragoste-l ajută, numai la apelul său.
Altă cale nu există, cunoașterea nu forțează,
Însul lăsat să-și aleagă propria lui ipostază.

În schimb, un astfel de om e-nțeles doar parțial,
Mesajul fiind însușit numai intelectual,
De cei dispuși să-l asculte, fie din curiozitate,
Fie dintr-un interes – spre mai mare vanitate.

În ambele circumstanțe, "eul" mai mult se-nțărăște,
Omul mai încăluzat, prin șlința ce și-o-nstăruiește.
Iată cum, un fapt real însumat egocentrist,
Face din achizitor, efectiv, un rob mai trist.

Numai acei trăitori ce-n fapt, pun în aplicare
Tot ce-n mesaj se vedește, ca-nțeleaptă îndrumare,
Se vor bucura deplin, trăind viața-adevărată
Cu-nregistrări adecvate, ce transformă-nțreaga gloată.

122. OBSERVATORUL ȘI LUCRUL OBSERVAT

Văd un seamăn, porn, o găză, de asemenea o floare,
Și mintea-mi, prin timp formată, vine cu o formulare;
Ea grabnic apreciază sau doar, simplu, definește,
Îmbrăcând realu-n vorbe – după felul cum gândește.

Observatorul apare ca "egou", cu-al lui știul,
Trecutul fiind "creatorul" – totdeauna mărginit;

El blochează observarea de îndată ce s-afirmă
Și, prin toate cât cunoaște, devine făloasă cârmă.

Din acel moment conduce tot procesul observării,
Vechiul impunându-și legea cu firescul degradării.
Noul – proaspăt, viu, prezent – erodat de fapte moarte,
Întâmplări cândva trăite și de minte-nregistrate.

Între realul de-o clipă și trecutul – consumat,
Totală nepotrivire – înțelesu-îl deformat.
Cu-acest mod de abordare, viața-ntreagă-i pervertită,
Armonia-n noi dispare, ființa-n haos azvârlită.

Cât timp dăinuie "ego-ul" , ca activ observator,
Orice relație piere, și-n noi, și-n exterior.
El, în orice-mprejurare, nu e decât ficțiune,
Ce exclude și-nțelesul și reala acțiune.

Văzut clar, așa cum este, prin deconspirare, lace,
Și-n noi toată energia, instantaneu, se reface;
Iar ca om întreg, prezent, suntem numai observare,
În contact nemijlocit cu noul, ce-n clip-apare.

Prin integritatea ființei ne mișcăm atemporal
Și-nțelegem rostul vieții în cuprinsul său real.
Bucuria se înscrie pe structura lui "a fi"
Cu relația directă, fără-a vrea sau a gândi.

Iubirea și frumusețea ce apar ca nechemate,
Înnobilează făptura cu înscrisuri minunate.
Simplicitatea observării află, prin ea, Adevărul,
Când noi ființăm fără "sine"! Acesta e tot misterul.

123. OBSERVI SPAȚIUL DINTRE CUVINTELE ROSTITE?

Cât de repede-am vorbi, cuvintele nu-s legate,
Între ele sunt tot timpul spații goale, distanțate:
Prin ele vine-nțeleșul vorbelor înșiruite,
Dac-atenți, doar ascultăm, cum prin clipe sunt roșite.

Spațiul gol dă unitatea – corp și psihic – laolaltă,
Nefiind gânduri, nici imagini – ființa-n Etern integrală.
De-acum, Energie pură – prin această simplitate,
Cunoaștem ce-i armonia, în a ei realitate.

Ea ne vine ca ofrandă a vieții împlinite,
Când "ego-ul" singur pierе, ca și sensuri încalcite;
În vid Sacrul se ivește ca lumină-scânteiere,
Și ne luminează calea – cu sau fără noastră vre.

Dacă privești acest spațiu, fără nici o opțiune,
În mod sigur ești capabil s-aflі buna acțiune;
Ea din Adevăr purcede și-i inteligent impusă,
Unanim recunoscută – orice eroare-i exclusă.

De vreți, pășim mai profund, privind spațiul dintre gânduri^{ri}
Simpla conștientizare dă vieții alte sensuri;
Existența-adevărată – revelată prin iubire,
În acest context apare – desprinși de-ngusta gândire.

124. OMUL INTEGRAL ȘI GENIUL

Nu există ceva-n lume mai de preț, mai de valoare,
Ca descoperirea ființei în imensa ei grandoare;
Să-ntâlnești omul real – absolută puritate,
Iubirea și-nțelepciunea prin lumină-ngemănate!

Astfel de desvălulare n-are-n lume-asemănare,
Nu-i ceva de comparat – ca preț de evaluare.
Doar în această structură în om au loc transformări,
Fiindcă-ntreg "ego-ul" piere, cu-al său fond de degradări.

Fără condiționare, complet liber de trecut,
Integral, independent, prin lumină nou-născut;
Altfel abordează viața, de cum făcea mai înainte,
Prin întâlnire directă, ce exclude: stres, conflicte.

Ca o flacără ce arde, alimentată prin sine,
Stare de conștiință pură, în constantă acțiune,
Ce spulberă-amărăciuni și destramă ce-i lumesce,
Sacru din om și Sublimul, la un loc se contopesc.

Asta-i suprema-mpplinire a vieții pe Pământ,
Fericit continuată și dincolo de mormânt;
Om liber, om împlinit, cu "ego-ul" fisurat,
În mers pururea-nainte cu viața integral.

Evoluția va duce la desprinderea totală
De energii cauzale, ce impun viața carnală;
Rostul venirii pe Terra numai atunci se sfârșește,
Când Sacru eliberat în Etern se contopește.

Mintea geniului legată de corpul uman astral,
La acest nivel mai fin, e cumulus personal;
Câte-n timp s-au adunat, din vieți anterioare,
Acum simple derulări, dup-a lor înregistrare.

Într-un geniu se reflectă munca dâră-nverșunată,
Dusă dintr-o viață-n alta, cu pasiune-abordată;
Energii ce se conservă și spontan se declanșează,
Geniul prezent în copii, deseori se semnalează.

Deci, "ego-ul" este baza geniului ce se afirmă,
Efortul egocentrist – insului îi este cărmă;
Ambiția, vanitatea, stresul și amărăciunea
Nu-l părăsesc toată viața – legal cu deșertăciunea.

•

Omul integral și geniul nu-s valori de comparat,
Fiind dimensiuni distincte. Primul – om eliberal,
Geniul – om obișnuit, posedat de-al său trecut,
În el genialitatea – un fapt prin timp obținut.

•
•

125. OMUL SINGUR ÎȘI ESTE PROPRIUL SĂU DUȘMAN

Funcționând ca "egou", ne suntem propriul dușman,
Căci fugim spre "ieri" sau "măine" – energii pierdute-n vaⁿ
Haosul ne definește cu griji, temeri ce sporesc,
Și prin orice-nvrâncenare, stres și zbucium sufletesc.

Vedem așa-n mod real, cum privim chipu-n oglindă?
Și percepem nefirescul, cu mentalitate-absurdă?
Că gândirea aberantă ne degradează constant,
Atât moral, cât și fizic, viețuind ca ignorant?

Educația greșită, mii de ani continuată,
A-nscris rezultate sumbre – ființa-om mai degradată.
Și, prin om, societatea neîncetat conflictuală,
Acest trist final prezent în structura actuală.

Redresarea omenirii, prin individ se obține,
Și doar într-un singur fel – prin "Cunoașterea de sine".

Conștientizat "ego-ul" – posedat de-a lui plăcere,
Temător, chiar îngrozit, ce socoale-a fi durere.

Ambele dăunătoare, fiind energii relative,
Care-nchid și stăpânesc minți meschine și naive;
Piedici în calea iubirii, cu-nțelesuri absolute,
Pim ea omul e divin, cu calități nou-născute.

Omul ca iubire, prieten lui și-oricărei făpturi,
El oferă garanții sacrelor înfăptuiri:
Numai Dragostea rezolvă temeri, ură, nedreptate,
Și la ea, spontan ajungem, prin trăire-n simplitate.

126. O, NEBUNULE, OPREȘTE-ȚI

Stai, nebunule, oprește-ți plăsmutrea ta nebună!
Hai, trezește-te o dată, vino grabnic împreună!
Prin noi să descoperim al vieții sens real.
Nici trecut, nici viitor nu-și au rost în actual.

Golul psihic este punctul de plecare și sosire,
Depășirea mărginirii se-nscrie fără gândire.
La-nceput eliberat – eliberat și-n final
Astfel se-ntâlnește noul – viu, activ și natural.

În integritatea ființei, Adevărul se reflectă,
Universul și cu noi, în relație directă;
Acum și-aici, flecare, ne-afirmăm inteligent,
Asta se-ntâmplă firesc, când omu-ți independent.

Iar deplinătatea ființei o-ntâlnim spontan, real,
Când e spulberat "ego-ul", ce fânțează-n chip dual.
Flacăra ce-l nămicește e atenția – lumină,
Ea fiind Sacru-n acțiune – în noi – flacăra divină.

127. OPINIA SAU PĂREREA

Opinia sau părerea e rostire relativă,
Creată de-al nostru "eu" – gândirea veche – activă,
În contact cu Adevărul, nu ne exprimăm păreri,
Doar, comunicăm "ce este", fără-a noastre aprecieri.

Numai în tăcerea minții, ce-i real se oglindește,
Și el singur, clar, precis, în mod cert se definește.
Și-n astfel de-mprejurare, toți îl vom vedea la fel,
Ca reflectarea-n oglindă, determinată de el.

Dar ce facem cu părerea, când survine-automat,
Ca reflecție-a gândirii – omul prin ea, posedat?
Chiar nimic! Cu atenția spontană, doar o consientizăm
Și ea, dintr-o dată plere – noi – în viață integrăm.

Și-acum, ce-i real s-arată și prin sine se exprimă,
Noi, doar potrivim cuvinte, prin gândirea ce s-afirmă.
Decl, atenție la gând și la orice reflectare
Întâlnite-așa cum vin fiecare – și dispăre.

128. PAGUBA, CA ȘI CÂȘTIGUL – TOT LA FEL DE-NȘELĂTOR^{RE}

Paguba ca și câștigul, își au propriul lor destin:
Fie trecut – causal – azi efect – firesc deplin;
Fie dorința de-acum, anacronic urmărită,
Ce-n fapt, cauză devine – prin efect cândva-implinită.

Cauze ca și efecte – sunt, prin ele-nșelătoare,
Dacă nu sunt luminate prin completa integrare.
Când sunt bine-nlămpinate, pierd a lor însemnătate.
Psihic, desprins de egou – omul e Realitate.

De-acum, paguba – câștigul în nici un fel afectează,
Căci trăind atemporal, ambele s-armonizează;
Faptic, ele sunt privite cu-nțeles și cu iubire
Nici traume, nici imagini nu-și găsesc vreo-n dreptăți.

Fiecărui trăitor, un fapt cert i se impune:
De-a-i ieși vieți-în cale, fără nici o opțiune.
În astfel de-mprejurare, efectul, spontan dispare,
Și nici cauză n-apare prin această confruntare.

Deci, atenți, cu mintea clară, în totală simplitate,
Unde nu-i nici așteptare – corp și psihic – unitate,
Doar privim și ascultăm clipele-n rostogolire:
Astfel apare tăcerea și prin ea Sacra-împlinire.

Paguba la fel câștigul sunt prilejuri minunate,
De-a-nțelege sensul vieții prin contacte-adevărate;
Orice provocări utile – tuturor necesare,
Căci prin ele se demască "eurile" fragmentare.

129. PEDEAPSA DIVINĂ

Revoltați adeseori de-ale vieți-nămplări,
Grabnic punem etichete prin a noastre cugetări;
Acuzăm destinul, soarta, semenii ce ne-nconjoară,
Și, nu rareori, divinul – ca forță exterioară.

Imaginativ aducem un mănunchi de motivații
Legate de-a noastră minte și de proprii înclinații;

Gânduri, fapte și intenții, împreună asamblate,
Ar fi pricina de bază a pedepsei suportate.

Iar, divinul – un călău – gata să ne pedepsească
La greșeli și la păcate, dreptatea s-o consfințească;
Teama astfel implantată, ca factor de îndreptare,
Însușită ca memento în a vieții comportare.

El – judecător sever – ce-mprăștie teamă și groază,
Are bici, ștreang, ghilotină – prin acestea operează,
Conducând deslulul lumii, după propria lui vreare,
Justiția întronată prin a omului durere.

Asta vede și susține mintea condiționată,
Ea repetă ce-au spus alții – o gândire-n timp formată.
Mediul ei de dezvoltare i-a impus un mod "de-a fi".
În prezent subordonată prin a vrea și a gândi.

Greșeala ca și pedeapsa în noi își au rădăcina,
Legea cauză-efect, practic, se rotește-ntruna;
Și fiindcă nu-i înțeleasă, mereu ei, prizonieri,
Murim și iar ne-ntrupăm – șir imens de reîncarnări.

Binele, precum și răul, au energii pe potrivă,
Deci, răsplata și pedeapsa le-atrage mintea activă.
Acesta e tot secretul la toate câte se-ntâmplă,
În noi cauza – motivul – cu atracția ei simplă.

Nimic din afar-nu vine, totul în noi zămislit,
Noi, tot timpul vinovați de neplăcutu-ntâlnit:
Mai devreme, mai târziu, datoria se plătește,
Răul, – cândva săvârșit – în prezent se ispășește.

Dumnezeu e bunătate și iubire absolută,
Pe nimeni nu pedepsește, nimănui nu-i dă răsplată;
Omul are libertatea de ales și rău și bine,
Conștiința îi e lumina, tot timpul prezentă-n sine.

130. PERIPLUL EXISTENȚEI

"Eu", bătrân încărungit, împovărat de necazuri,
Niciodată liniștit, purtat pe-ale vieții vahuri,
Iată-ne-n final ajunși în ape mai liniștite,
Putând, practic, derula filmul vremilor trecutel

Istoric, cu o vechime în ani – multe milioane,
Mă refer la corpul fizic și la corpuri diafane,
Între două vieți terestre și petrecerile-astrale,
Unde-i repetat trecutul, prin forme memoriale.

Dar Esența care-animă structura materială,
Are sorginte divină – structură atemporală;
La-nceput viața – moartea, cuprinse cu bucurie,
Nu știai ce-i suferința sau motivele mâniei,

Orișunde-n orice formă, în oricare ipostază, trăiai în chip
natural,
Viața și cu fericirea se-mbinau în actual.
Tu și cu Divinul – "una" – ca iubire creatoare,
Tu în "Tot" și "Totu"-în tine, nici un fel de separare!

Dar, la un punct crucial, ai pus "eului" temei,
Și prin el nenorocirea tristel tale epopei;
A fost o primă eroare, ce te-a smuls din actual,
Azvârlindu-te-n trecut, formulând sensul dual.

Te-ai separat de "Întreg", creînd "sinele" fictiv,
Dându-i însușiri concrete – sectar -imaginativ;
Cu timpul egocentrismul a proliferat tot răul,
Haosul, prezent în lume, l-a determinat "ego-ul",

În periplul existenței degradarea s-a mărit,
Ura, ambiția și teama progresiv te-au definit,
Rătăcind pe căi greșite, viața mai nefericită.
Revenirea, pe potrivă – la fel de nesăbuită.

Ai ucis și-ai fost ucis de nenumărate ori,
Violența pulsa – în tine prin cumulusul de erori;
Niciodată mulțumit – în conflict mereu cu tine
Și cu lumea din afară, neștiind ce-i rău sau bine!

La un alt punct crucial, prins de-o mare suferință,
Spontan se făcu lumină cu o vagă năzuință;
C-ai putea să te desprinzi de împurcinatul "Sine"
Și s-atingi mărețe culmi prin a lui inacțiune.

Credințe, filozofii, tehnici, diverse sisteme,
Rând pe rând le-ai practicat fără să-ți arate semne
C-ar fi-n stare să înscrie transformări revelatoare,
Edenul să-l regăsești prin fireasca integrare.

Constatarea la spontană află cheia minunată:
Că prin vidul tău mintal se deschide calea dreaptă
Ce transcende mărghinrea în sferele infinite,
Fără efort – siluire sau formule-nchipuite.

Cu atenția drept laser, observi fiecă mișcare, x
Cum "ego-ul" se agită! Făr-a urmări vreun scop sau aran
așteptare
Aastă simplă-ntâlnire, dezagregă tot ce vine,
Și-n golul ce se ivește, atingi sferele divine.

Numai când "sinele" tace, nedoriți, imaginat,
Ci prin al lui înțeles, cuprins și vizionat;
Ca ficțiune deșartă, temătoare, ignorantă,
Ființa-om independentă află viață-adevărată,

Ea devine ce-a mai fost – una cu Eternitatea,
Nici probleme, nici conflicte, fiindcă în Integritate
Se dizolvă-n mod complet mintea cea particulară,
Și-n locul ei se așterne Mintea cea Universală!

131. PERMANENȚA

Permanența-i un refren care se vrea repeta,
Ce ne place, ne convine, vrem a fi continuat
Măine și pe-ncreaga viață, ca strictă necesitate,
Ideal de urmărit, de extremă-nsemnătate.

Dar, real, ce observăm? Toate-n jur sunt în mișcare,
Nimic fix, încremenit; ce e azi, mâine dispăre;
În imensul Univers, veșnică succesiune,
Niciodată repetare ... nou mereu prin acțiune.

Numai mintea limitată vrea un fel de-asigurare,
Transferând spre viitor, pe cărări Imaginare,
Clipele trăite-acum în plăceri și desfătări,
Mângâieri care răsfață "centrul" de acumulari!

Averea ce-avem acum – prin ea viața-asigurată,
Sigur sprijin pentru mâine și-n plus, mai îmbelșugată;
Bogatul asta pretinde, urmărind cu-nverșunare,
Tot ce viața îi oferă prin a lor acumulare!

Glorie, succes, renume – realizări de moment,
Le dorim instaurate, le urmărim consecvent,
Precum hrana, precum apa, aerul ce-l respirăm,
O statomică-ncredare – cu scopul ne integrăm,

Și pe plan spiritual aceeași preocupare,
Prin eforturi disperate căutăm cu-nfrigurare
Sens de continuitate în Adevăr și iubire,
Fericire, Bunătate și Perfecta Împlinire.

Asemenea căutări sunt o falsă abordare,
Nimic sigur, nimic cert – toate-n lume-s schimbătoare,
Nici minuscule clipe nu-i în stare să-ți ofere
Altceva decât e-n sine "Sanctuar de Întâlnire".

"Eu" – centru năvălit, axat pe dualitate,
Dă imaginii contur, creînd continuitate;
Ficțiune-ntreg "ego-ul" și tot ce imaginează!
Permanența!... o himeră. Ce-i real – dezintegrează!

Dacă cuprindem global structura egocentristă,
Imagina de ansamblu, simplă și neconformistă,
Dă-nțelegerea reală – "sinele" – complet exclus,
Iar în golul ce s-așterne – omul – infinit extins.

Ca Imens, clipă de clipă, fericirea-i integrală,
Fără altă căutare – Independența-i totală;
Nu e loc de aspirații, griji, speranțe către mâine,
Trăire doar prin "acum", fără "eu", "egou" sau "sine"!

132. FIARĂ TIMP, LA FEL GÂNDIREI

Gând vremelnic, gând hoinar – mîncător de energie,
Tu ai rădăcini în timp, din semințe de mîndrie;
Când cu tine plec la drum, îți sunt rob și m-amăgesc,
Mă comport ca un bezmetic, când ca "eu" mă deflînesc.

În prezent nu-i chip să stau să privesc și să ascult,
Fiindcă tu, ca un despot, te socoți faimos și cult;
Și-ți impui a ta părere despre ce e rău și bine;
Toate le judeci prin timp – contrar – de cum se cuvine.

Gând cu gând înșăilat, conturezi "omul-gîndire",
Ce-i un cumal limitat de trecut și-nchipuire.
Eu – omul adevărat – nici un pact nu fac cu tine;
Fiindcă-n orice-mprejurare, nu ești decât ficțiune.

Singur ești răspunzător de netrebnica-nvrăjbire,
Existență azi în lume: haos, crime, siluire;

Ura dintre om și om, prin tine-i determinată,
Amibiția și trufia înscriu firea degradată.

Piară timp, la fel gândirei Tu, "egou", cu ele pieri
De-acum calea-i luminată – fără mâine, fără ieri;
Sunt un consecvent prezent – făptură iluminată
Prin ce văd și ce ascult, cuprind viața-adevărată.

Integrat în actual, sunt cu toate-n unitate,
Dispar probleme, conflicte, toate... toate... spulberate.
Pierind timp, cu el gândirea, funcționez prin "acum"
Și eliberat total, nu mai exist nicidecum.

Eu – "nimicul psihologic" – nici n-aștept, nici nu doresc,
Sunt una cu tot ce fac, ce aud și ce privesc.
Atenția-i folosită ca făcile permanentă,
Toate mi se luminează, numai când ea e prezentă.

Când întunecimea piere, căci lumina ne cuprinde,
Ființa-ntreagă, ca iubire, la înfrînt se extinde;
Astfel de clipe transformă – în noi – Sacrul operează,
Trăitorul, fără vrere, prin smerit evoluează.

133. POARTA REALITĂȚII

Largă-i poarta amăgirii – oamenii spre ea ținlesc,
Biciuți de-al lor "egou" – tiranul ce-i stăpânesc;
Permanent interesați de un scop, ca împlinire,
Iar, ce caută găsesc – seaca – goala-nchipuire,

Apoi, și mai însetați, iar pornesc în căutare,
Un alt scop, altă minciună, cu o nouă încordare,
Îi tot mână, biciuiesc, să-și plinească propriul vis,
Sfârșitul mereu același: rostogolirea-n abis.

Aceasta e tragedia lumii-n care viețuim,
Eronat plecând cu "ieri" spre-adevărul ce-l dorim;
Și primim pe-a lui măsură: decepții și-amărăciuni,
Niciodată mulțumiți, vlăguți de-nșelăciuni.

Spre poarta Realității, la intrarea-n Infinit,
Nu-s cărări, nu-l nici un drum, nu e ceva definit;
Toate astea fiind trecutul – obsedant și posesiv,
Structurări determinate de "ego-ul" agresiv.

Vedeți oare toate astea, evidente – acum și aici?
Nu vă duceți în trecut, n-alergați după năhucii
Priviți trepădușul "eu" – atât și nimic în plus,
Stați atenți, cuplați cu el – comentariul strict exclus:

El e gândul, e dorința – plăcute sau neplăcute,
Nu-i nicio realitate – sunt impulsuri cunoscute,
Care ne vin din trecut – trăiri vechi, acuma moarte,
Toate astea, încontinuu, de nou, pe om îl desparte.

O astfel de-ntâmpinare realizează tăcerea,
E o liniște firească, unde absentă-i gândirea.
Întreg meritu-i revine iluminării atente,
Prin ea insul, fără vreare, oferit clipei prezente.

Aici – punctul de răscruce – ființa-om Independentă,
În perfectă armonie și de-asemeni inocentă,
Are-n față Universul – poarta spre Realitate,
De-acum el – una cu-ntregul – cuprins în Eternitate.

Acesta-i visul de-apururi al întregii omeniri,
Tainic, fiecare om vrea așijderea-ntâlniri.
Fericirea fără margini, numai aici se-ntâlnește,
Când omul, ca om-lubire, în Sublim se contopește.

134. POȚI CUPRINDE INFINITUL?

E posibil să cuprinzi acel "ceva" necuprins?
Unii socot fenomenul imposibil de atins!
Alții susțin – prin credință – c-acest fenomen e rar,
Oferit de Dumnezeu unui fiu – lumii îndreptar.

Ce e fals, ce-l Adevăr, privind tainica-mpănire?
Tema astfel abordată, nu-i decât închipuire!
În noi toți și-n fiecare Infinitul e prezent;
El prin clipe se afirmă, când "ego-ul" e absent.

Deci tăcerea-i tot secretul cuprinderii minunate,
Când făpturii unitare li sunt toate revelate.
Practic, ce-ar fi de făcut în a noastră depășire,
Și-a întâlni Eternitatea, în afar-de scop-gândire?

Chiar nimic! Doar luăm contact cu mintea prin timp formată,
Și nu urmărim nimic – numai conștientizată.
Prin asemenea-abordare, ea smerită se oprește,
Fiindcă-i vede neputința "eului" ce-o definește.

Și-n această-ncremenire, psihic, flința-i infinită
Topită-n imensitate prin destrămarea-i finită.
Ca atare, Infinitul prin Infinit se întâlnește
Când toată structura veche, instantaneu se lopește.

135. PREDAREA NECONDIȚIONATĂ

De mii de ani mă uit la tine, așa cum se cuvine,
Cu dragoste înțelegând ce-i rău și ce e bine,
În tine integrat în pacea și-adânca bucurie,
Însă desprins vremelnice, privind a la trufie.

Împușinat la minte, cu inima-ți de piatră,
Ai străbătut prin vieți, croindu-ți a la soartă;
Din rău, tot mai spre rău, legat în jurul tău,
"Egou" împătimit, ai consfințit ce-i rău!

Ambițios și lacom, avar nesăbuit, adesea ucigaș
Și nu de rareori, la tâlhării părtaș,
Prin mille de ani, cu violenții și ură
Ți-ai conturat continuu, vremelnice-ți făptură.

Și ca revers, destinul ți-a demonstrat mereu,
Că tot ce-ai săvârșit, e-nscris în centrul "eu".
Și răul dintr-o viață, îl vei plăti în alta,
La cauza creată, efectul-i veșnic plata.

Eu, Sacrul vieți-n tine – particulă divină,
Te-am sfătuit tot timpul, să mergi pe calea bună,
Și-ades ți-am reproșat greșeli ca și păcate,
Lăsându-ți lotuși vrerea – perfectă libertate.

Sfetnic mereu ți-am fost, cu dragoste certat,
Când unele păcate erau de neiertat;
Adesea-n vise, noaptea, te și avertizam
Prin semne și simboluri, necazu-ți semnalăm.

Din cele săvârșite, nimic nu s-a uitat,
Prin cauze, tot timpul, efecte-ai generat;
Ai înșelat, mințit sau ai ucis, trădat,
La rândul-ți, toate astea pe drept le-ai suportat.
Și vieți după vieți, constant egocentrist,

Al tot aglomerat un fond meschin și trist;
Necăzuri deopotrivă te-au încercat statomnic
Atrase de-al tău "sine" – deșert, pustiu, nevoinic.

Și iată că-ntr-o zi, strivt de-o grea-ncercare,
La o răscruce-a vieții, în mare disperare,
Mi te-ai predat total, prin viață și prin moarte,
Înjelegând, în fine, pomirte-ți deșarte.

Înjelepciunea vieții n-o aști-n altă parte,
Decât cu mine alături – trăiri îngemănate;
Atent, mereu s-ascuți îndemnul meu frecvent,
Eu – Sacrul vieții-n tine – ființez independent.

Supune-te complet, predă-te-n mod total,
Și vei afla tu singur, al vieții sens real;
Prin mine-altă soartă îți este hărăzită,
Adevărata viață cu bucurii eteme, de nici un nor umbrită.

136. PREJUDECATA

Lipsa noastră de-nțeles duce la prejudecăți,
La opinii personale și false necesități;
De-a întâlni Realitatea – existența în mișcare,
Noutate absolută și prin clipe, înnoitoare.

Am idei preconcepuate despre Adevăr, iubire,
Toate-n mine-nregistrate și active prin gândire.
Clipele de mai-nainte n-au fost bine întâlnite,
Și-au permis înscrisuri oarbe – azi păreri închipuite.

Masa de prejudecăți în prezent mă limitează,
Îmi conturează "ego-ul", toată ființa-mi degradează;
În conflict mereu cu mine și lumea exterioară,
Nimic nu pot înțelege – viața-mi toată, o povară.

Un flux de prejudecăți bănuie în lumea toată,
Cu energii negative și gloata-l influențată;
Psihic traumatizați cu sau fără-a noastră vreare,
Potrivit cu propriul "eu", după gust și-apreciere.

Fondul nostru psihologic dă – primește, prin ce are,
După cum a adunat: el punctează-a lui valoare;
Frumusețea, urâciunea – împrăștie și primesc
Energii pe-a lor factură, ce pe om îl definesc.

Practic, întâlnirea vieții, cum e ea-n realitate,
O realizăm direct, într-o strictă unitate;
Și, cu "eul" spulberat, golul psihic se impune,
Ființa-ntreagă-i infinită, angajată-n acțiune.

Pier prejudecăți, opinii, doar la simpla întâlnire,
Atenția folosită ca instrument de-implinire;
Ea dizolvă și destramă tot ce-apare-n conștient,
Prin ea, orice trăitor, e spontan independent.

În această lpostază, Adevărul ne cuprinde,
Ființa-ntreagă – purtate – la infinit se extinde;
Sacru – iubirea din noi – se manifestă deplin,
Impunând și atitudini firii omului divin.

137. PREOCUPAȚI DE APARENȚE – PIERDEM REALITAT^{EA}

Câtă lipsă de respect pentru ce-i real, divin,
Ce sălășluiește-n noi – ca legitimat deplin!
Sensul venirii pe Terra, slă-n a lui descoperire,
Și-ncadrarea-n sfânta Lege, fără nici o-mpotrivire.

Din start, greșit educați, punem preț pe aparențe
Și lor le-nchinăm viața tot șirul de existențe;
Dincolo – prin zisa moarte – regrete și-amărăciuni,
C-am trăit fără folos – robii de deșertăciuni.

Dacă ai ajuns aici, la-nțelesul potrivit,
Are rost să mai continui cu "ego-ul" mărginit?
Greșeala e și mai mare când, aflând calea iubirii,
Tu mereu te-ntorci la ieri – prin șabloanele gândirii.

Anulați preocuparea de-aparențe efemere,
Și-ncercați întâmpinarea viului cu-a lui mistere!
El din veșnicie așteaptă! Să-i dăm ce i se cuvine!
Iar în schimb, el ne oferă ferkirea-n întregime.

N-avem nimic de făcut! Doar de perceput eroarea,
Că drumu-i total greșit! Și-i exclusă integrarea!
Cunoașterea ne desprinde de tot ce e trecător
Și ne unește cu-ntregul Nenumitu-Îndrumător.

138. PRIMA ELIBERARE

De fenomen poți vorbi, doar când l-ai realizat,
Prin trăire personală, – Infinitul integrat;
Vine fără programare, ca surpriză absolută,
Nici nu-i chip s-o definești, când se face cunoscută.

Practic, o deschizătură în centura egolstă,
Care nu se mai închide – zi și noapte ea persistă;
Și prin ea se scurge, plere, masa de acumulări,
Ce dă "sinelui" structura – Îmbăcsită de-ntâmplări.

Totuși, ea e rezultanta "Cunoașterii cea de sine"
Prin întâlnire directă, care e și acțiune;
Atenț, doar privim "ce este" – tot ce-apare-n conștient,
Cu tăcerea absolută, prin clipe – "eul" absent.

Într-o astfel de postură, energia-l dluată,
Trăitorul în contact cu viața-adevărată;
Cândva, nu se știe când, are loc acea spărtură,
Ce va duce, în final, om și Divin – o structură

139. PRINCIPIUL BINELUI ȘI AL RĂULUI

Ființa noastră divizată prin două structuri distincte,
În profunzime e Sacrul, cu-ale lui îndemnuri sfinte,
El vine din veșnicie și-l Lumină din Lumină,
E iubire, bunătate și frumusețe divină.

Când li dăm prilej s-aфирme – suntem om desăvârșit!
Nici un fel de contradicții prin știut sau prin gândit,
Nu-și găsesc vreo aplicare, în viața ce-o trăim,
Căci cu fiecare clipă în Etern ne contopim.

*

La suprafață-l "ego-ul", plin de-nscrisuri relative,
Ficțiunea-n timp creată pe suporturi posesive;
Lui, pe veci prizonieri – viața-nțreagă tulburată,
Cât timp nu-i cunoaștem rostul și-nclinarea lui deșartă.

Prin "egou" omul e diavol, plin de vanitate, ură,
Tot negativismul lumii află-n ei suport, măsură;
Încontinuu egocentric, plin de pătimi și-nvrăjbite,
În conflict cu el și mediul, prin meschina lui gândire.

Conștientizat "ego-ul", în ansamblul său privit,
Fără altă urmărire, cu simplitate-nălănit,
Într-o clipă el dispare, și-n gol, Sacrul – spontan vine
Noi prin El, omul real, prins în Sferele divine.

*

• •

140. PRIZONIERII NU ATING INFINITUL

Mai întâi să ne dăm seama că suntem încătușați,
Că "ego-ul" ne domină – prin cumhuri – realmente posedați;
Prizonieri prin credințe, idealuri diferite,
Că prin toate-s anulate adevărurile sfinte.

O pasăre prinsă-n laț, doar în jurul ei se mișcă,
Zborul îl e-mpiedicat, se agită, îl e frică,
Ea, prin toată frământarea își grăbește-al ei sfârșit,
Și-ncă prin destin își duce zbuciumul la nesfârșit.

Tot la fel este și omul, egocentric posedat.
Al lui laț e interesul, de el, tot timpul legat,
Câmpul lui de observare, încontinuu limitat,
Prin ce face, ce gândește, consecvent înspăimântat.

Vedem astea-n mod real? Sau numai ca teorie?!
Întrebările-s cu tălci! Fânța-i prinsă-n bucurie?
Sau, la fel ca mai-nainte, e un simplu joc mintal!?
Firea încă-l timorată cum a fost inițial?

De-acum singuri ne răspundem, prin descoperiri reale,
Nu prin vechi interpretări, cu-nscrisuri memoriale!
Întâlnirea clar, precisă cu ce-n noi acum s-arată,
Ne transcende-n Infinit pe cărarea minunată.

Simpla-ntâlnire cu noi, dezagregă ce-i lumesc,
Și liberi din început, copleșiți, în mod firesc,
De iubirea-nnoitoare, ne mișcăm acauzal;
Toate se-mpletesc armonic în omul cel integral.

Libertatea n-are preț, nu e scop, nici ideal,
Nu prin efort se obține, în postura de dual.
Nimeni nu ne-o poate vinde, oferi sau da-mprumut:
Fără intermediari, vine – simplu- prin tăcut.

Liberi – ca bun început – la fel liberi la sfârșit,
Nimic nu s-acumulează când "eul" e depășit.
Infinitul e-nvălănit prin clipe, eliberați,
Noi – de "vidul psihologic" – încontinuu rezemați.

141. PSIHIC, RĂMÂI CU "CE ESTE"!

A rămâne cu "ce este" – fără de "egou" – gândire,
Linștea-l, de fapt, perfectă, în afar-de-nchipuire;
Stare de conștiință pură – tu extins la infinit;
Unica modalitate de a-nvălăni pe Nenumit.

Asfel Sacrul îți s-arată și te-ndeamnă prin iubire,
Blănele să-l săvârșești, cu întreaga ta simțire.
Nici trecut, nici viitor nu mai au de-acuma sens,
Te mișcă numai în prezent – cu el în perfect consens.

Nici efortul, nici dorința nu au vreo utilizare,
Doar atenția lucidă – spontan realizatoare;
Singur, descoperi efecte – dacă-nvălănirea-l corectă,
Nemișlocul contact, îți dă-implinirea perfectă.

Depășind și timp și spațiu – ca reală unitate
Prezent "acum" și "aici" prin divină simplitate
Îți dizolvi întreg trecutul – împovărat de destin
Și atingi supremul rost – Contopirea în Sublim.

142. PURITATEA MINȚII

Iată marea întrebare:
Poți ființa ca puritate
În întreaga ta mișcare?

Mintea absolut tăcută
Și-n privit și-n ascultare,
Toată firea-ncremenită!

Doar în astfel de ființare
Tu devii atemporal
Mai presus de scop, sforțare!

De-acum toate ce-ntâlnești,
Creier proaspăt, minte nouă
Cu Sfințirea le-impletești.

Ca instrument de-mpănire
Doar atenția globală,
Îndreptată-n gând – simțire.

Ea e Sacru-n acțiune
Ce destramă tot ce-apare,
Hădul "eu" – drept opțiune.

Ură, vanități deșarte,
Temei, griji, dorințe vane,
Toate-ndată-s spulberate.

Și-n loc nu-i decât iubire
Omul împlinindu-și rostul,
Sfânta lui desăvârșire.

*
• •

143. PURTATEA SUNETULUI

Ce fel de minte e asta, că nu știe să asculte?
Nici să-și vadă mărginirea cu-nscrisuri prin timp născute?
Ea e mintea personală, ce se exprimă ca "sine",
Și-n tot ce gândește, spune, nu-i nicidecum înțelepciune.

Prin vremi condiționată, proaspătă nu-l nicideată,
Inocența-i e străină, mai tot timpul frământată;
Ea știe, dorește, speră să-ntâlnească fericirea,
Însă fiecare clipă o-mpletește cu-amăgirea.

Iată un test pus în față, invitați să-l rezolvăm:
"Un sunet cu-a lui vibrație" putem noi să-l ascultăm?
Ce se-ntâmplă când ascult? Trece sunetul prin mine?
Opun cumva rezistență? E vreun gând ce intervine?

Iată cum noi, fiecare, poate singur a-nțelege
Că și-a-nsușit ascultarea, ca o imanență lege.
Faptul de-a ști să ascuți e o minunată artă,
Ce pretinde multă trudă, doar prin practică-nvățată.

Deci, în clipa când ascult, nu sunt decât ascultare,
Sunetul trece prin mine – psihic – nu-i nici o mișcare;
Mintea mea-i complet tăcută, și-așa rămâne mereu,
Urmărind clipă de clipă – prin acest "nimic" – ca "eu".

Atenția-i folosită constant, ca iluminare,
Orice mișcare-ncetează prin a ei străfulgerare;
Ea destramă-ntunecimi – ființa-ntreagă luminează,
Cuprins de-a ei claritate, firea mi se integrează.

Sunetul, deci, bun prilej ca să ne cunoaștem bine,
Modul cum funcționăm, reflectat în acțiune;
Întâlnirea lui corectă ne deschide (fără vreau) ferestre spre
Infinit,
Mult râvnita fericire, stă-n acest simplu-ntâlnit.

144. RĂUL ÎN LUME

Dacă aruncăm privirea peste globul pământesc,
Nu-i chip, laude s-aducem fondului psihic lumesc;
La tot pasul contradicții – semeni prinși în confruntare,
Crime, conflicte, războaie – degradarea tot mai mare.

Tehnica, știința, cultura – progresiv s-au dezvoltat,
Însă, etic, individul încă-n plus s-a degradat;
Cauza este aceeași – hăda, proasta-nsemnătate,
Tot fondul egocentrist cu-nregistrări degradante.

Când știința nu-i corelată cu "Cunoașterea de sine",
Întunericul lăuntric de la sine se impune.
Omul dându-și importanță prin fondul de-acumulări,
Care, de fapt, se opune minunatei integrări.

Înțeleptul, azi se-ncreabă de-i posibil-transformarea,
Însul, brutei vanitoase, să-i aducă redresarea,
Și prin el, lumea să schimbe – să-i dea altă-nfățișare,
Practic, tot răul să piară cu a lui încătușare.

Istoric, se demonstrează astfel de preocupare,
Omul inventând metode în a lui realizare.
Rezultatele se văd! Noi ne sprijinim pe fapte:
Toate căile-s greșite – tentativele-s deșarte.

Filozofi și teologi prin teorii și credințe
Se reazimă pe "egou", cu-ale sale neputințe.
Incapabil să-și aducă sleși singur transformări,
Dimpotrivă-și întărește vechile lui degradări.

Nici credința și nici știința nu ne conduc la iubire,
Singura modalitate de-a scăpa de-nlănțuire:
Când acestea încetează, și-nreg "eu" amuțește,
Sacru, existent în noi, ca un soare strălucște.

Fiecare om e-n stare, "ego-ul" să și-l dizolve
Și, prin el, a lui probleme, singur să și le rezolve.
Ni se cere simplitate, privind viața precum vine
Atent, se-ntâlnește clipa, cum se reflectă în "sine".

Când, imagine, dorință, sunt direct întâmpinate,
Nimic nu se urmărește, nu le dăm vreo-nsemnătate;
Întâlnite prin tăcere – vor pieri în mod fatal,
Când vom întâlni iubirea, ce ne schimbă radical.

145. REALITATEA

Când trăim imaginar dăm Ideilor valoare,
Și lor, grabnic, sclavi ajungem – permanentă-ncătușare;
Niciodată mulțumiți prin gând, vorbă, acțiune
Totu-i fad, plictisitor, străml, arid în întregime.

Încontinuu egocentric mă-nvârtesc în jurul meu,
Zi și noapte priponit de acest hidos "egou";
Interesul e focarul ce-mi dă ghes să-acționez,
Lui rob în veșnicie, prin ce fac mă degradez.

Tot ce știu, câte cunosc, gânduri care năvălesc,
Puse-n slujba importanței, prin care mă definesc;
Erudiția m-așează pe socluri închipuite,
Cu dispreț și aroganță sunt mulțimile privite.

Un "egou" alimentat cu substanțe ideale,
Întreținut zi de zi cu rostiri de osanale,
În timp ajunge un monstru, sângeros, demențial,
El, prin ură, răutate, e cel mai crud animal.

Când trăim la suprafață cu-al nostru "egou" meschin,
În pericol fiecare de-al realiza deplin.
Iată unde poate duce necunoașterea de sine,
Lipsa noastră de-nțeleș, despre ce e rău și bine.

Dacă cele semnalate sunt cuprinse-n mod global,
Atenția folosită la privitul integral,
Întălnim Realitatea – faptul – fapt adevărat,
Așa cum apare-n noi, într-o clipă-nvederal.

Astfel de-ntălniri directe, spulberă spontan, stărpesc,
Impulsuri negativiste, ce-n prezent ne stăpănesc.
Sunt energii degradante ce-nsoțesc mentalitatea,
Modul fals de a gândi – ca revers, însemnătatea.

Autentica-ntălnire cu omul prin timp formal,
Zămlesște un alt om cu "ego-ul" dizolvat;
Integrat în actual, cu el iubirea-i prezentă,
Tot ce gândește și face, bunătața-i inerentă.

146. RELATIVITATEA CUVINTELOR

Cuvintele nu sunt fapte – nicidecum realitate,
Cât de mult ar exprima, n-au nici o Sacralitate;
Sunt numai simple simboluri, prin care comunicăm;
Gânduri, fapte, sentimente – mintea ce-o-ntrebuințăm.

Practic, ele se-adresează la nivel de intelect,
Ca atare și-nțelesul se-nsușește incorect;
De-aici apar contradicții, impuse de-acumulări,
"Eurile" dând soluții dup-a lor interpretări.

Realitatea ne cere depășirea de cuvinte,
Și de mers în profunzime – Sursa-nscrisurilor sfinte.
Ea-n tăcerea absolută, instantaneu ni s-arată,
Și ce-apare, de îndată, prin cuvinte e-mbrăcată.

Nu vă lăsați copleșiți de cuvinte sunătoare,
Totalmente relative în prelinsa lor valoare.
Dați-le însemnătate așa precum se cuvine,
Tăcerea are valoare implicată-n acțiune.

147. RELATIV ȘI ABSOLUT

Relativ, incert, nesigur e tot ce interpretăm,
Prin "ego-ul" posesiv, căruia ne conformăm,
Denaturând sensul vieții prin bătrâne-aprecieri,
Întâlnirea: vechi cu nou – sursă veșnic de dureri.

Clar văzut acest conflict, cu lucida simplitate,
Ne desprindem de trecut și-n gol – Sfânta puritate;
De-acum, noul ce survine, ca absolut se reflectă,
Noi, cu el în uniune, în relație directă.

Nu căutăm Absolutul, fiindcă nu știm ce-i anume,
Se-ntâlnește indirect, prin clipe – ca proștețime;
Pornim de la relativ – el e piatra de-ncercare,
Dacă-i perfect întâlnit – spontan, el pe loc dispare.

Iar în vidul ce s-așterne, fără nici o urmărire
Absolutul ne cuprinde prin a Lui desăvârșire;
Minte nouă, creier proaspăt sunt cuprinse-n acțiune
Astfel se deschide calea spre Sacra Perfecțiune.

148. REVELAȚIA

Fenomenul revelării e un fapt independent,
Poartă-n sine proștețime, nou cu fiecă moment;
El, tot timpul e surpriză și nicidecum nu se repetă,
Nu-i desvăluire-n timp, ci-i deodată și completă.

Are ea vreo preferință față de vreun muritor?
Desigur, omul ca "sine", nu-i suport revelator!
Dar când e complet smerit, calea i-o prilejuiește;
Numai în acest "gol psihic", adevărul se vedește.

Doar acea minte lăcută cu-al său conținut golit
E-n măsură să primească "ceva" nemaîntălnit;
Pe plan fizic sau somatic, tot la fel e rezolvarea,
Nici un fel de diferență, și-i exclusă așteptarea.

Revelația, adesea, e greșit interpretată,
"Eul" asumându-și merit în taina cea revelată.
Dar, să venim cu-n exemplu la această imputare,
Tema: o descoperire cuprinsă-ntr-o cercetare.

Mai întâi, cercetătorul caută, se informează,
Cumulează cunoștințe, de tot ce interesează;
Problema-i necunoscutul, dincolo de ce se știe,
Și el caută cu vechiul, cu a lui nimicnicie.

După multe frământări, cu-ntrebări fără răspunsuri,
Mintea-și vede neputința – ca lipsită de-nțelesuri,
Și-n mod natural, ea tace – o tăcere absolută,
În ins, toată energia, ca o minte nou-născută.

În astfel de conjunctură se afirmă revelarea,
Răspunsul la întrebare, nerezolvat cu gândirea;
Noi celule cerebrale sunt luate-n considerare,
De-a exprima noulatea, ori de câte ori apare.

Însă-n clipa următoare și "ego-ul" grabnic vine,
Asumându-și lui răspunsul, prin știut și acțiune;
Asta trebuie văzut și demascat de îndată,
Toată ponderea-mpîlînirii adevărului redată.

La fel de frecvent și cazuri fără de preocupări,
Când revelarea se-nscrie, total goală de-ntrebări;
Prevestiri, presentimente au această calitate,
De-a se afirma spontan, și-ntr-o strictă simplitate.

La o răscruce de drumuri, cu diverse căi de-ales,
Să recurgem la tăcere, pentru bunul înțeles;
Orice problemă de viață, poartă rezolvarea-n sine
Și când știm s-o-ntâmpinăm – revelarea-ndată vine.

149. ROSTUL VENIRII PE TERRA

Chiar așa, pornind de-aici, omu-și pune-o întrebare,
Fie când e amărât, fie într-o meditare:
Care-l rostul, rațiunea venirii lui pe Pământ,
E-mplinire de blestem, sau e dat ca legământ?

Ignoranța totdeauna, grabnic dă justificări,
La orice succes, eșec, o suită de-nătămplări,
Menite să consoleze suflete nedumerite,
La bine ca și la rău, dând răspunsuri încălcite.

Unli zic că dreptul Zeus, ne-a trimis la ispășire,
Răul ce l-am săvârșit să-l plătim prin chinuire;
Binele de altă dată plătit cu daruri lumești:
Glorie, averi, renume, satisfacții omenești.

Alții văd în sensul vieții, doar o simplă întâmplare,
Dumnezeul lor – hazardul – Sacrul – completă nega
Linia de conduită – un negativism netrebnic,
Nimănu-l de vreun folos, în acest climat vremelnic.

Dacă-n mintea noastră-l clară: Legea cauză – efect,
Atunci din cuprinsul vieții, e-nțeles orice aspect;
Cauzele-totdeauna atrag împliniri corecte,
Efectele – consecințe clare, logice, directe.

Venirea noastră pe Terra, scrisă deci, în fiecare,
Tot ce gândim sau facem, are cândva, o urmare;
Noi, prin fiecare clipă, plătim sau creăm destin,
Și, la anumită vreme – reversul simțit din plin.

Cauzele din trecut ne-au adus la reîncarnare,
Datori să le lichidăm în mers spre eliberare.
În vasul conștiinței noastre, egocentric structural
Dăinuie de mii de ani, tot trecutul însumat.

Și când acest vas se sparge, de noi, toate se desprind,
Fără să facem efort, ci urmărind orice gând.
Căci prin gând "eul" s-află, negativ și-mpovărat
Cu energii deopotrivă – omul lui înfeudat.

Cunoașterea cea de sine, dacă-i corect practică,
În mod sigur vă desprinde de conștiința încărcată.
Se privește și s-ascultă tot ce-n conștient apare,
Prin această simplitate conținutul va dispărea.

Iar când cauzele pier, dispărea și-al Terrei rost,
Pe Pământ nu mai venim și golji de tot ce-a fost,
Sacru fiind eliberat, se întoarce în Sublim,
E suprema fericire, ce-n adânc, toți ne-o dorim.

150. SĂ NU TE SPRIJINI PE NIMENI

Nu te sprijini pe nimeni! N-ai nevoie de-ajutoare,
Sfetnici să te dirijeze, de minți povățuitoare;
Toți și toate fără-folos! Dimpotrivă, sunt nockve,
Căci măresc la nesfârșit "eurile" posesive!

Importanța ce le-o dăm, totdeauna limitează,
Mereu închizi în tipare – viața ni se degradează.
Bazați doar pe suprafață, pe acumulări mintale,
Fictiv ne dăm importanță pe susțineri reale.

Fenomenul se înscrie într-o logică firească,
Căci trăind în limitare, îi vom da prilej să crească;
Frecvent mai încătușați – suferința tot mai mare,
Prin conflicte, contradicții – mai acută confruntarea!

Or, în noi stă Infinitul! Datori să-l descoperim
Și legați de corp și Terra, cu el veșnic însoțim.

Atomul divin e viu, cu aceeași însușire și aceeași calitate
Prin el, noi ființă unită, suntem chiar înfinitate.

Numai când finitul lace – smerit și neputincios,
Cu el, implicit, "ego-ul" – construit defectuos.
Ne unim cu Necuprinsul și trăim în fericire,
Acest fapt, real se-ntâmplă – și doar prin simpla-ntâlnire

*
* *

151. SENTIMENTUL PLENITUDINII

Sentimentul plinătății – un fapt cert, adevărat,
Însă, pe cât de real, la fel greu de exprimat;
Invitați să-l întâlnim prin trăire personală,
Altfel, Adevărul vieții nu-i decât o vorbă goală.

Când mă văd, așa cum sunt – făptura fărămițată,
Tras-napoi, zvârlit-nainte de-o gândire-automată,
Conștientizarea-n sine – poartă spre înfinitate,
Unde una sunt cu-ntregul – cuprins în Elemitate.

În perfectă armonie, fericit în mod plinar,
Viața reconsiderată, ca cel mai prețios dar,
Toate privite cum vin și tratate cu iubire,
Nici o umbră, nici un nor nu-i în astfel de trăire.

Se ascultă și privește în totală puritate
Întregul complex al vieții în a lui realitate;
Nici trecul, nici viitor – n-au ce căuta-n prezent,
Căci funcționăm constant ca "un tot" independent.

Această deplinătate, prin clipe realizată,
Transformă în mod temeinic, ființa condiționată,
Într-o ființă complet nouă, inocentă, fericită,
Făclia iluminării – minții veșnic hărăzită.

Nimic mai de preț în lume și nici în imensitate
Decât această-împlinire de Sacră Totalitate;
Simplitatea-n fața vieții, este faptul ce-l preînde,
Când întreaga noastră fire la infinit se extinde.

Acest sumum se obține, când mintea e inactivă,
În tăcere absolută – aparent – stare naivă;
Înțelepciunea umană în acest climat se-nscrie,
Ca o binecuvântare dată lumii-n veșnicie.

152. SINCERITATEA

De ce hidoasa minciună atât de des folosită?
De ce ne-ascundem sub măști, ca ființă schimonosită?
De ce etic degradăm, urmărind scopuri meschine?
Suntem oare, incapabili să-nțelegem ce e bine?

Întrebările-s utile pentru orice trăitor,
Ele deschid orizonturi Sacrului revelator!
Numai astfel vom cunoaște omul cel adevărat,
Ca și subreda-i structură de egou înfatual.

Practic, moral degradați când acesta ne domină,
Prin el legați de lumesc cu subjugare deplină,
Un egocentrism vremelnic, ne urmărește constant
Ca un blestemat destin, agresiv și posedant.

În asemenea postură nu-i loc de sinceritate,
Fiindcă eul, prin natură, e avid de-nsemnătate.
Și falsitatea e masca ce-o folosește frecvent,
Ca să-și împlinească țelul, fără greș și consecvent.

Numai văzând toate astea, falsul "egou" amuțește,
Lipsa de onestitate, cu el, pe loc se topește;
Și-n gol, divinul din om, prin loialitate-apare,
Franc, deschisă-i e purtarea, în stare de integrare.

Trăind la acest nivel – cu toți – fără-deosebire,
Vom ființa ca unitate, în Adevăr și iubire;

Și, prin reala iubire, sinceritatea-i firească,
Căci lipsește egoismul – deșertăciunea lumească.

153. SOMNOLENȚA SUFLETULUI

Suflet lănced, somnolent, inactiv în mod frecvent,
Cu pretenția absurdă c-ar fi chiar inteligent,
El privește și nu vede, ascultă și nu-nțelege,
Superficial în toate – numai nimicuri culege.

Fuga-n trecut – viitor, o socotește normală,
Iar integrarea-n prezent – consfințită vorbă goală;
Tentativa de-a percepe ce-i real, adevărat,
O cuprinde în formule, repetate neîncetat.

Un veritabil drogat, prin ce știe și ce are,
Autoaprecierea, sursa lui de îngâmfare;
Prin ce gândește și afirmă, scoate falsă mulțumire,
Relevantă hibernare, dusă pân-la-nesimțire.

Agitația privită ca util-activitate;
Înspre ieri sau înspre mâine, motivările-ndreptate;
Liniștea ... o vorbă seacă, pentru el, fapt neînțeles,
Prins de iureșul vieții, chiar o neagă-n mod expres.

Un mănunchi de semnalări – simplă atenționare
Pentru cel interesat în a vieții integrare;
Mereu pune-ți întrebări, privind toată comportarea,
Când vrei să-ntâlnești "realul", folosind anticiparea.

Tot ce-a fost, ce știm, cunoaștem în prezent nu au valoare,
Căci prezentu-i constant nou, într-o veșnică schimbare,
Și, pentru înțeles, pretinde să-i ieșim la fel în cale,
Proaspeți întocmai ca el – prin clipe-ntâlniri reale.

Astfel de-n întâlniri cu viața, în deplină simplitate,
Dau prilej s-o înțelegem în a ei realitate.
Psihologic, nici o criză, contradicții sau conflicte,
Nu-și mai au în noi suport, cu urmări nefericite.

Somnolența sufletească – boală prin timp instalată,
Cu dureri și suferințe – toată viața sufocată.
Medicul e-n fiecare ! Leacul sigur, salvator
E "Cunoașterea de sine", la-ndemâna tuturor.

154. SPARGEREA "EGOU-LUI"

Straniu, dar și fericit, fenomenul fisurării,
Psihologic, trăitorul află calea integrării;
"Ego-ul" – ca un vas spart – din care se scurg, dispar
Acumulări ancestrale, care-l fac deficitar.

Cunoașterea insistentă, prin clipe realizată,
Sapă-adânc la temelia firii noastre, posedată,
Unde binele și răul – cu efecte relative,
Demonstrează-n chip vădit, formulările naive.

Spargerea e o surpriză – Stare de Eliberare,
Și ea rămâne deschisă – noapte-zi – fără-ncetare
Prin ea pier atașamente, viclenii, credințe, teamă,
Fără vrere sau eforturi, tot trecutul se destramă.

Și, golit recipientul, cândva, nu se știe când,
Piere rostul reîncarnării, legat de dorințe – gând;
Eliberată total, scântela din noi – divină,
De-acum revine la Sursă – ca purtate deplină.

155. SPARGE-ȚI VASUL

Când "ego-ul" e vas plin – și mintea-i preocupată,
Nu putem cuprinde viața – simțea-ntreagă e blocată.
Rezolvăm doar într-un fel: vasul trebuie golit,
Iar "Nimicul psihologic" e apt, a fi folosit!

Numai o astfel de minte devine universală,
Ca-ntindere-i infinită și necum conflictuală;
Doar așa percepem toate, precum clipa ni le-aduce,
Drept ofrandă sfințitoare, ce spre Divin ne conduce.

Deci, degrabă sparge-ți vasul! Câte sunt în el, dispară!
Nici un fel de preferință, din ce-a fost, cumva, s-apară!
Faptic, ne predăm total – vieții în desfășurare,
Și-Absolutul ne cuprinde – faptic, fără vreo chemare.

Cu voința și efortul, analize, sublimare,
Sau credințe, rugăciuni ori mantre cuprinzătoare
Nu s-atinge fenomenul fisurării înțelepte;
Numai smerita lăcere dă asemenea efecte.

156. STAI CU GOLUL DINTRE GÂNDURI

Nu dau sfaturi nimănui, ci îndemnul insistent,
Tot omul prin el să aște: temeri, griji, atașamente,
Care-l țin prizonier prin stres și amărăciune,
Împiedicându-l să vadă sensul vieții-n acțiune.

Masa de gânduri – trecutul – în prezent – fără valoare,
Obstacol de netrecut la a vieții-ntâmpinare;
Viața-i pururi noutate – gândirea-i veșnic bătrână,
Ca ipostaze dislincie, nu pot merge împreună.

Nunai golul dintre gânduri ne desprinde de trecut,
În el stări înnoitoare – fiecare-i nou-născut.
Contopii în Sacrul vieții, aflăm reala iubire
Care curăță, transformă turbulenta amăgire.

Dacă v-ați întâlnit golul, ivit între- gând și gând,
Stați, opriți-vă cu el, cum survine rând pe rând;
Prin el – Energie pură – corp și psihic strâns unite,
Înc-aici, legați de Terra, trăiți Adevăruri sfinte.

Starea de Infinitate vine ca un har ceresc
Și pe loc, spontan rezolvă toate câte se ivesc.
Deci, conflicte, contradicții, ambții și vanitate,
Doar prin simpla-ntâmpinare, dintr-odată-s spulberate.

157. START SPRE INFINIT

De-nceput pun întrebarea: Cum m-avânt spre înfinit?
Tot cu mintea mărginită, prin imagini și gândit?
Sunt cu sinele-nsojit, programat de-a mea-mpănire,
Urmărind un scop precis – dreapta lui desăvârșire?

Când "ego-ul" îmi e dascăl, cu-a lui minte mărginită,
Orice fel de-activitate, veșnic cu timp-u-nsojită,
Nu mă depășesc pe mine niciodată-n nici un fel,
Toate-s vis și amăgire, strict legate de model.

Vedem asta-n chip global, direct și nemijlocit,
Cum ne-am privi-ntr-o oglindă, fără-a fi răstălmăcit?
Dac-am atins acest sumum, mintea pe loc amuțește,
Și-n tăcere, ca prin farmec, ființa spontan se-ntregește.

În perfectă armonie – corp și psihic – unitate,
Fără a vrea sau a dori, sunt la fel, Infinitate.
Practic, străpung mărghinirea și devin Nemărginit,
De-acum energie pură – etic – moral împlinit.

Startul deci, spre Infinit, se obține prin lăcere,
Ea e sfânta rugăciune, ce mă scapă de durere,
Și-mi deschide poarta vieții, ce mă face fericit:
La-nceput, ca și-n final, tot la fel de Infinit!

158. STAI, OBSERVĂ-ÎNCHIPUIREA!

Iată clipa, cu ea, viața în perpetuă mișcare!
Ea ne-ndeamnă s-o-ntâlnim, fără-anume motivare;
Fiindcă e realitate, în mod cert, precis ne-ajută,
Noi datorî s-o-ntâmpinăm – prin recepție-absolută!

Dar, de fapt, cum o-ntâlnim? Îi răspundem potrivit,
Cu aceeași puritate, inocent, complet smerit?
Dacă, da! Pe loc cunoaștem Existența fără margini,
Ce conferă fericirea – nelegală de imagini.

Dacă-apare-nchipuirea – prin "ego-ul" – ficțiune,
Stai atenț, observă totul – fără nici o opțiune!
Numai astfel de-ntâlnire, te desprinde de trecut,
Unitar cu Infinitul – psihologic – nou-născut.

Prin această simplitate ne desprindem de "ce-a fost",
Structurarea egoistă, care-apreciază prost;
Și-aflăm calea Înțelepciunii cu iubirea-ngemănată
Care curăță, transformă, firea noastră degradată.

159. STAI PE LOC

Nici-napoi și nici-nainte
Stai pe loc și fii cuminte!
Pacea, liniștea atinsă,
Fânja-n infinit extinsă!

De-acum iubirea-i stăpână,
Fericirea-n noi - deplină!
E doar un joc de cuvinte
Spuse de făloasa minte?

Puse-n practică de-ndată
Afi viața-adevărată,
Care-ți dă integritatea,
Frumusețea, bunătatea!

Nici efort și nici voință,
Doar atent cu-n întreaga ființă.
Cuprinzi toate precum vin,
Cu ele-n contact deplin.

De fapt, acesta-i misterul
Ce ne-aduce Adevărul;
Iar a noastră datorie
Stă-n pliniri prin armonie!

*
* *

160. STAREA DE CREAȚIE

A crea o lume nouă, de ură descălușată,
Fără conflicte, războaie – cu iubire-nveșmântată,
Depinde numai de noi și de fiecare-n parte,
Chiar destinul ne obligă – scris în sfânta noastră carte.

În final, toți vom ajunge să fim constant creatori,
Lumii să-i dăm altă față – noi reall îndrumători.
În ce fel realizăm? Poate mintea s-o conceapă,
Prin gândire, ca "egou" – cu acumularea steapă?

Sigur "NU", căci toate-s vechi! Și-aici totu-l noutate,
Într-o veșnică schimbare – prin clipe – Realitate,
În tăcere-i tot secretul – stării de creațiune,
"Sinele" – complet exclus – ne-afirmăm înțelepciune.

Disponem de-o nouă minte, prin înscris Universală
Câte vin, real cuprinse, cu-nțelegere totală;
Și, desprinși de timp și spațiu, ne clădim o altă soartă,
Prin trăire creatoare, pe-adevăruți rezemată.

161. STRATEGIA TRANSFORMĂRII

Psihic, transformarea noastră – din om lumesc – om divin,
Din funcțional vremelnic – în Sacru firesc – deplin,
Impune o strategie – tuturor la-ndemână,
Căci toți – fără osebire – avem Sorginte divină.

În perfectă simplitate, întâmpinăm tot ce vine:
Când, imagini, sentimente – fără nici o opțiune;
Atenția folosită ca faclă ce luminează,
Prin ea, ce-ntălnim dispăre – ființa se eliberează.

Altceva nu-i de făcut, sau cumva, imaginat,
Nici voința, nici efortul n-au vreun rost la transformat;
Dimpotrivă, ele-s piedici – de "egou" însămănțate,
Care, de fapt, degradează, când sunt întrebunțate.

Grea, desigur, întâlnirea cu mintea robotizată
Ce haotic năvălește, de cunoașteri posedată;
Decl, atenția dublată, și cu sfânta pășune
La contactul cu "a fi" – considerat și-acțiune!

62. SUFERINȚA PE CELE DOUĂ PLANURI: FIZIC ȘI PSIHIC

Fizic – psihic – suferința afectează-ntr-aga ființă,
Când nu-l bine-ntâmpină și mai gravă neputința.
Energia se destramă, corpul de ea văduvit,
Cu timpul se șubrezește – sănătatea-n deficit.

Fizic, orice maladie se tratează adecvat,
Știința oferind remedii – un set cât mai variat;
Armonia, optimismul – fiind de un folos real,
Fiecărui tratament – drept suport esențial.

Pe plan psihic, suferința e creată de gândire,
De "eul" neputincios, prins de-a lui înlănțuire;
Practic, bine-ntâmpinat, cu atenția globală,
Orice tulburare pierde – Insul ființă integrală.

În această-mprejurare, noi – imensă energie,
Toate câte le-ntălnim, pler – topite-n bucurie.
Corp și psihic – unitate – vom funcționa normal
Sănătatea și-nțelesul conjugate-n mod real.

163. SUNT CE SUNT

Sunt eu altceva, ce sunt?
O becisnică structură
Când cu mine mă confrunt.

Fug-nașol, alerg-naște,
Niciodată liniștit,
Frământat de-ngusta mintel

De văd clar și mă-nțeleg
Fără a face comentarii,
Dintr-odată mă dezleg.

Nici trecut, nici viitor,
Sunt aici și-acum prezent,
Calm, lucid interior.

În acest climat apare
Fără nici o urmărire,
Starea de iluminare.

De-acum, devenit iubire,
Ea purifică, transformă
Toată hăda-nlănțuire.

Spre Sacra-îndumnezeire,
Nu există altă cale,
Fără-această întâlnire.

164. SUNT UN REVOLUȚIONAR

Când începi a te cunoște prin cuprinderi absolute,
Din adâncuri năvălesc gânduri care se confruntă;
Fiecare-n a lui lege aspirând la-nsemnătate,
Conturând bătrânul "sine" – cu falsa-i dualitate.

Un gând pleacă și-altul vine cu energii relative,
Care, practic, demonstrează ale noastre firi naive;
Dacă le dăm importanță, în profund ne-nlănțuiesc,
Și dau "eului" viață pe fundalul lor lumesc.

Dar când, simplu, le privesc, fără nici o-ncriminare,
Ele pier cu energia și cu falsa lor valoare.
Și-n golul ce se ivește, sunt, de fapt, independent,
În măsură să-nțâlnesc noul, viu, spontan, prezent.

Iar, de el desprins de-ndată, devin iarăși disponibil,
La-nțâlnirea altei clipe – fapt perfect realizabil.
Revelația se-nscrie prin această simplitate:
Prin vidul biruitor, iau contact numai cu fapte.

Faptele strict înțelese prin vădita mea trăire,
Nu doar intelectual, înrobii de-a mea gândire.
Acesta îmi e secretul dezvelit prin integrare,
Când cu viața eu sunt "una", într-o singură mișcare.

Revoluția se-nscrie prin mutații radicale,
Psihic, urc din nou spre nou, prin îngemănări reale.
Astfel întâlnesc ce-i pur, ce mă curăță, sfințește,
Vasul conștiinței golit, tot trecutul se topește.

Și-n vid, Scânteia divină se manifestă plinar,
Ea apare ca iubire – prin ea – omul unitar.
În relație directă cu toate câte-nțâlnește,
Numai în acest context, insul se desăvârșește.

165. ȘTIINȚA ÎN INFINIT ȘI ÎN MĂRGINIRE

Știința-n două ipostaze: Infinit și mărginire,
Ambele complet distincte, prin a omului trăire.
Cu topirea-n Necuprins, prin desprindere de sine,
Știința e Realitate – nu-s păreri, nici opțiune.

Totu-i clar, totu-i concis – cunoașterea absolută,
Aici știința și iubirea – perfecțiune-înnăscută.
Se exprimă solidar, prin ființarea înțeleaptă
A ființei ca unitate – puritate neîntinată.

Ea-i îmbrăcată-n cuvinte, cu-o intensă energie,
Roslută de trăitor, în perfectă armonie;
Ce-i văzut, direct cuprins, prin atenta luminare,
Va găsi ușor, expresii de corectă relatare.

Câți ating acest nivel, le văd toate precum sunt,
Nu apar disensiuni, nici de fond, nici de-amănunt;
Perceperea-i unanimă, cu rezultate la fel,
Aici nu sunt calapoade – exclus orișice model.

Astfel de conviețuire, tot purifică, sfințește,
Om și colectivitate, permanent se reînnoiește;
Evoluția se-nscrie în ins ca și-n Univers,
Căci unitatea și-ntregul se realizează-n mers.

Și-acum, știința-n mărginire, prinsă-n personalitate,
Cunoștințe, informații de "ego-uri" adunate;
Se disecă, se compară și s-aplică etichete,
Opinii, păreri distincte, dau și concluzii incerte.

Toate-aici sunt relative – puse sub semnul întrebării,
Căci "eurile" diferite dau impuls denaturării;
Fiecare văzând altfel, după condiționare,
Astea se-ntâmplă frecvent, în a lunii-nfățișare.

Chiar și unele consensuri – axiome definite,
După un anume timp sunt altfel răstălmăcite,
Fiindcă-n lumea definită, totul este îndoielnic
Demonstrând fără de greș, căl e omul de nevoinic.

Și-ntrebându-mă pe mine – cu ecou în lumea toată
Are rost a mea mândrie, pe cunoașteri rezemată?
Fără sens, complet deșartă autoaprecierea.
Însoțită-ntotdeauna cu-ngâmfare și durerea.

Când a lumii știință tace – tăcere desăvârșită,
Flința-ntreagă-i copleșită de Conștiința Infinită;
Aici omu-i rezonabil, prin trăire – fericit,
Și descoperă pe Terra, rostul sacru de-implinit.

166. ȘTIUTORUL CADE-N CURSA PROPRIEI NEȘTIINȚE

Tot ce știu e cunoscutul, mai nainte-nregistrat,
Eu, prin el, întotdeauna, voi fi mereu limitat.
Dincolo de-a mea conștiință nu pot trece niciodată,
Orice-ncercare-i himeră, de "egou" imaginată.

Cu știutul, deci, cuprindem numai lumea cunoscută,
Desigur, acumularea aici se vrea-imbogățită;
Tehnic, cu cât știm mai multe, ne vom descurca mai bine,
Căci plusul de cunoștințe se-mpetește-n acțiune!

Pe plan psihic, diferit – știutu-i calamitate,
Cu el nu putem percepe faptele-n realitate
Fiindcă greșit le vărăm în tipare învechite,
Și, de-aici tragem concluzii cu totul nepotrivite.

Iată-mă căzut în cursa întinsă de-a mea neștiință,
Fără măcar să-mi dau seama de reala nepuțință.

Dac-am sesizat eroarea, mai e ceva de făcut?
Sigur nul Deconspirarea m-a desprins de cunoscut!

Fără știut și-a mea vreau, devenit-am înfinit,
Fiindcă vidul psihologic, de la sine m-a-mplinit.
Unitar în a mea ființă, fără știut sunt iubire,
Ea de-acuma mă conduce cu un alt gen de gândire.

167. TACI GÂNDIREI

Taci gândire! Taci, îți spun! Toată știința ta-i bătrână,
Ea-mi încurcă rostul vieții – înțelegerea deplină.
Toate câte le repeți, totdeauna-s lucruri moarte,
Cândva – fapte-adevărate -acum – ficțiuni deșarte.

Tăcerea nu ți-o impun prin voință și efort,
Fiindcă-ai fi un gând contrar, acționând ca despot;
Alent, lucid, fără scop – te privesc cu simplitate,
Tu – surprinsă – te oprești – pieri orice activitate.

Ființa mea eliberată, nou-născută – ca iubire,
Una e cu Necuprinsul și-n trăire și-n vorbire.
Sacru din noi, asta cere – cale etern luminată,
Realizată prin clipe – doar ca ființă integrată.

Altă cale nu există de-a-ntâlni Realitatea
Precum marele mister – Omul și Divinitatea.
Când dispare tot ce-a fost într-o singură scîlpire
Fericitul trăitor – Sacru prin desăvârșire.

168. TENTAȚII PARAPSIHOLOGICE

Ce lipsuri, deficiențe ne-ndeamnă să căutăm
Faptul neobișnuit, prin el fruntea-ncununăm?
Poți privi deșertăciunea – al tău cumul neînțeles?
Observi cum conglomeratul e centrat pe interes?

Când percepem toate astea – prin trăire – se-înțelege,
Toate pier, spontan dispar – Întreg "eul" cu-a lui lege!
Armonia ce survine, naște ființa fericită,
Ipoteza-ndestulării, de la sine așternută.

Lucrul extraordinar – paranormala-nsușire,
Nu-și mai află nici un rost, la asemenea-nțâlnire.
Noi, prin sfânta simplitate, ca ființă eliberată,
Am atins Marea iubire, de la Sursă destinată.

Când viața ne oferă un atare fenomen
Cu durată efemeră, sau, eventual peren
Importanța ce ne-o dăm se-nscrie ca degradare;
Asta neîncetat văzută cu perfectă integritate.

169. TIMPUL FIZIC

Timpul fizic, ca o apă, ce curge fără-ncetare,
N-are-nceput, nici sfârșit – într-o veșnică mișcare;
Fiind real, ireversibil – o perfectă unitate,
Nu poate fi ciopârțit în a lui integritate.

Totuși, din nevoi acute, l-am divizat în orare,
Căroră ne conformăm, cu gândirea-nsoțitoare;
Chiar de viață obligați, la acest nivel lumesc,
Unde toate-s relative și "eurile" se-ntâlnesc.

Însă, când curgem cu el, cu clipele-n uniune,
Sacru de-ndată-ntâlnit – cu el în comuniune;
Ș-acum, ce ne-aduce viața, pe loc e și rezolvat,
Integrarea-n acest timp – naște omu-adevărat.

Timpul, acum ne oferă slăvita Eternitate,
Noi și Ea în uniune în perfectă libertate;
Nici probleme, nici conflicte, nici un fel de tulburare
Nu-și găsesc vreo rațiune în această integrare.

170. TIMPUL PSIHIC

Acest timp nu e real, ci o umbră, ficțiune,
Amprenta unui trecut, care-n prezent intervine;
Fapte-ntâmplări, sentimente, cândva trăite-n trecut,
Astăzi năvălesc haotic – ca știut – vechi cunoscut.

El perturbă noul vieții, dându-i sensuri cronale;
Cu amărăciuni și temeri, ne sunt clipele-afectate;
Cu el neputând cuprinde, ce-i acum și-adevărat,
Imperios ni se cere, grabnic, spontan, dizolvat.

Demascându-i existența și-ntreaga nocivitate,
De la sine el dispare – proiecțiile spulberate.
Și-ncadrați în timpul fizic, cu atenția – lumină,
Întâlnim Realitatea și fericirea deplină.

Practic: gânduri, sentimente ce haotic năvălesc,
Spontan bine-ntâmpinate deodată se topesc;
Iar în golul ce survine – noi – ca Om Universal,
Suntem un "TOT" unitar – prin trăire – atemporal.

171. TIRANIA OBIȘNUINȚEI

Cu rutina, obiceiul – psihic legați de trecut,
Noi, prin ea, anchiлоzați – ca "egou" întreținul.
Frecvent căutăm plăcerea și evităm ce-i durere,
Mereu în conflict cu viața după-a noastră-apreciere.

Fiindcă tot ce ea ne-aduce e de timp predestinat,
Bune – rele laolaltă, după cum ne-am comportat.
Viețile anterioare, prea puțin sunt cunoscute,
De-alci apar neînțelesuri cu contradicții și lupte.

De timp condiționați, traumele ne-nsoțesc,
Plăcutul și neplăcutul, tot la fel ne copleșesc;
Fiindcă la acest nivel, opiniile-s prețuite,
Totu-i relativitate cu-nregistrări mărginite.

Bucuria și tristețea, tot la fel sunt de fatale,
Psihic – fizic degradează, prin impulsuri ancestrale.
Insul fragmentar s-agită spre-mpliniri imagine,
O mașină programată de-acceptări și de negare.

Tirană-i obișnuința, care, faptic, ne-apartține,
Ego-ul îi e părinte, prin îngusta-i opțiune;
Deci, de la-nceput reduși – egocentric mărginiți,
Prin greșite-activități pururea nefericiți.

Una vrem și alta vine, adus de-a vieții mișcare
Astfel se ivesc dezordini, ce ne rup de integrare.
Desprinși de "Marele Tot", ne manifestăm meschin,
Veritabili izolați – niciodată om deplin.

Numai când ego-ul tace – el fiind timp și obicei,
Adevărul ne cuprinde, punând vieții alt temei;
De-acum una cu viața, ne mișcăm atemporal,
Îngemănări cu "ce este" – fericiți în mod real.

172. TRĂDAREA

Iuda fuse trădătorul, ce trădă divinitatea,
Aurul – prețul trădării – conexat cu răutatea.
Tot la fel și noi trădăm noul vieții în mișcare,
Când cu vechiu-îl întâlnim – întocmai ca o sfidare.

Eternitatea prin clipe, ni s-arată permanent,
Și noi cu mândria noastră, îi răspundem insolent,
Iar ignoranta plăcere este chiar prețul trădării,
Noi trădăm Sacrul din noi, pe altarul desfătării.

Nu disperăm, precum Iuda, ci-nțercăm să ne cunoaștem,
Să ne destrămăm trădarea! Prin Adevăr să renaștem!
Atent, lucid, doar privim viața cum se desfășoară,
Prin tăcere se topește zgura care ne-nmpresoară.

Și ca flință renăscută, liberă, nemărginită
Aflăm frumusețea vieții cu bucurii împletită.
Mintea tăcută, lucidă e smerită și loială,
Aptă să cuprindă viața în mișcarea ei reală.

173. TRĂITORUL LA CULES

Și când sunt, și când nu sunt,
Rup din cer mereu o floare
Pentru-al "sinelui" mormânt.
Tot ce fac, orice mișcare,

Fle vrută sau nevrută,
 Mă transcende-n înfinit.
 Cu trăirea integrală
 "Eul" hăd și mărginit,
 Niclodată nu-i în stare
 Să-njeleagă, să pătrundă
 Absoluta integrare,
 Și făptura s-o extindă
 Mai presus de-a sa valoare.
 La cules de flori și roade
 Cu "Nimicul" se pomește,
 Când plăcutul complet cade,
 Gânditorul se topește
 În abisul ce destramă
 Timp și spațiu de o seamă.
 Laserul ce nimicește
 Fără greș, fără-ndoială
 E atenția totală,
 Prin ea, "Sacru" înflorește.

174. TREȚUTUL ESTE UN FAPT MORT

O frântură de viață înregistrată mintal.
 Fiind adusă-n actual, dă prin sine sens dual;
 Eu și trăirea bătrână – în prezent – doar ficțiune,
 Care-i permanent obstacol la firesc și acțiune.

Ce-am trăit cândva – azi – mort – lipsit de realitate,
 Deși mintea-i dă amploare printr-o falsă-nsemnătate.
 Cum, de pildă, un conflict, imprimat memorial,
 Ce-i dăm curs și-l reținem pe fond emoțional.

În acest fel, neglijăm clipele și-al vieții sens,
 Într-o constantă-nnoire, manifestă viu, intens.

Astfel demascat mereu "ego-ul" imaginar,
Energia lui dispare, ca și suportul precar.

Și-n loc vidul psihologic ce survine natural,
Ne desprinde de ce-a fost și trăim atemporal.
Armonia din lăuntru ne transcende-n înfinit,
Noi în El – o unitate, practic, omul depășit.

În acest climat de pace, Sacrul din noi se impune,
El din Sursă e iubire, tot la fel și înțelepciune.
Care faptic ne conduce, prin îndemnuri potrivite,
Cu smerita ascultare – toate perfect întocmite.

175. TREZIREA CONȘTIINȚEI

Cu activitatea minții – construită pe ce-a fost,
Insul se mecanizează și apreciază prost.
Tot ce-ntâmpină, compară, judecă, etichetează,
La tiparele bătrâne, încontinuu conformează.

Și când vechiul intervine, nu-i chip, noul a-nțelege,
În această conjunctură, omu-amărăciuni culege.
Vedem asta chiar acum? Constatarea-i personală!
Altfel, totu-i teorie – formă seacă, ideală.

Perfect conștientizat modul de funcționare,
Toată suprafața tace – "sinele" cu-a lui mișcare;
Așa vom trezi conștiința ce s-afirmă ca iubire,
Practic, ea-i omul real – desprins de orice-nrobire.

Cu atenția lucidă – flacără strălucitoare –
Deci, cuprindem mintea-ngustă – posesiv înșelătoare,
Care demascată, Tace! Și-n loc altă minte apare
Drept Conștiință înfinită – puritate creatoare.

176. UNDE SĂ TE CAUT, DOAMNE?

Unde să te caut, Doamne și pe veci să fiu cu Tine,
Să mă folosești continuu, în fircasca acțiune?
Iată-mă complet tăcut, înăuntru și-n afară,
Gândirea e total mută – liniștea mă împresoară.

În liniște nu-s nimic – de trecut eliberat,
Cuprind clipa ce apare, fără vreun deziderat;
Eu cu ea-n comuniune, o-nțeleg desăvârșit,
Nici un reazem din afară, nu apare la-ntâlnit.

Iar din înțeles țâșnește desăvârșita iubire
Cu-ale ei îndemnuri sfinte, detașate de gândire.
Și-mi impune atitudini de-o perfectă puritate,
Binele determinându-și propria Sacralitate.

În simplitatea-ntâlnirii cu clipa cea actuală,
Doamne, Tu Te-ai arătat prin cuprindere totală.
Eu, smerit, ți-am deschis drum către ființa mea tăcută,
Altceva nu am făcut, de-a fi ființă nou-născută.

Tot timpul ai fost în mine, precum ești în tot și toate,
"Ego-ul" a fost obstacol întâlnirii minunate;
În clipa când a tăcut, Tu, spontan, Te-ai revelat,
Deci, eu nu am nici un merit, prin anume căutat.

Un dumnezeu căutat e proiecție mentală,
Omul despărțit de-ntreg – structură fictiv – duală;
Căutăm doar ce cunoaștem, lucru bine conturat
Și cuprins de-a noastră minte, într-un cadru limitat.

El însă e Necuprinsul și-i la fel Necunoscut
Real, singur, ni s-arată, când mintalul e tăcut;
În tăcere, Infinitul ne cuprinde-n întregime,
Noi în El – prin contopire – noutate, prospețime.

Trăim, deci, dumnezeirea în unitate deplină,
Una cu Infinitatea – fericirea-n noi divină;
Stare veșnic de iubire – absolută puritate,
Prin momente-nnoitoare cuprinse-n Realitate.

177. UNIC DRUM, CĂRARE ÎNGUSTĂ

Drum necum bătătorit, parcurs prin "aici" și-"acum",
De nimeni croit-nainte, niciodată, nicidecum;
E un drum complet virgin, și-așa rămâne mereu,
Pași făcuți în Infinit, totdeauna fără "eu";

Ieșirea din timp și spațiu, prin clipă-i realizată,
Urmă nicidecum nu lasă, fiindcă nu-i înregistrată;
Noua clipă – alt consens – întâlnire total nouă,
Niciodată două clipe nu se-ntâlnesc amândouă.

Viața fiind o noutate, prospețime consecventă,
Cere, corespunzător, o întâmpinare certă;
Unic drum, cărare-ngustă, prin cunoașterea de sine,
Noi prin ea, înscriem tainic, minunata acțiune.

Îl vedem unicitate, fiindcă clipa-i e măsura,
În ea-ncepe și sfârșește a vieții aventură;
Este și cărare-ngustă – trecere fulgerătoare
De la mărginirea ființei, la starea de integrare.

Nu-s împliniri pe etape – omul progresiv mai bun,
Clipele, real trăite, a lor lege și-o impun;
Omul vechi cu clipa moare, altul nou pe loc renaște,
Asfel de trăiri transformă, când "sinele" se cunoaște.

Pe-acest drum (impropriu-zis), nimic nu se proiectează,
Exclus orice ideal, scopul nu s-anticipează;

Se observă și s-auscultă, tot ce-apare-n conștient:
Gând, imagini, sentimente privesc-n mod insistent.

Ele sunt fapte reale, – energii prezente-n noi,
Și-ale vieții provocări, fac să curgă în șuvoi;
Numai ele demonstrează omul cel adevărat,
Condiționat prin timp drept "egou" încătușat.

Întâlnirea simplă, clară, le obligă să dispară,
Golul psihic e fereastra, ipostaza necesară
De-a transcende ce-i finit – omul prin timp construit,
Într-o nouă structurare, de-atins fără-efort, dorit.

Numai practica ne-arată – când bine-i executată,
Că-n lume nu-i altă cale de-mpănire-adevărată;
Clipa-i unicul prilej de-a scăpa de tot ce-i rău,
Omul degradat prin timp și definit ca "egou".

178. VALOAREA MESAJULUI

Iată-ncerc să mă destăinui, relatând cele-ntâmplăte,
Care m-au condus aici, de-a privi cu simplitate,
Tot ce viața ne aduce: bune, rele laolaltă,
Ce-n fapt impresionează, programând a noastră soartă.

Real, sunt trei fenomene cunoscute prin trăire,
Practicate cu migală și întreaga mea simțire,
Tot timpul verificate – pe loc și în mod constant,
Amăgirea fiind exclusă ca și "eul" aberant.

Le numesc cum au venit, ca surprize permanente:
Mai întâi e "Dedublarea" prin noutăți inerente;
Întâlnirea mea cu mine, prin "Cunoașterea de sine";
Și-n final Eliberarea, fără nici o opțiune.

Fenomenul dedublării mi-a demonstrat că nu-l moarte,
Că viu! nîcicînd nu piere, cînd de corp el se desparte;
O nouă dimensiune ne e patrie și casă,
Moarte-aici, naștere-acolo – viața mai bine-nțeleasă.

Prin el mi s-au revelat alte vieți anterioare,
Ca chip, eu deosebit, la fel și preocupare,
Și că nimic nu se pierde – știutul s-acumulează
În acea minte astrală, prinsă-n noua ipostază.

Demn de reținut ca fapt: c-am pomit neinformați,
Nu citisem, n-auzisem despre ce v-am relatat;
Experiența-mplinită în totală inocență,
Un șir de opt ani de zile, legați de-a mea existență.

Contacte nenumărate cu preinșii decedați
Mi-au confirmat prin dovezi, oamenii adevărați;
Acolo măștile cad – fondul psihic demascat,
Nivelul evolutiv în mod cert e revelat.

După ani și ani de zile de trăiri pe două planuri
Transformări n-am observat – eu rob de-a vieții vakuri.
Deși ruga neîncetată, zece ani dărz împlinită,
Cu posturi, privațiuni, încontinuu însoțită.

Confruntat mereu cu mine, cinstit fără părtinire,
Una vream și-alta vedeam – prins de-a mea închîpuiere
Am pus sub sermnu-ndoielii nețărnută-mi credință,
Că cineva din afară mi-ar plini sacra dorință;

Nici că efortul, voința ar fi factori de-ndreptare,
Ambele înscrise-n "sine" cu aplomb și-nfatuare.
A fost alt punct de răscruce în mișcarea vieții mele,
Gîndurile-nlîmpinate așa cum s-afirmă ele.

De-acum atent, fără scop, am început să privesc
Întreg fondul psihologic – simplu – cu el mă-nvălesc;
Alceva n-am în vedere. Inocenta-nlîmpinare
Îmi oferă Necuprinsul, ca și sfînta integrare.

Cu acest experiment pe loc am văzut efecte:
Gînduri, temeri, sentimente, instantaneu spulberate,

Și, de fiecare dată, în infinit integral,
Inocent, prin puritate, de trecut eliberat.

După un anume timp, fără de pregătire-anume
Prima mea eliberare de-o veșnică prospețime.
Surprins și nedumerit! Termenul – vag cunoscut
Despre sacrele efecte, nimeni nu m-a lămurit.

Credințe, atașamente, ambiții și vanitate
Singure-au plecat din mine, numai prin simple contacte;
Și-apoi din îndemn profund, poezia indicată,
Spre "Cunoașterea de sine", cu inocență abordată.

Într-un an și jumătate am scris trei sute de teme,
Fiecare prin trăire, imprimând nuanțe ferme;
După cam două decenii, alt îndemn, din nou a scrie.
Și-alte patru sute teme, scrise-n timp cu bucurie.

Ce-am cuprins e-aceeași temă, a "Cunoașterii de sine",
Pusă-n practică de-ndată – viața privită cum vine.
Când singuri veți constata efecte nemijlocite,
Pe loc desprinși de trecut: pomiri, gânduri încălde.

Tot ce-am scris nu-s teorii, nici lucruri imaginate,
Ci un alt mod de viață, cu efecte adecvate.
Redresarea omenirii pe plan etic și moral
Numai pe această cale își găsește rost real.

Lumea, o vedeți cum este! Înlănțuită de "sine",
Educat egocentrist, omu-acceptă ce-i convine;
În conflict cu el și alții – omenirea-i divizată,
Pe credințe, teorii, bulversată-ntreaga gloată.

Urmările-s potrivite cu greșita-nvățătură
Prin fals și Imaginar, insul desprins de natură;
Timpul l-a denaturat și rupt de Realitate,
Iar mesajul demonstrează cum sunt faptele-ndreptate.

Prin întâlnirea cu noi – simplă și nemijlocită,
Când nu-i nici o așteptare de-mplinire-nchipuită.
Golul psihic ne cuprinde ca o stare naturală
Și ne unește cu-nregul – prin absorbție totală.

Fiecare întâlnire ne golește de trecut,
Practicantul prin trăire, la fel ca un nou-născut;
Prin natura lui smerit, fără efort, siluire,
Depășește-ntreg finitul prin infinita iubire.

Nu rămâneți la cuvinte, care-adesea se repetă,
Treceți dincolo de ele și-ntâlniți-viața concretă;
Numai în contact cu clipa – totdeauna nouă,
Vom atinge fericirea și-a noastră Sacralitate.

Poeziile-s oglinzi – prin citit – să ne privim,
Noi, prin simplitatea ființei, consecvent să ne-ntâlnim;
Practicarea personală demonstrează lor valoare
Când, de fiecare dată, aflăm sfânta integrare.

Simplitatea întâlnirii se verifică prin sine,
Când ce e văzut dispare, și vidul psihic survine.
Inteligența umană în acest context apare.
Ființa noastră-n ritm cu clipa – real – Forță creatoare.

179. VĂD CONȘTIINȚA PURĂ, PESTE TOT ȘI-N TOATE

Universul – fără centru, fără margini – existență infinită;
Imposibil de cuprins de mintea cea mărginită;
Toate câte-l definesc: văzute și nevăzute,
Sunt prin ele energii și conștiințe innăscute.

De la piatră pân-la om – galaxii, stele, planete,
La nivelul respectiv, au conștiințele lor nele;
Căci energii și conștiințe merg continuu asamblate,
Nu se despart niciodată, totdeauna conjugate.

În nucleul de atom și-ale lui structuri mai fine,
Particula de conștiință se manifestă prin sine:

Puritate-n afirmare, ea, prin clipe-i noutate,
Nici când nu-i repetitivă – tot timpul Realitate.

Atunci când privim o piatră – când e privire corectă,
Contact strict, nemijlocit – în relație directă,
Conștiința pură din noi, cu cea din piatră e "Una",
Fiindcă Sursa lor e-aceeași, ce se manifestă-ntruna.

Noi, și toate câte sunt, prinși de-această energie,
De fapt, singur-ea există, în perfectă armonie.
Toate-n ea – forme diverse – distincte exterior,
Dar, ca fond, formăm "Un Tot" – prin Sacrul interior.

Când prin noi, descoperim această Conștiință pură,
Ființa-ntr-o dată se transformă – pierind energia dură;
Prin ea dizolvat "ego-ul" – un conglomerat fictiv,
Brutal, egocentric, dur, obsedant și posesiv.

În locul liber lăsat, spontan, apare iubirea,
De-acum ea ne dirijează și distinctă ne e firea;
Mila-n noi constant prezintă – mil-avem și pentru piatră,
N-o lovim dintr-un capriciu, mulând-o din a ei vatră.

Nu există separare între noi și câte sunt,
Unitate-nveșmântată și-unic acoperământ;
Nenumitul, prin iubire, ne cuprinde laolaltă,
Alăt cât ființăm aici, cât și-n lumea cealaltă.

180. VERIFICAREA PRIN EXPERIENȚĂ DIRECTĂ

Lipsa de verificare a tot ce știm, ce cunoaștem,
Rămâne doar informare și, prin ea, "egou" – îl creștem;
Și-n pas cu vremea ce curge, firea ne-o mecanizează,
Căci mintea repetitivă, singură ne-ncătușează.

Noi, la probleme vitale, răspundem nepotrivit,
Prin formule seci și goale, ca "egou" împătimit.
Conflictele se țin lanț, amărăciunea stresează,
Superficialitatea totdeauna degradează.

Nu acceptați, nu respingeți, câte știți, tot ce aflați,
Mereu să vă informați, dar, pe loc, verificați
De sunt sau de nu-s reale – fapte-n prezent integrate;
În noi toți, există, practic, înțeleapta calitate.

Multe sunt rostite-n lume: paradigme, cugetări,
Nu le dați acreditare după ai lor emițători;
Încercați să le trăiți, prin întâlnirea directă,
Controlați experiența dacă e sau nu corectă.

Dacă spusa-l fapt real – adevăr necontestat,
Prin voi redescoperindu-l, cu el v-ați înveșmântat;
De-acum totul v-apartine și-l roștiți cu energie,
Altfel decât mai înainte – spus c-o vagă inerție.

Cuvintele cât mai simple, sunt cele mai potrivite,
Singuri le găsiți ușor – prin trăire definite,
Căci Adevărul – prin el – vă indică exprimarea;
Consecința-i strict firească, odată cu integrarea.

În final socot util încă-n plus, noi semnalări,
Pentru bunul înțeles, precise orientări:
Îndoiiți-vă tot timpul de pretenșii-îndrumători,
Și învesugați de-ndată, orice fel de formulări.

Nicicând, sprijin înafară: filozofi, maeștrii, sfinți,
Sacrul – permanent în voi – încercați să-l întâlniți;
Numai el eliberează ființa cea neputincioasă,
El vă dă înțelepciunea – viața constant luminoasă.

Inocența de copil, este absolut utilă;
Demascați meschinul "eu" nu-i acordați nici o milă;
El vă ține sechestrați prin nesățioasa-i plăcere
Care-n umbră-i secundată de-nfricoșata durere.

Atenția folosită ca lumină-nsoțitoare,
Ea destramă-nlunecimi – omului dăunătoare;
Pacea, ordine-armonia, vă cuprind în mod total,
Astfel se-implinește practic, Omul – Sacru – integral.

181.VEȘNICIA – EFEMERUL – DOUĂ SEMNE DE-NTREBARE

Veșnicia – efemerul – termeni ce ne definesc,
În noi pururea prezente – totdeauna se găsesc;
Ne-am născut din Veșnicie – suntem și vom fi mereu,
Căci Izvorul are-n sine viul, în asamblul său.

Impulsul din Veșnicie mi-a dat prilej să ființez,
Eu, prin scânteieri divine, în Etern mă integrez;
Ipoteza veșniciei prin veșnicie-nțeleasă,
Altă cale nu există mai de seamă, mai aleasă.

•

Efemerul e măsura lucrurilor trecătoare,
Tot ce are început are și-o finalizare.
Corpul psihic și carnal, doar o vreme însoțite,
În final – prin zisa-moarte – cele două despărțite.

Toate cele omenești, fie glorie, avere,
Faimă, putere, renume, a lumii apreciere,
Sunt o vreme și-apoi pier, înghițite de uitare,
Fiindcă au sursa-n "egou", prins de-aceeași destinare.

•

Când descoperi Veșnicia, prin reala integrare,
Tot ce afli după-aceia, n-are-n sine vreo valoare;
Iar Veșnicia-i atinsă, doar când pier efemerul,
În această ambianță trăim spontan, Adevărul.

•
• •

182. VEZI, ASCULTĂ ȘI TACII

Greu de pus în aplicare, minunata simplitate;
Fără ea nu-i chip s-atingem Viața – ca realitate.
Deci, datorită ca să-nvățăm, cum anume s-o-ntălnim,
Și prin ea, cu Adevărul, în mod cert să ne-mplănim.

Dacă vezi și-ascuți mișcarea vieții în desfășurare,
Simplu văzut și-ascultat – fără vreo interpretare,
Ce fenomen are loc? În noi, totul e tăcere,
Nedorită, neforțată, nici chemată din plăcere!

O asemenea tăcere e, de fapt, Infinitate,
Noi – cu ea în uniune – conștientă puritate;
Cu atenția cuprindem Existența-n derulare
Nici trecut nici viitor nu revin la întâmpinare

Trăind asemenea clipe, cândva ne eliberăm,
Fenomenul e firesc, ca-n Imens să ne-nglobăm!
În final, Sacrul din noi – absolut învingător
Se reîntoarce la Sursă, fiindcă e nemuritor.

183. VIAȚA CÂMP DE RĂTĂCIRI

De la naștere la moarte, viața-i câmp de rătăciră,
Fiindcă trăim egocentric, cu speranțe și-amăgiri.
Tot la fel, desprinși din corp, vom trăi-n continuare
Prin amintiri ce revin, cu energii similare.

Răul ce l-am săvârșit se reflectă-n ispășiri,
În noi fiind judecătorul, ce dă sfinte hotărâri;
Cauzele prin efecte găsesc dreapta rezolvare,
Asta-i forța ce ne-atrage pe Pământ – la reîncarnare.

Am putea cuprinde viața, fără-nscrisuri negative?
Și prin integrări reale să-i dăm impulsuri active,
Destrămând tot ce separă de sfințire, purtate?
Singuri vom afla r(ăspunsul în smerita simplitate!

Când meschinul "ego" tace – liniștea ce ne cuprinde
E fereastră spre divin – ființa-n Infinit extinde,
În astfel de conjuncturi – clipele ne definesc,
Ca structuri desăvârșite, care ne-ndumnezeiesc.

Trăind asemenea clipe, cândva ne eliberăm,
Fenomenul e firesc, că-n Îmens să ne-nglobăm!
În final, Sacrul din noi – absolut învingător
Se reîntoarce la sursă, fiindcă e nemuritor.

184. VIAȚA – MOARTEA – DEZGUST ȘI FRICĂ

Pentru omul egocentric, viața-i câmp de confruntări,
Rare clipe de odihnă cu-ale vremilor uitări,
Moartea privită cu frică și-nsoțită de regrete,
Pururea predestinate prin diverse-atașamente.

Cuprins de dezgust și frică, practic ce-ar fi de făcut? .
Răspunsul de-ndată vine, doar când "eul" a tăcut!
Fiindcă-n el prind rădăcini energii deficitare,
Ce-aduc suferințe-n suflet, prin a lor înfeudare.

Psihic, viața și cu moartea se-impletesc armonios,
Realitatea-ntâlnită, când pierе ce-i nebulos;
Clipele cândva trăite și mintal înregistrate,
Spontan fie destrămate și-n loc, clipe-adevărate.

Numai murind pentru vechi, viața poate fi-ntâlnită,
Ea fiind prin mișcare, nouă – cu-adevărul însoțită.

De-asemenea-l puritatea și la fel și armonie;
Fericirea fără margini în acest climat se-nscrie.

Toate, ușor obținute prin a noastră simplitate!
Care-i dificil de-atins de mințile complicate!
Mereu s-aveți în vedere c-atenția tot dizolvă,
Întregul fond anacronic, ce-l remarc, constant, prin slovă.

•
• •

185. VIAȚA NU ESTE O ÎNTÂMPLARE!

Tot ce-aduce cursul vieții, nu-i nimic întâmplător,
Plăcute sau neplăcute – omul e-al lor creator;
Cauzele din trecut, le simțim azi ca efecte,
Și când nu le dizolvăm, devin cauze directe.

Psihologic, prizonieri jocului repetitiv,
Demonstrând cu prisosință, cât e "eul" de nalt,
Noi ne făurim destin și îl retrăim din plin,
Împleții cu interese, cum e insul de meschin,

De fapt, doar de noi depinde, cum azi, pregătim pe mâine,
Și-l putem realiza prin "Cunoașterea de sine";
Deci, efectele – reacții să le dizolvăm constant,
Punând capăt existenței "sinelui" cel ignorant.

Iar când totul va dispărea în noi va fi doar lumină,
Viul împlinindu-și rostul ca unitate deplină,
Sacru din noi se va-ntoarce la Părintele Divin
Sursa de unde-a purces – ca-mplinire de destin.

•
• •

186. VIAȚA – SCENA UNUI TEATRU!

Viața-i scena unui teatru – noi – și artiști și spectatori,
Jucând roluri diferite, după timp și împrejurări;
Măștile meru schimbate, cum neville o cer,
Interesul personal – prețiosul giuvaer.

Unii mai vicleni formați, ating chiar perfecțiunea,
Îngelându-se pe ei și, la fel pe toată lumea.
Fie-n roluri de artiști, fie doar ca privitori,
Cu ce văd și ce aud, ipocriji animatori.

Și-n final cade cortina! Aici totul s-a ncheiat!
De-acum suportăm reversul modului cum ne-am purtat.
În astral desfășurarea strict legată de gândire,
Retrăim concret efecte aduse prin amintire.

Satisfacții și reproșuri se succed neconținut,
Încorsetate organic, așa precum am trăit;
Toată activitatea noastră de la gând până la fapte,
Vrând – nevrând se-nregistrează cu efecte-ngemănate.

S-ar putea conduce viața fără prefăcătorie?
Sinceri launtric și-afară – fără măști – dezarmonie?
Artistul din noi "ego-ul" – ficțiune degradantă,
Dacă-l bine demascat – el dispăre de îndată.

Simple și nemijlocit, noi cu viața-n uniune,
Trăim clipe-adevărate, ce-nscriu buna-acțiune;
Cu smerenia, iubirea – mutații transformatoare,
Căci ne leagă de Divin prin efecte sfînjitoare.

187. VIAȚA ȘI VISUL

La omul obișnuit – viață – vis – amestecate,
Zilele și le petrece în închipuri deșarte;
Rare clipe conșiente, trăite cu-adevărat,
Când se-ntâlnește cu clipa, în mod spontan, integral.

Vina-i revine gândirii de timp condiționată,
Ce-aleargă ca o nălucă, când spre ieri înapoiată,
Când imaginând un mâine, dorindu-l realizat,
Bazându-se tot pe ieri – pe fondul înregistrat.

Vechi trăiri – de altă dată – acum doar imagini moarte,
Identificat cu ele – trăim clipe dezbinat;
Ca un vis – retromișcarea cu emoții însoțită,
Teama, ura sau plăcerea nicidecum îndreptățită.

Și-alergarea-n viitor este la fel o minciună,
Fictiv, dorim o-mplinire în formă cât mai deplină;
O anticipare seacă, nimănui folositoare,
Pentru om și-n întreaga lume – în mod cert, păgubitoare.

Cuprins spontan, în ansamblu, psihicul rătăcitor,
Prin deconspirare pierе! Liniște-n interior!
Și-n acest climat de pace, Sacrul din noi, se vădește,
Unit cu Realitatea, el prin clipe se-nnoiește.

Asta-i suprema împlinire, tuturor destinată;
Numai desprinși de trecut, trăim viață-adevărată;
Și-n Adevăr nu-s conflicte, neînțelegeri, contradicții,
Toți îl vom vedea la fel, fără-părerі sau complicații.

188. VICII CARE SE SUCCEDI

În câmpul conștiinței noastre perimetru limitat,
Din vremuri îndepărtate s-au înscris și adunat,
Multe lucruri necesare vieții-n lunga adaptare,
Astăzi toate laolaltă ne ajută la înțelegere.

Printre faptele-nsumate, multe sunt real – nocive,
Înregistrate haotic, cu efecte agresive;
Atât fizic cât și psihic, ele sunt dăunătoare,
Ne șubrelesc sănătatea și-s moral.... devastatoare!

Vicii toate – socotite, ca energii negative, strâns legate de "egou"
El le naște și-ntreține, fictiv, în adâncul său;
Ca: dispreț, minciună, ură, ignoranță, vanitate,
Avariție, trufie, ambiție și desmăț – toate... toate... blesternate!

Strâns legate împreună, se cunosc și se-ntrețin,
Demonstrând cu prisosință "eul" desprins de divin!
Nu viciile sunt probleme, care se cer rezolvate,
Ci structura egoistă, în a ei totalitate.

Deci, de luat contact cu noi – gând, imagini, sentimente,
Ele sunt, de fapt reale – prin clipe – acum prezente;
Le privim și ascultăm cu atenția sacră,
Fără s-așteptăm ceva – ca-mplinire ideală.

Prin acest simplu contact, tot ce-nțelegem și dispare
Și-n pacea care survine, are loc o transformare:
Eu – topit în Unitate! Nu-i decât Infinitate;
Numai în acest context omul e divinitate.

Viciile sunt prilejuri, cu-ndemnuri de-a ne cunoaște,
Așa cum suntem de fapt; Și astfel a ne renaște
Într-o nouă structurare, dominată de iubire;
Acest sumum ni se cere, Drept fericită-mplinire.

189. VICIUL ÎȘI ARE ÎN EL PROPRIA PEDEAPSĂ

Viciul – cusur omenesc – nuanțat ca degradare,
De la un simplu capriciu, la patimi înrobitoare.
Al lui câmp de afirmare – "eul" veșnic posesiv.
Prin repetări susținute încontinuu mai activ.

El, în clipa când s-afirmă, cu pedeapsă-i însojit,
Practic, psihic degradăm, devenind mai încălțit;
Corpul fizic, șubrezit prin griji, temeri și-nvrăjbire,
O consecință firească, fondată pe-nchipuire.

Orice viciu dăunează, ființa întreagă-i afectată,
Cât timp rămânem închiși în cetatea blestemată,
Construită de "egou", ahtiat după plăceri,
Și fugind de ce socoale că i-ar provoca dureri.

O viață eronată, plină de deșertăciuni,
Unde binele și răul sunt dublate de minciuni;
Ignoranța e-nchisoarea ce ne ține la popreală,
Pe vecie prizonieri – prin trăire ideală.

Când percep că eu sunt vina – ca îns condițional,
Prin luciditatea clipei – fondul minții dizolvat,
Iar în golul ce survine – Sacrul – ființ-adevărată
Se afirmă-n chip plenar – Puritate Sacrosancțată.

Viciul și nefericirea zac în omul mărginit,
Fiecare-i creatorul "sinelui" de el tocmit;
Și-n mod logic și firesc, izbăvirea ne revine,
Însă numai într-un fel – prin Cunoașterea de sine!

190. VICIUL LUPTĂ CONTRA NATURII

Viciul ca: desfrâu, minciună, dezmăț sau destrăbălare,
Tuturora ne arată stări de "euri" fragmentare;
Comportări egocentriste, cu plăceri exacerbate,
Care practic degradează omul – ca moralitate.

Prin repetări insistente – subjugă și stăpânesc,
Viciosul pervertit cu-ntregul fond sufletesc.
Se hrănește cu speranțe, are temeri și urăște,
Și când nu-i satisfăcut, violența-l definește.

Cu el nu-i chip de luptat, de supus sau anulat,
Fîndcă-ntreaga lui structură, îi "egou" denaturat;
El prin orice confruntare, prinde aripi, ia amploare,
Mai înrăit viciosul, prin exprimări, comportare.

Când descoperim în "eu" – viciosul – ficțiune,
El, surprins, de-ndată tace și numai viciul rămâne;
Practic, o obișnuință care se vrea repetată,
Niciodată mulțumită, pururea nesaturală;

Luminat în mod frecvent, ori de câte ori apare,
Numai prin simpla-nălțare, energia lui dispare.
În final, el se destramă și-n loc, altă energie,
Puritate înfinilă, împletită-n bucurie.

Noi, prin vidul psihologic, înfinit am devenit,
Trăim la un alt nivel, ca iubire consfințit.
Starea de iluminare în acest context se-nscrie;
În afar-de timp și spațiu – o firească armonie.

191. VICIUL ȘI PROSTIA UMANĂ

Viciul – spectrul degradării – slăbiciune omenească,
Cu el însoțit "ego-ul", ca dezordine firească,
Ignoranța-l definește și-i dă continuu valoare,
Ca revers și suferință după-a lui înfățișare.

Din imagini și simboluri creăm stări conflictuale;
Niciodată mulțumiți urmând sensuri ideale;
Fiindcă din trecut aducem numai imagini de fapte,
Acum simple ficțiuni-amăgitoare, deșarte.

Tot ce spun, descriu, susțin, nu-i decât o semnalare,
De vicii înmănunchate ca "egou" și degradare;
Că neputința umană naște din egocentrism,
Îndemnul deconspirării socotit mesianism.

Pe drumul spiritual – al transformării totale,
Nicicând nu pornim cu "eul" – prins de scopuri ideale;
Ci complet desprinși de el – o totală libertate;
Liberi, deci, de l-anceput – liberi și-n finalitate.

Viciul – prostia umană și "ego-ul" posesiv,
Sunt deodată spulberate, când suntem prezent și-activ.
Atenția folosită la-ntreaga capacitate,
Sacru existent în noi – prin ea, ne-arată ce poate.

192. VICTORII PĂGUBITOARE

Domici de-a-mplini "ego-ul" structurat pe vanitate,
Mintea fiindu-ne robită de-a lui seacă-nsemnătate,
Ne creăm mereu probleme, dorindu-l victorios,
Dar, prin orice-activitate, tot mai rău – mai păgubos.

Efortul și siluirea nu sunt sfetnici potriviți,
Pacea-n suflet să ne-aducă și să devenim smeriți.
În măsură să-nțelegem Sacrul ce ne definește,
Ca făptură unitară, unde iubirea-nfloarește.

Orice fel de ideal, cât de nobil socotit,
Are sursa în "egou", fiind tot timpul mărginit;
Reușita împlinirii nu-i decât păgubitoare,
Căci victoria-i ispită spre mai mare-nfatuare.

Când deconspirăm "egou-ul", obsedant și agresiv,
Ca trăznit – deodată tace! Și-n gol, Sacrul viu, activ,
Ne conduce-nțreaga ființă înspre sferele divine.
Faptu-i fapt real și sigur prin "Cunoașterea de sine"!

Dinjați de-nțelepciune și iubire Creatoare,
Din viață vom culege lucruri de certă valoare,
În măsură să transforme sărăcia sufletească.
Rostul omului pe Terra e ca-n spirit să sporească.

193. VINO SFÂNTĂ LIBERTATE!

Poate fi ea invocată, cucerită prin gândire?
Poți să faci din ea un crez – cu speranță-nchipuire?
Poate fi ea oferită de vreun sfânt, învățător?
Fii atent, nu-ți fă iluzii, căci drumul e-nșelător!

Cu "ego-ul" psihologic, imposibil s-o-ntâlnești,
Piedică fiind totdeauna, ori de câte ori dorești.
Conștientizat ansamblul – totul tace, totul plere,
Smeriți suntem de îndată, în afar-de-a noastră vrere.

Doar în golul nostru psihic, libertatea se reflectă.
Așadar, ea ne cuprinde – ca-mplinire indirectă;
Între-nceput și final, nu e nici o diferență,
Liberi pornim și sosim – cu Sacra Independență.

Și ca ființe-mplinite, libere, independente
Vom creea o lume nouă prin înscrisuri evidente.
Armonia și iubirea, comportări revelatoare
Vor statornici continuu o mai bună așezare.

194. VIRTUTEA ȘI ÎNȚELEPTUL

O virtute cultivată nu-i decât caricatură,
Al ei dascăl fiind "ego-ul", prins de-a vieții aventură.
Măști ușoare de hârtie pentru uz exterior,
Urâciunea din adâncuri vicleanul conducător.

Când trăim egocentrist, unde sinele-i stăpân,
Nu cunoaștem armonia, nici Sacrul – elem, divin.
Și virtutea fără ele este doar o vorbă goală,
N-are nici un conținut, o structură ireală.

Înțeleptul o trăiește, fără să știe c-o are,
Fiindcă ea-i tocmește firea, în alare-mprejurare;
Înțelepciunea – virtutea întrunite-n unitate,
Când insul desprins de timp trăiește-n realitate.

Deci, nu-i chip să ne-o-nsușim prin imagini, siluire!
Încercările-s absurde – rezultatul – plăzmutire!
Atenți – vom privi prin clipe – tot ce este-n noi real,
Cum se frământă gândirea în contextul ei dual.

Această simplită-ntâlnire dă-nțelegera globală,
Care curăță, destramă acumularea totală.
Și-n golul firesc creat, Sacrul – ca virtute-apare,
Omul – ființă renăscută – e iubire creatoare.

195. VOCEA DIN ADÂNCURI

Vocea ce ni s-adresează – din profunzime transmisă,
Nu ne vine din "egou" – din îngusta minte-nchisă,
Limitată la ce-a fost – prin timp condiționată,
Niciodată în măsură de-ntâlnire-adevărată.

Sursa-i dincolo de timp – în imensa puritate,
Ce nicicând nu se repetă – totdeauna-i nouitate;
Ea nu-nșeală, nici nu minte – prin îndemn sfătuitoare,
Gata oricând să ne-ajute, la simpla solicitare.

Mintea smerită să tacă – tăcere desăvârșită
Și nu-i nici o așteptare – jel – plinire-nchipuită;

În acest vid psihologic – puritatea-n noi apare
Ca iubire, frumusețe sau Adevăr în mișcare.

Clipele ce le trăim, ne unesc în Infinit
Cu toate câte există – om întreg desăvârșit.
Nici greșeli și nici păcate – nici un fel de tulburare
Nu-și găsesc climat în noi cu această integrare.

Consultați mereu adâncul printr-o simplă întrebare:
Ce să fac? Cum să rezolv? Tăcere-n continuare!
Simplitatea dă răspunsuri de-o imensă claritate,
Iar mintea doar le culege, prin cuvinte-alăturate.

Deseori aceste sfaturi deslid logica lumească,
Ele, cândva-n viitor, au Împlinirea firească,
Dați-le, totuși, urmare, depășind ce-i trecător,
Vasul conștiinței golit, fiindcă-i orb conducător.

196. ZGOMOTUL CUVINTELOR

Atenție la gândire! Ea s-afirmă prin cuvinte.
Și cuvintele sunt zgomot – chiar de-s socotite sfinte.
Ele vin automat, la a vieții provocare,
Ca răspuns neadecvat – permanentă provocare.

Ce-l real e tălmăcit prin formule învechite,
Scoase din acumulări – în prezent nepotrivite,
Fiindcă noutatea vieții cere, obligă impune,
La fel și-l ieșim în cale, cu aceeași prospețime.

Oare-i ceva de făcut, fără efort, siluire,
Unde nimic să n-apară din bătrâna-nlănțuire?
Și să fim independenți, într-o ordine perfectă,
În măsură să-nlănim viața-n forma ei concretă?

Nu vă duceți în trecut, căutând vreo teorie,
Căci e "ceva" perimat – prezent prin dezarmonie;
Nici spre viitor nu mergeți – fiindcă-i veșnic ficțiune,
O proiecție mintală ce dă falsa-acțiune.

Rămâneți exact ce sunteți – în relație directă,
Nu anticipați nimic – întâlnire strict-directă!
Și-nlănirea și efectul întru totul v-apartine,
Eu, doar, simplu, semnalez un mod de-a privi ce vine!

Observați ce se întâmplă, prin această simplitate!?
Cumva "ego-ul" mai mișcă? Mai e-n noi dualitate?
Privitorul și privitul sunt dublă manifestare,
Sau a rămas doar privirea – o perfecți-ngemănare?

Și dacă-l privire simplă, mai e loc de vreun conflict?
Între ce este real și acel lucru dorit?
Trăirea și constatarea ne revin în mod complet!
Suntem fiecare-n parte, acest pur contact – direct.

O tăcere absolută – stare de iluminare – ne-mbrățișează total
Și deschide orizonturi, spre Etern – acauzal;
Infinită ni-i conștiința, Energie creatoare,
Trăire-n afar-de timp, în veșnică transformare.

197. ZÂMBETUL E SEMN ȘI RĂSPLATĂ

Când real ne întâlnim cu structura fragmentară,
Gând, imagine, dorință – mintea cea particulară,
Ființa-ntreagă se unește, armonia-i inerentă,
Zâmbetul pe chip reflectă seninătatea perfectă.

Nu-i un zâmbet programat, însușit prin educare,
Ce-i așisderea c-o mască, bună pentru camuflare,

Pusă pe insul artist, pe un fond complet străin
De iubire, bunătate – întregul aspect divin.

El s-afirmă-n mod concret, fără dorință, efortare,
Ca o stare naturală, unde nu-i scop, așteptare;
Deci, nu-i zâmbet dirijat de "egou" – central pe sine,
Ce se caută tot timpul, prin oricare acțiune.

Semn al Sacrului din noi e tăcerea absolută,
Zâmbetul e și răsplată pentru firea renăscută.
El fiind rupt din frumusețe, ființa ne-o înobilează,
În profund ca și-n afară, totul înfrumusețează.

Ori de câte ori "ego-ul" prin înțeles, complet tace,
Sacrul existent în noi, de-achiziții se desface;
Acum avem altă minte, cosmică, universală,
Ființa unită cu-ntregul, e fidel, atemporală.

Gândim și acționăm bazați pe realitate,
Și nimic din tot ce-a fost, n-are acum însemnătate;
Fericirea-n noi se-nscrie prin zâmbet și bucurie,
Toată lumea e a noastră, noi cu-ntregu-n armonie.

În relația umană, când oferim sau primim, fie inima
deschisă,
Atunci zâmbetul s-afirmă – Sacră frumusețe-nscrisă;
Și mai parfumat contactul, mai multă afecțiune,
Într-o veșnică înnoire, permanentă prospețime.

Feriți-vă de-acel zâmbet, comandat de-ngustul "eu",
Căci e fals și-nșelător, prin tot conținutul său;
De-l observați insistent, el dispare, se topește,
Și-n loc, alt zâmbet apare, ce cu ființa se-ntregește.

198. ZÂMBETUL REAL ȘI ZÂMBETUL ȘIRET

Când atenți privim "ce este" cu deplină simplitate,
Se așterne golul psihic – noi, prin el, înfinitate.
În acest contact spontan, ființa-n pace, armonie,
Zâmbetul real apare prin scipiri de bucurie.

Nu-i cultivat sau dorit – e o stare naturală,
Prin care Sacrul din noi, ca structură integrală,
Își manifestă-nsușirea purității înăscute.
Scopuri, sensuri, formulări nicidecum nu-s urmărite.

Depășirea firii noastre – egocentric cultivată,
Prin acest zâmbet s-afirmă, ca ființă eliberată;
E un test, de bună seamă, în relația umană,
Și pentru cel ce privește cu simplitate spontană.

Și-acum zâmbetul șiret, viclean, fals, înșelător,
Pe care "eul" fățarnic îl ia drept însoțitor,
Mască pe chip aranjată spre mai bună camuflare,
Vizând un anume scop, în meschina lui favoare.

În ce fel terța persoană poate-n fapt să deslușească,
Realitatea și falsul – singur să se lămurească?
Se ascultă și observă în perfectă nuditate,
Tot ce zâmbărețul spune cu sau fără-nsemnătate.

În această circumstanță Sacrul din noi decantează
Fie una, fie alta, după cum se derulează.
Ego-ul – absent total cu-ale lui anticipări,
El fiind permanent obstacol la aceste descifrări.

199. ZI ȘI NOAPTE – ATENT, LUCID!

Văzând cât de jucăușă e gândirea planetară,
Câte pagube mi-aduce și-năuntru și-n afară,
Că energia-mi dispare fără de nici un folos,
Mi-am zis, Stop! nu-i după tine! Piară tot ce-i nebulos!

Atent, privesc și ascult, tot ce-apare-n conștient,
Un contact simplu, lucid, – realizat în prezent;
Văd că ce-ntâlnesc astfel, pe loc – volatilizează,
Prin iluminarea minții, pacea-n mine se așează.

Practic, sunt un om întreg, prin iubire, nou-născut,
Eliberat de ce-a fost, rupt complet de-al meu trecut,
Nici conflicte, nici dureri, toate-ndată spulberate,
Fericită-mi e ființarea prin a mea integritate.

Toți avem capacitatea împlinirii minunate,
Practica spontan înscrisă prin aceleași rezultate;
Viul asta ne oferă pe clipe de existență,
Puritatea fără margini, în a "sinelui " absență.

200. ZISA-ISPITĂ SUNTEM NOI!

Confrunțați mereu cu viața – prin surprize succesive,
Fiecare-i o ispită cu îndemnuri obsesive;
Plăcutul și neplăcutul – sensuri date provocării,
Mintea proprie – măsura, și suport aprecierii.

Ispitirea Imputată mediului exterior,
Semeni, lucruri, întâmplări – tot spațiu-nconjurător;
Ba, mai mult, chiar un satan, în acest scop inventat,
Omul – victimă căzându-i – socotit nevinovat!

Simple calcule meschine, de "ego" împătimit,
Ce-aruncă vina pe alții – nu pe fondul său smintit!
Noi suntem, de fapt, ispita – îndemnul disgrațios,
Prin reacții noi aflăm, omul din noi păcătos.

Real, omul este diavol prin gândire, vorbe, fapte,
Când "ego-ul" îi e sfetnic, la toate cele-nămplăte;
Condiționat de ieri – timpul ce l-a structurat,
În prezent se manifestă prin imbolduri spre păcat.

Întâlnindu-ne direct cu-nțreaga denaturare,
Ce ne-apare ca ispită – nedorind nici o schimbare,
Atenția folosită la a ei capacitate,
Instantaneu o dizolvă – și-n loc Sacra – unitate.

Omul cel adevărat, în acest moment apare,
El, de-acum cu Infinitul, e o singură mișcare:
Ca iubire, bunătate, etic – moral împlinit
Rostul vieții pe Terra slă-n a fi desăvârșit!

201. ÎNCHEIERE

Gol de tot ce-am adunat, prins de sfânta simplitate,
Mă desprind și de ce-am scris și ființez în libertate;
Alt chip nu-i de-a-mi înțelege viața mea-n deslășurare,
Mintea, singură, tăcută, poate fi folositoare.

Și la despărțire, iarăși, tot "Cunoașterea de sine",
Singura modalitatea, spre fireasca acțiune.
Prin cunoaștere – tăcerea se obține-n chip normal,
Când atenți, privim "ce este" – fondul psihic actual.

Gânduri, temeri – ca reacții, fiecare provocare,
Dacă-s direct întâlnite, fără vreo anticipare,
Pier, se sting, sunt spulberate cu întreaga energie,
Și-n loc, golul psihologic – o imensă armonie.

De-acum am o nouă minte – smerită prin puritate,
Absorbită-n Infinit, într-o strictă unitate;
Mă mișc și acționez prin impulsuri de iubire,
Nimic nu-i misterios în această contopire.

Doar în astfel de postură nasc mutații radicale,
Fiindcă-i subrezit "ego-ul" cu înscrisurile sale;
Practicantul e lumină, prin trăire-ndrumător,
Cu el naște-o lume nouă și-un strălucit viitor.

Fiecare ins, în parte, are-această calitate,
De-a putea singur să afle tainica sacralitate.
Îndrăzniți, nu pierdeți vremea, fiți cu Sacru-n uniune,
Căci doar în acest context, omul este înțelepciune.

